C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\H\HIGGINS-CLARK Mary_Higgins-Clarková Mary - Výhra v loterii.pdb

PDB Name: zdroj
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

HIGGINS-CLARKOVÁ Mary

Výhra v loterii

PODĚKOVÁNÍ

ALVIRA MEEHANOVÁ debutovala - dá-li se to tak říci - jako hlavní postava v mém románu Weep No More, My Lady. Byla to uklízečka, téměř šedesátiletá, která se svým manželem Willym, instalatérem, vyhrála v Newyorské státní loterii čtyřicet milionů dolarů. Alvira se okamžitě rozhodla, že uskuteční svůj dávný sen a dopřeje si pobyt v lázních Cypress Point, jejichž klientelu tvořily samé významné osobnosti.

Ke své obrovské smůle však byla Alvira příliš inteligentní a důvtipná. Dostala se na stopu vraha a sama se stala obětí. V prvních skicách Weep No More, My Lady se Alvira nedožila poslední stránky.

Potom si ale přečetla rukopis moje dcera Carol Higgins Clarková a protestovala: "To přece nemůžeš udělat. Alvira je tak strašně milá a sympatická. Kromě toho, nemyslíš, že už tam máš mrtvol dost?"

"Ona musí zemřít," prohlásila jsem rozhodně.

Ale Carol mě tak moc přesvědčovala, že jsem Alviru na poslední chvíli zachránila.

Dneska jsem hrozně ráda, že jsem to udělala. Pokládám ji a Willyho za své staré dobré přátele. Jsou to jediné moje postavy, které se opakují ve více příbězích, a doufám, že se vám budou jejich dobrodružství číst stejně dobře, jako se mně o nich psalo.

Díky, Carol.

Sourozencům mého manžela a mým přátelům,

June M. Clarkové a památce Allana Clarka
Kenovi a Irene Clarkovým
Agnes Partelové a památce George Partela

Drazí přátelé z krásných mladých let,
není nám všem pořád dvaadvacet?

Mrtvá
ve
skříni

Mrtvá ve skříni

Kdyby Alvira věděla, co ji ten červencový večer čeká v jejím novém luxusním bytě v Central Park South, nikdy by z letadla nevystoupila. Přestože to byla neobyčejně vnímavá žena, teď když se letadlo připravovalo na přistání, nepocitovala ani náznak nějaké neblahé předtuchy.

Alvira vždycky byla ráda, že je zpátky v New Yorku. Dokonce i teď, když s Willym vyhráli v loterii čtyřicet milionů dolarů a stali se z nich nadšení cestovatelé, kteří už měli za sebou řadu vzrušujících výletů. V pohledu z letadla bylo něco, co ji hřálo u srdce: siluety mrakodrapů, které se rýsovaly na pozadí mraků, světla mostů přes řeku East Rivet

Willy ji poplácal po ruce a Alvira se k němu otočila s láskyplným úsměvem. Vypadá skvěle, pomyslela si, v tom novém modrém plátěném saku, které ladí s barvou jeho očí. Se svýma očima a hřívou bílých vlasů jako by z oka vypadl Tipu O'Neillovi, o tom není pochyb.

Alvira si uhladila své rezavohnědé vlasy, které měla čerstvě načesané a oživené přelivem od Dala v Londýně. Dale jí nechtěl věřit, když mu řekla, že už má skoro šedesát. "Děláte si ze mě legraci?" reagoval nevěřícně. Věděla, že takové komplimenty jsou většinou jenom prázdné řeči, ale stejně je ráda slyšela.

Ano, uvažovala Alvira, když se dívala dolů na město, život byl k ní a Willymu laskavý. Bohatství, které nedávno získali, jim - kromě možnosti cestovat podle libosti a koupit si všechno, na co si člověk jenom vzpomene - otevřelo taky dveře k možnostem vskutku nepředvídaným. K nim patřila její práce pro hlavní místní noviny New York Globe. Všechno začalo tím, že šéfredaktor Globu s nimi dělal rozhovor, když vyhráli v loterii. A Alvira mu řekla, že teď se jí splní její dávný sen - pojede do elegantních lázní Cypress Point a těší se nejen na to, že tam projde zkrášlovacími procedurami, ale že bude mít i příležitost pohybovat se mezi všemi těmi známými osobnostmi, o kterých vždycky s velkým zájmem četla.

Šéfredaktor okamžitě vycítil, že Alvira má mimořádně skvělý čich na nejrůznější senzace a navíc vytrvalost dovést věci až do konce, a přesvědčil ji, aby s ním spolupracovala. Měla mít oči otevřené a uši nastražené a myslet na to, že o svých zážitcích z luxusních lázní napíše článek. A aby jí usnadnil sbírání informací a dojmů, dal jí zapínací brož ve tvaru růžice, do níž bylo zabudováno miniaturní nahrávací zařízení. Tak může nahrávat své dojmy, dokud jsou čerstvé, a navíc by mohla zachytit i útržky rozhovorů právě těch lidí, s nimiž se tak moc touží setkat.

Výsledky její práce byly mnohem dramatičtější, než si ona nebo šéfredaktor dokázali představit. V lázních totiž nahrála někoho, kdo se ji pak pokusil zabít. Útok na ni souvisel s vraždou, ke které v lázních došlo a do jejíhož vyšetřování se pustila. Díky svému pátrání - a užitečné nahrávací věcičce - Alvira nejen pomohla vyřešit zločin, ale byl to taky začátek úplně nové a neplánované dráhy příležitostného psaní sloupků do novin a amatérského pátrání.

Teď, když seděla v letadle se zapnutým bezpečnostním pásem, rozebírala v myšlenkách své nejnovější zážitky. Dotkla se své brože - která byla víceméně stálým doplňkem jejího oblečení - a uvažovala, jak bude tentokrát redaktor zklamaný. "Tenhle náš výlet byl skvělý," řekla Willymu, "ale nezažili jsme vůbec žádné dobrodružství, o kterém bych mohla napsat. Z celé cesty bylo nejvíc vzrušující to, jak se královna zastavila v hotelu Stafford na čaj a ředitelova kočka napadla její jezevčíky."

"Pokud jde o mě, já jsem rád, že jsme aspoň jednou měli hezkou a klidnou dovolenou," odpověděl Willy. "Je to o moc lepší, než když děláš detektiva a málem tě to stojí život."

Letuška British Airways procházela uličkou první třídy a kontrolovala, zda všichni mají zapnuté bezpečnostní pásy. "Opravdu jsem si s vámi moc hezky popovídala," řekla jim. Willy jí vysvětlil - ostatně jako téměř každému, kdo byl ochoten poslouchat - že býval instalatér a Alvira uklízečka, než před dvěma lety vyhráli v loterii čtyřicet milionů dolarů. "To mě podržte," řekla letuška Alviře, "já tomu prostě nemůžu uvěřit, že jste dělala posluhovačku."

Po přistání byli odbaveni velmi rychle a ohleduplně a nasedli do limuzíny, která na ně před letištěm čekala, soupravu zavazadel Vuitton šofér naskládal do kufru. V New Yorku bylo - jako vždycky v létě - vedro a nesnesitelné dusno. Klimatizace v limuzíně se zrovna pokazila a Alvira touženě vyhlížela jejich nový byt v Central Park South, v němž bude příjemně chladno. Pořád si ještě drželi svůj starý třípokojový byt ve Flushingu, kde žili čtyřicet let, než loterie změnila jejich život. Jak Willy poznamenal, člověk nikdy neví, jestli New York někdy nezbankrotuje a nezabaví všem výhercům v loterii všechno, co jim ještě z výher zbylo.

Když limuzína přijížděla k jejich činžovnímu domu, vrátný jim otevřel dveře. "V tom vedru už musíte být uvařený," řekla Alvira. "Člověk by si myslel, že vás nebudou nutit se předpisově oblíkat, dokud se tady pracuje."

V domě právě probíhala generální oprava. Když si na jaře byt kupovali, v realitní kanceláři je ujistili, že renovace je záležitostí několika málo týdnů. Lešení, které pořád ještě stálo v hale, bylo jasným důkazem toho, že jejich sliby byly přehnaně optimistické.

U výtahů se k nim připojil další pár - vysoký muž okolo padesátky se štíhlou ženou, oblečenou do večerních šatů z bílého hedvábí. Výraz její tváře připomínal Alviře někoho, kdo otevře ledničku a ucítí zápach zkažených vajíček. Odkud je jen znám, pomyslela si Alvira a začala listovat v kartotéce své fenomenální paměti. Muž se jmenoval Carlton Rumson, velice významný broadwayský producent, a žena byla jeho manželka Victoria, bývalá herečka, která asi před třiceti lety skončila na druhém místě v soutěži krásy MISS America.

"Pane Rumsone!" Alvira mu se srdečným úsměvem podávala ruku. "Jsem Alvira Meehanová. Setkali jsme se v lázních Cypress Point v Pebble Beach. To je ale milé překvapení. Seznamte se s mým manželem Willym. Vy tady bydlíte?"

Rumson se krátce usmál. "Držíme si tady byt kvůli pohodlí." Kývl na pozdrav Willymu, pak zdráhavě představil svoji ženu. Dveře výtahu se otevřely ve chvíli, když Victoria Rumsonová vzala jejich přítomnost na vědomí zvednutím očního víčka. Studená jako psí čumák, pomyslela si Alvira a dobře si prohlédla její perfektní, ale domýšlivý profil, světle blond vlasy stažené vzadu do drdolu. Za celé ty dlouhé roky, kdy Alvira důkladně pročítala People, US, National Enquirer a všechny společenské rubriky ostatních časopisů, se její paměť stala zásobárnou úctyhodného množství informací o slavných a bohatých lidech.

Výtah právě zastavil na třicátém čtvrtém poschodí, když si Alvira vzpomněla, pro co má Rumson slabost. Byl proslulý svými milostnými pletkami a jeho žena jeho nerozvážnosti velkoryse tolerovala, za což si vysloužila přezdívku "Velkorysá Vicky". Když se tak na ně člověk dívá, vypadají celkem spokojeně, pomyslela si Alvira.

"Pane Rumsone," ozvala se Alvira, "Willyho synovec, Brian McCormack, je skvělý dramatik. Právě dokončil svou druhou hru. Byla bych hrozně ráda, kdybyste si ji přečetl."

Rumson se zatvářil otráveně. "Telefon do mé kanceláře je v seznamu," odpověděl.

"Brianova první hra se teď hrála na Broadwayi," nevzdávala se Alvira. "Jeden kritik o něm řekl, že je to mladý Neil Simon."

"Tak pojď, zlato," naléhal Willy, "nezdržuj už pana Rumsona."

Ledová maska na tváři Victorie Rumsonové nečekaně roztála. "Miláčku," řekla, "už jsem o Brianu McCormackovi slyšela. Co kdyby sis tu hru přečetl tady? V kanceláři ti to bude dlouho ležet. Paní Meehanová, pošlete nám ji do bytu, ano?"

"Jste strašně hodná, Victorie," řekla Alvira srdečně. "Hned zítra ji budete mít."

Když šli od výtahu ke svému bytu, Willy se zeptal: "Nemyslíš, že ses moc vnucovala?"

"To rozhodně ne," řekla Alvira. "Kdo nehraje, nevyhraje! Pro Briana udělám s největší radostí cokoliv."

Z bytu byl výhled na velkou část Central Parku. Vždycky, když Alvira vstupovala dovnitř, myslela na to, že tomu není tak dlouho, kdy pokládala dům paní Chester Lollopové v Little Neck, kam chodila každý čtvrtek uklízet, za malý palác. Je to opravdu neuvěřitelné, jak moc se její život za těch pár let změnil. Koupili si tento byt už zařízený od makléře, který byl obviněn z protizákonné činnosti. Právě si nechal byt zařídit návrhářem, který - jak je makléř ujistil - byl jedničkou mezi elitními návrháři na Manhattanu. Alviru teď napadaly vážné pochybnosti, o jaké elitě to vlastně mluvil. Obývací pokoj, jídelna a kuchyň byly kompletně bílé. Byly tam nízké bílé pohovky, ze kterých se jí špatně vstávalo, tlustý bílý koberec, na němž bylo vidět každé smítko, bílé police, skříňky, mramor a věci z mramoru, které jí připomínaly všechny vany, dřezy a záchody, které se kdy snažila vydrhnout a zbavit rezavých skvrn.

A dneska večer bylo v bytě něco nového, velký natištěný papír, připevněný ke dveřím na terasu. Alvira přešla ke dveřím, aby si to přečetla.

Při prohlídce budovy se zjistilo, že tento byt je jeden z mála, ve kterých byla objevena závažná konstrukční chyba v zábradlí a jeho výplni na terase. Pro normální používání je terasa bezpečná, ale o zábradlí se neopírejte a ani nedovolte, ať to dělají další osoby ve vašem bytě. Závady budou odstraněny co možná nejrychleji.

Když vzkaz přelétla očima, přečetla ho nahlas Willymu a pak pokrčila rameny. "Mám dost rozumu na to, abych se neopírala o žádné zábradlí, i kdyby bylo úplně v pořádku."

Willy se provinile usmál. Měl velký strach z výšek a nikdy na terasu ani nevstoupil. Když koupili byt, řekl: "Ty máš ráda terasu, já pevnou zem."

Willy šel do kuchyně postavit vodu na čaj. Alvira otevřela dveře na terasu a vyšla ven. Ovanul ji proud horkého,

rozpáleného vzduchu, ale nevadilo jí to. Ráda tam stála venku a dívala se přes park na veselou zář z nazdobených stromů u Tavern on the Green, na šňůru světel aut a na záblesky kočárů tažených koňmi.

Jsem šťastná, že jsem zase doma! Pomyslela si znova, když vcházela dovnitř a rozhlížela se po obývacím pokoji. Zkušeným okem hodnotila kvalitu týdenního úklidu, který se měl dělat včera. Ke svému překvapení viděla zřetelné otisky prstů na skle konferenčního stolku. Automaticky vytáhla kapesník a sklo důkladně vyleštila. Pak si všimla, že chybí šňůrka na závěsu vedle dveří na terasu. Doufám, že neskončila ve vysavači, pomyslela si. Já jsem aspoň byla pořádná uklízečka. Nebo dobrá - vzpomněla si, jak ji nazvala ta letuška z British Airways - posluhovačka - ať už tím myslela cokoliv.

"Alviro," zavolal Willy, "nechal Brian nějaký vzkaz? Řekl bych, že tu měl návštěvu."

Brian, Willyho synovec, byl jediným dítětem jeho nejstarší sestry Madaline. Šest z Willyho sedmi sester odešlo do kláštera. Madaline se vdala ve čtyřiceti a v přechodu se jí narodilo dítě, Brian, který teď měl dvacet šest let. Vyrostl v Nebrasce, psal tam hry pro repertoárovou divadelní společnost a po Madalinině smrti, před dvěma lety, přišel do New Yorku. Brian, se svou hubenou dychtivou tváří, neposlušnými nazrzlými vlasy a stydlivým úsměvem, probudil v Alviře všechny mateřské city, které v ní dosud dřímaly.

"Často Willymu říkala: "Mám ho tak ráda, že kdybych ho v sobě nosila devět měsíců, nemohla bych ho mít raději."

Když odjeli v červnu do Anglie, Brian právě dokončoval první koncept své nové hry a byl rád, když mu nabídli, že může používat jejich byt v Central Park South. "U vás se mi to bude psát samo," vděčně komentoval jejich nabídku. Bydlel v East Village, měl byt v horním poschodí domu bez výtahu a jeho sousedé byly početné a hlučné rodiny.

Alvira vešla do kuchyně a údivem povytáhla obočí. V nádobě na chlazené víno, která byla do půlky plná vody, stála láhev šampaňského a na stříbrném podnosu dvě skleničky na víno. Šampaňské byl dárek od obchodníka, který jim zajišťoval prodej bytu. Několikrát jim zdůrazňoval, že toto speciální šampaňské stálo sto dolarů a je to značka, kterou s oblibou pije i anglická královna.

Willy vypadal znepokojeně. "To je to víno, co stojí celej majlant, že? Brian by si to nikdy nevzal bez dovolení. Něco tu není v pořádku." Alvira otevřela ústa, aby ho uklidnila, ale nakonec neřekla nic. Willy měl pravdu. Opravdu tu něco nebylo v pořádku a její šestý smysl jí napovídal, že je čekají potíže.

Ozval se zvonek. Za dveřmi stál nosič s jejich zavazadly a omlouval se: "Moc mě mrzí, že mi to tak dlouho trvalo, pane Meehane. Od té doby, co se tu začalo opravovat, spousta nájemníků jezdí služebním výtahem, takže zaměstnanci musí čekat, až na ně přijde řada." Na Willyho žádost složil zavazadla v ložnici a odešel s úsměvem a pětidolarovou bankovkou v dlani.

Willy si s Alvirou v kuchyni nalili z konvice čaj. Willy pořád hleděl na láhev šampaňského. "Zavolám Brianovi," navrhl.

"Ještě bude v divadle," odpověděla Alvira a zavřela oči, aby se soustředila a řekla mu telefonní číslo do pokladny.

Willy vytočil číslo, poslouchal a zavěsil. "Je tam soudce," řekl bezvýrazným hlasem. "Stáhli Brianovu hru. Radí se, jak dostat zpátky peníze."

"Chudák Brian," litovala ho Alvira. "Zkus mu zavolat domů."

"Je tam jenom záznamník," řekl jí po chvíli. "Nechám mu vzkaz."

Alvira si náhle uvědomila, jak je unavená. Když sklízela hrnky od čaje, připomněla si, že teď je v Anglii pět hodin ráno, takže má plné právo cítit v těle každou kost. Dala hrnky do myčky, zaváhala, a pak vypláchla nepoužité skleničky na víno a taky je položila do myčky. Její přítelkyně baronka Min von Schreiber - majitelka lázní Cypress Point, kam se Alvira odjela nechat zkrášlit, když vyhrála v loterii - jí řekla, že drahá vína by se nikdy neměla nechávat ve svislé poloze. Vlhkou houbou důkladně otřela neotevřenou láhev, stříbrný podnos a kbelík a uklidila je, zhasla světla a odešla do ložnice.

Willy už začal vybalovat. Alviře se ložnice líbila. Původně byla zařízená pro svobodného makléře - bylo tam obrovské letiště, trojdílná komoda se zrcadlem, pohodlné a praktické židle a noční stolky, dost prostorné, aby se do nich vešla hromada knih, brýle na čtení a minerální mast na Alvřina revmatická kolena. Dekorace ji ale přesvědčovala, že ten módní bytový architekt musel být fixovaný na bílou barvu. Bílé přehozy. Bílé záclony. Bílý koberec.

Nosič nechal ležet tašku s Alviřiným oblečením na posteli. Odemkla ji a začala vybalovat kostýmy a šaty. Baronka von Schreiber na ni vždycky naléhala, aby nechodila nakupovat sama. "Alviro," přesvědčovala ji Min, "ty jsi ta nejsnadnější kořist pro prodavačky, které mají za úkol zbavit se neprodejných ležáků. Odhalí tě už na sto honů. Já bývám v New Yorku často. Ty jezdíš do lázní několikrát za rok. Počkej, až budeme spolu, půjdu nakupovat s tebou."

Alviru napadlo, jestli by Min schválila oranžovorůžový kostkovaný kostým, o kterém prodavačka v Harrods tak nadšeně básnila. Když se teď na něj dívala, byla si jistá, že Min by se určitě nelíbil.

S plnou náručí šatů otevřela dveře vestavěné skříně, podívala se dolů a vykřikla. Dole na koberci mezi řadou Alviřiných značkových bot číslo 10, nadměrně širokých, leželo tělo štíhlé mladé ženy, zelené oči vytřeštěné, vlnité blond vlasy rozhozené kolem tváře, jazyk lehce vyplazený a pohřešovanou šňůrku ze závěsu utaženou kolem krku.

"Panenko Maria," zasténala Alvira a šaty jí vypadly z rukou na zem.

"Co se děje, miláčku?" strachoval se Willy a přiběhl k ní. "Panebože," zalapal po dechu. "Kdo to proboha je?"

"To je ... ta... však víš. Herečka. Ta, co hrála hlavní roli v Brianově hře. Brian byl do ní úplný blázen." Alvira usilovně zamhouřila oči. Byla ráda, že se aspoň chvíli nemusí dívat na strnulou tvář mrtvé u svých nohou. "Fiona Wintersová."

Ve Willyho pevném objetí kráčela Alvira k jedné z nízkých pohovek obývacího pokoje, v níž si vždycky připadala, že sedí s koleny až u brady. Zatímco Willy vytáčel tísňové číslo 911 a volal policii, přinutila se uspořádat si myšlenky. Nemusela se trápit dlouhým přemýšlením, aby jí bylo jasné, že to vypadá pro Briana hodně špatně. V duchu si říkala, musím se teď pekelně soustředit a vzpomenout si na všechno, co o té holce vím. Chovala se k Brianovi tak hrozně. Pohádali se snad?

Willy přešel pokoj, sedl si vedle ní a vzal ji za ruku. "Všechno bude v pořádku, zlato," řekl. "Policie přijde za pár minut."

"Zkus znova zavolat Brianovi," navrhla Alvira.

"To je dobrý nápad." Willy rychle vytočil číslo. "Pořád ten zatracený záznamník. Nechám mu další vzkaz. Zkus si odpočinout." Alvira přikývla, zavřela oči a okamžitě začala přemýšlet o posledním dubnovém večeru, kdy měla Brianova hra premiéru.

V divadle bylo plno. Brian pro ně zajistil sedadla uprostřed první řady a Alvira měla na sobě nové stříbrnočerné flitrové šaty. Hra se jmenovala Padající mosty, odehrávala se v Nebrasce a byla o rodinném srazu. Fiona Wintersová hrála snobskou manželku, která je znuděná manželovými prostými příbuznými, a Alvira musela přiznat, že to hrála velmi přesvědčivě. Mnohem sympatičtější jí ale byla druhá hlavní hrdinka - Emmy Lakerová - ta měla zářivě rudé vlasy, modré oči a skvěle ztělesňovala komickou, ale smutnou postavu.

Představení bylo odměněno mohutným potleskem vestoje a Alvira byla nesmírně pyšná, když se ozvalo volání "Autor! Autor!" a Brian přišel na pódium. Když dostal kytici a nahnul se přes světla rampy, aby ji dal Alviře, začala dojetím plakat.

Premiéra se slavila nahoře v salonku Gallagherovy restaurace, proslavené svými steaky. Brian si sedl tak, že měl po jedné straně Alviru a po druhé Fionu Wintersovou. Willy a Emmy Lakerová seděli naproti. Alviře netrvalo dlouho, aby pochopila, o co tady jde. Brian se všemožně snažil dělat na Fionu zamilované oči, ale ona jeho pokusy smečovala a básnila o sobě, že se vždycky pohybovala jenom v těch nejvybranějších kruzích. Pronášela věty typu: "Rodina byla doslova otřesena, když jsem se po absolvování Foxcroftu rozhodla, že půjdu k divadlu." Pak pokračovala tím, že upozornila Willyho a Briana, kteří s velkou chutí jedli masové sendviče s hranolky, což byla Gallagherova specialita, že riskují infarkt. Pokud jde o ni, nikdy by maso nejedla, zdůraznila.

Všem nám dávala rány pod pás, vybavila si teď Alvira. Mě se zeptala, jestli se mi nestýská po uklízení. Taky mi řekla, že by se měl Brian naučit oblíkat a prý ji překvapuje, že s našimi příjmy jsme mu v tom ještě nepomohli. Úplně se osopila na tu milou Emmy Lakerovou, když Emmy pronesla, že Brian se musí věnovat důležitějším věcem než své garderobě.

Cestou domů se Alvira s Willym ustaraně shodli, že i když Brian prokázal, že je zralý jako dramatik, musí ještě hodně dospět, když nevidí, jaká je Fiona fúrie.

"Byl bych moc rád, kdyby se dal dohromady s Emmy Lakerovou," prohlásil Willy.

"Kdyby tak neblbnul, musel by poznat, že je do něho zamilovaná až po uší. To Fiona už toho má za sebou víc než dost. Musí být o takových osm roků starší než Brian."

Důrazné zvonění u hlavních dveří vrátilo Alviru zpátky do reality. Panenko Maria, pomyslela si, to bude policie. Kdybych si tak mohla promluvit s Brianem.

Těch pár dalších hodin prožívala Alvira jako ve snu. Když se jí myšlenky trošku vyjasnily, byla schopna od sebe odlišit jednotlivé ochránce zákona, kteří k nim vpadli do bytu. Nejdříve přišli policisté v uniformě. Za nimi pak detektivové, fotografové a soudní lékař. Ona s Willym seděli vedle sebe a tiše je pozorovali.

Přišli také z bytového ředitelství Central Park South Towers. "Doufáme, že se vyhnete nežádoucí publicitě," řekl šéf bytové správy. "Tady nejsme u Trumpů."

Nejdříve jejich výpověď zapsali první dva policisté. Ve tři hodiny ráno se otevřely dveře ložnice. "Nedívej se, zlato," naléhal Willy. Ale Alvira nemohla odtrhnout oči od nosítek, která odváželi dva zamračení zřízenci. Aspoň že tělo Fiony Wintersové bylo zakryté. Ať odpočívá v pokoji, modlila se za ni Alvira a znovu si vybavila její rozcuchané blonďaté vlasy a sešklebené rty. Nebyla to příjemná dívka, říkala si Alvira v duchu, ale rozhodně si nezasloužila, aby ji někdo zavraždil.

Někdo se posadil naproti - dlouhonohý, asi čtyřicetiletý muž, který se představil jako detektiv Rooney. "Četl jsem vaše články v Globu, paní Meehanová," řekl Alviře, "a moc se mi líbily."

Willy se vděčně usmál, ale Alvira byla ve střehu. Věděla, že detektiv Rooney jí lichotí, protože si chce získat její důvěru. Horečně přemýšlela, jak by mohla chránit Briana. Automaticky se dotkla brože a zapnula nahrávací zařízení. Chtěla si později projít všechno, o čem teď budou mluvit.

Detektiv Rooney se podíval do svých poznámek. "Podle vašich výpovědí jste se právě vrátili z dovolené v cizině a sem jste přijeli kolem desáté večer? Vy jste krátce nato našla zavražděnou Fionu Wintersovou? Poznala jste slečnu Wintersovou, protože hrála hlavní roli ve hře vašeho synovce Briana McCormacka?"

Alvira přikývla. Všimla si, že Willy chce něco říct a varovně mu položila ruku na rameno. "Ano, tak to bylo."

"Z toho, co jste uvedla, vyplývá, že jste se s Fionou Wintersovou setkala pouze jednou," pokračoval detektiv Rooney. "Jak si vysvětlujete, že skončila u vás ve skříni?"

"Nemám nejmenší tušení," odpověděla Alvira.

"Kdo měl k vašemu bytu klíč?"

Willy se znovu chystal něco říct. Tentokrát ho Alvira štípla do ruky. "Klíče k bytu," řekla zamyšleně. "Počkejte, nechte mě přemýšlet. Úklidová služba Jedna-Dvě-Tři má klíč. Vlastně nemají zvláštní klíč. Berou si ho z vrátnice, a když skončí, zase ho tam vrátí. Moje přítelkyně Maude má klíč. Byla tady o víkendu na Den matek, jela se synem a jeho ženou do Radia City. Mají kočku a ona má na kočky alergii, takže spala u nás na gauči. Další klíč má Willyho sestra, sestra Cordelia. Pak - "

"Paní Meehanová, má váš synovec Brian McCormack klíč?" přerušil ji detektiv.

Alvira se kousla do rtu. "Ano, Brian má taky klíč."

Tentokrát detektiv Rooney trošku zvýšil hlas. "Podle správce Brian ve vaší nepřítomnosti byt často používá. Mimochodem, soudní lékař se domnívá, že smrt nastala včera mezi jedenáctou dopoledne a třetí odpoledne. Samozřejmě si tím nemůžeme být stoprocentně jisti, dokud nebude provedena pitva. Stejně by mě zajímalo," pronesl detektiv Rooney hloubavě, "kde v té inkriminované době Brian byl."

Policie jim oznámila, že než budou moci byt zase normálně používat, pátrací oddělení sejme otisky prstů a poohlídne se po stopách. "Je byt přesně v takovém stavu, v jakém jste ho našli?" zeptal se detektiv Rooney.

"Ano," začal Willy, "jenom - "

"Jenom jsme si uvařili čaj," vpadla mu do řeči Alvira. O těch skleničkách a šampaňském jim můžu říct později, uvažovala v duchu, ale zatajit to nemůžu. Tenhle detektiv přijde na to, že Brian byl do Fiony Wintersové celý pryč, a vyvodí z toho, že to byl zločin z vášně. A pak všechno přizpůsobí tak, aby to do jeho teorie zapadalo.

Detektiv Rooney zavřel svůj poznámkový blok. "Vyrozuměl jsem, že bytová správa má volný zařízený byt, který vám bude na dnešní večer k dispozici," řekl.

Za čtvrt hodiny Alvira ležela v posteli a přitulila se k Willymu, který už podřimoval. I když byla hrozně unavená, bylo pro ni těžké usnout v cizí posteli. A navíc se v duchu znovu vracela ke všemu, co se dneska večer stalo. Bylo jí jasné, že to vypadá pro Briana dost špatně. Ale zároveň věděla, že pro celou tu věc musí existovat nějaké jiné vysvětlení. Brian by si sám nevzal tu láhev šampaňského za sto dolarů a rozhodně by nezabil Fionu Wintersovou. Ale jak to, že se ocitla v jejich šatníku?

I když šla Alvira s Willym večer tak pozdě spát, ráno byli vzhůru už v sedm hodin. Až šok, který zažili, když našli tu mrtvou dívku ve skříni, pomalu odeznívál, začali si dělat starosti. "Nemá cenu se kvůli Brianovi trápit," řekla Alvira s předstíranou srdečností. "Když si s ním promluvíme, určitě se všechno vysvětlí. Ted se pojďme podívat, jestli se už můžeme vrátit zpátky do našeho bytu."

Rychle se oblékli a pospíchali z bytu ven. U výtahu zase čekal Carlton Rumson. Jeho růžová plet byla bledá. Pod očima měl tmavé váčky a zestárl tím o deset let. Alvira automaticky zvedla ruku a zapnula na své broži mikrofon.

Zeptala se: "Pane Rumsone, slyšel jste už o té hrozné vraždě v našem bytě?"

Rumson rázně přivolal výtah. "Po pravdě řečeno slyšel. Přátelé z domu nám telefonovali. Je to hrozné pro tu mladou ženu a hrozné i pro vás."

Přijel výtah. Když nastoupili, Rumson řekl: "Paní Meehanová, moje žena mi připomněla tu hru vašeho synovce. Zítra ráno odjíždíme do Mexika. Kdyby to bylo možné, moc rád bych si ji přečetl ještě dnes."

"To je skvělé, že na to vaše paní tak myslí. Určitě vám ji přineseme," odpověděla Alvira.

Když s Willym vystoupili ve svém patře, Alvira řekla: "To by mohla být pro Briana velká šance. Kdyby -," zarazila se uprostřed věty.

Před dveřmi jejich bytu stál na stráži policista. Vevnitř bylo všechno zamazané, jak tam technici brali otisky prstů. Naproti detektivu Rooneymu seděl Brian a vypadal zmateně a zoufale. Vyskočil a vrhl se k nim. "Teto Alviro, je mi to strašně líto. Musí to být pro vás hrozné."

Alviře se zdálo, že zestárl o deset let. Tričko a khaki kalhoty měl celé zmuchlané; ani kdyby utíkal z hořícího domu, by asi nemohl vypadat míň upraveně.

Alvira mu odhrnula z čela pramen nazrzlých vlasů a Willy ho chytl za ruku. "Jsi v pořádku?" zeptal se Willy.

Brian se ztrápeně usmál. "Ale jo."

Detektiv Rooney je přerušil. "Brian právě přišel a chystal jsem se mu oznámit, že je podezřelý z vraždy Fiony Wintersové a má právo na obhájce."

"To myslíte vážně?" zeptal se Brian nevěřícně.

"Ujišťuji vás, že to myslím naprosto vážně." Detektiv Rooney vytáhl z náprsní kapsy složený papír. Přečetl Brianovi jeho práva, pak mu papír podal. "Řekněte mi, jestli všemu rozumíte."

Rooney se podíval na Alviru a Willyho. "Technici už s prací skončili. Můžete tady zůstat. S Brianem sepíšu na ředitelství jeho výpověď."

"Briane, neříkej ani slovo, dokud ti neseženeme právníka," přikazoval Willy.

Brian zavrtěl hlavou. "Nemám co skrývat, strýčku Willy. Nepotřebuju právníka."

Alvira Briana políbila. "Až skončíte, přijď hned sem," řekla mu. Zaneřáděný byt ji důkladně zaměstnal. Willyho poslala na nákupy s dlouhým seznamem a doporučovala mu, že má jet služebním výtahem, aby se vyhnul novinářům. Když vysávala, drhla, vytírala a utírala prach, uvědomovala si se stále většími obavami, že policie nikomu nečte jeho práva, dokud nemají pro své podezření pádný důvod.

Nejtěžší pro ni bylo vyluxovat skříň. Znovu se jí vybavilo, jak na ni zírají vytřeštěné oči Fiony Wintersové. A pak ji napadla další myšlenka: Ta ubohá holka určitě nebyla zavražděna tady ve skříni. Kde ale tedy byla, když ji někdo škrtil?

Alvira vypnula vysavač. Přemýšlela o těch otiscích prstů na konferenčním stole. Kdyby Fiona Wintersová seděla na gauči, možná se trochu opírala, a vrah k ní zezadu přišel, omotal jí šňůrku kolem krku a utáhl, nerozhodila by rukama a nenechala na stolku otisky prstů? "Panebože," zašeptala Alvira, "určitě jsem zničila důkazy."

Telefon zazvonil právě ve chvíli, když si na klopu připínala svou růžicovou brož. Volala baronka Min von Schreiber z lázní Cypress Point v Pebble Peach v Kalifornii. Min se to právě dozvěděla ve zprávách. "Co si to ta hrozná holka dovolila, nechat se zabít u tebe ve skříni?" dožadovala se odpovědi Min.

"Pří - sa - hám, Min," odpověděla Alvira, "nevím, co tady dělala. Viděla jsem ji jenom jednou, na premiéře té Brianovy hry. Policie teď Briana vyslýchá. A já jsem z toho úplně na nervy. Myslí si, že ji zabil on."

"Ty se pleteš, Alviro," řekla Min, "Fionu Wintersovou jsi znala už z dřívějška, seznámila ses s ní tady v lázních."
"To ne," tvrdila Alvira rozhodně, "patřila k těm lidem, kteří člověku tak lezou na nervy, že bych na ni nikdy nezapomněla."
Chvíli bylo v telefonu ticho. "Přemýšlím o tom," ozvala se Min. "Máš pravdu. Přijela sem až další týden, s někým, a celý víkend byli v chatě. Dokonce si tam nechali nosit i jídlo. Teď se mi to už vybavuje. Tenkrát se snažila ulovit toho renomovaného producenta. Carlton Rumson se jmenuje. Určitě si ho budeš pamatovat, Alviro, jednou ses s ním setkala, to tady byl sám."

Alvira šla do obývacího pokoje a vyšla ven na terasu. Willy je vždycky tak nervózní, když sem jenom vejdu, říkala si v duchu, to je směšné. Jediné, na co musím dávat pozor, je, že se nesmím opírat o zábradlí.
Vlhkost byla obrovská, skoro stoprocentní. V parku se nehnul ani lísteček. Ale přesto si Alvira spokojeně vydechla. Může člověk, který se narodil v New Yorku, být dlouho někde pryč? uvažovala. Willy přinesl noviny a potraviny. Jeden titulek hlásal:
VRAŽDA V CENTRAL PARK SOUTH; další pak VÝHERKYNĚ MILIONŮ V LOTERII NAŠLA VE SKŘÍNI MRTVOLU.
Alvira si pozorně přečetla oba bulvární články. "Neječela jsem ani neomdlela," poznamenala výsměšně, "kde na to přišli?"
"Podle Postu jsi do skříně rozvěšovala svoji novou luxusní kolekci šatů, kterou sis koupila v Londýně," řekl jí Willy.
"Luxusní kolekci šatů! Jediná drahá věc, kterou jsem si koupila, je ten oranžovorůžový kostkovaný kostým - a jsem si jista, že Min mě bude nutit, abych ho někomu věnovala."
V novinách toho byla spousta o životě Fiony Wintersové: Rozchod s její snobskou rodinou, když začala dělat herečku. Její nevyrovnaná kariéra (získala Tonyho, cenu za vynikající divadelní herecký výkon roku, ale zároveň byla nechvalně proslulá tím, že se s ní hrozně špatně pracuje, takže spoustu rolí dostala jenom díky protekci). Rozchod s dramatikem Brianem McCormackem, když přijala roli ve filmu a nečekaně přestala hrát v jeho hře Padající mosty, takže kvůli ní musela být hra stažena z repertoáru.
"To je motiv," poznamenala Alvira bezbarvým hlasem. "Zítra se to bude přetřásat ve všech novinách, v rádiu a televizi a Briana budou pokládat za vraha."

* * *

O půl jedné odpoledne se Brian vrátil. Když Alvira uviděla jeho popelavou tvář, kategoricky mu přikázala, aby si sedl. "Uvařím ti kotel čaje a udělám hamburger," řekla. "Vypadáš, jako by ses měl každou chvíli zhroutit."
"Myslím, že spíš než čaj potřebuje pořádný lok skotské," podotkl Willy.
Brian se vyčerpaně usmál. "Máš pravdu, strýčku Willy." Když už hamburgery a hranolky byly na stole, začal jim vyprávět, co se stalo. "Přísahám, že jsem si nemyslel, že mě pustí. Člověk by řekl, že si nabeton myslí, že jsem ji zabil."
"Můžu to nahrávat?" zeptala se Alvira. Sáhla si na svou brož a zapnula mikrofon. "Teď nám řekni přesně to, cos řekl jim."
Brian se zamračil. "Nejvíc se to týkalo mého soukromého vztahu k Fioně. Už jsem měl po krk té její hrozné povahy a zamiloval jsem se do Emmy. Řekl jsem jim, že když Fiona od nás odešla, byla to poslední kapka, abych se s ní rozešel."
"Ale jak se dostala do mé skříně?" zeptala se Alvira. "Do bytu jsi ji musel pustit ty."
"Taky jsem ji sem pustil. Hodně jsem tu pracoval. Věděl jsem, že jste měli včera přijet, a tak jsem si svoje věci odnesl už předevčírem. Včera ráno mi ale Fiona volala, že je zpátky v New Yorku a chce se se mnou hned sejít. Náhodou jsem u vás zapomněl svoje poznámky ke konečné verzi své nové hry. Taky jsem tu nechal jeden výtisk té hry. Řekl jsem jí, abych ji nezdržoval, že jedu sem pro poznámky a pak celý den budu sedět u psacího stroje a nebudu nikomu otvírat. Když jsem přijel, čekala na mě dole v hale, a abych se vyhnul scéně na veřejnosti, pozval jsem ji nahoru."
"Co od tebe chtěla?" zeptali se najednou Alvira i Willy.
"Nic zvláštního. Jenom hlavní roli v Nocích v Nebrasce."
"Cože!? Po tom, když ti utekla z té předešlé hry?!"
"Předváděla mi tu pěkný tyátr. Škemrala, ať jí odpustím. Že prý udělala blbost, když odešla z Padajících mostů. Její role ve filmu skončila na dlažbě střižny a to fiasko s mou hrou na ni vrhlo špatné světlo. Chtěla vědět, jestli mám Noci v Nebrasce už hotové. Jsem jenom člověk, trošku jsem před ní machroval. Řek jsem jí, že chvíli potrvá, než najdu toho pravého producenta, ale pak to bude trhák."
"Četla tu hru někdy?" zeptala se Alvira. Brian si soustředěně prohlížel čajové lístky na dně svého šálku. "Asi mě moc velké štěstí nečeká," komentoval to. "Věděla, o čem to je a že je tam parádní hlavní ženská role."
"Ale tys jí to neslíbil, že ne?" ozvala se Alvira pobouřeně.
Brian zavrtěl hlavou. "Teto Alviro, věděl jsem, že mě má za blázna, ale nemoh jsem uvěřit, že by si mohla myslet, že jsem tak velký trouba. Chtěla se mnou uzavřít obchod. Řekla, že se dobře zná s jedním významným producentem na Broadwayi. Kdyby se jí podařilo ho přesvědčit, aby to vzal, chtěla za to hrát Dianu - vlastně Beth."
"Kdo to je?" zeptal se Willy.
"Tak se jmenuje hlavní hrdinka. V konečné verzi, předevčírem v noci, jsem její jméno změnil. Řek jsem Fioně, že si snad dělá srandu, ale jestli se jí to podaří, tak o tom budu přemýšlet. Pak jsem si vzal své poznámky a snažil jsem se ji odsud dostat. Nechtěla se ale nikam hnout, prý má zkraje odpoledne v Lincolnovu středisku umění konkurs, a protože je ještě zavřené, chtěla počkat tady v bytě. Nakonec jsem se rozhodl, že snad se nic nestane, když ji tu nechám a půjdu

pracovat. Naposledy jsem ji viděl kolem poledne, to seděla tady na gauči."
"Věděla, že tady máš jeden výtisk své hry?" zeptala se Alvira.
"Jasně. Vytáhl jsem ho ze šuplíku ve stole, když jsem bral poznámky." Ukázal do haly. "Teď je v tom šuplíku."
Alvira vstala, rychle přešla do haly a otevřela zásuvku. Bylo to tak, jak se obávala - nebylo v ní nic.

Emmy Lakerová seděla nehybně v obrovském křesle svého podkrovního bytu ve West Side. Od sedmi hodin, kdy ve zprávách slyšela o Fionině smrti, se pokoušela dovolat Brianovi. Zatkli ho snad? Bože můj, jenom to ne, pomyslela si. Co mám dělat? Zoufale se podívala na kufry v rohu pokoje. Fioniny kufry.
Včera o půl deváté ráno se ozval zvonek. Když otevřela dveře, dovnitř vpadla Fiona. "Jak můžeš, prosím tě, bydlet v domě bez výtahu?" spustila. "Naštěstí šel nahoru nějaký poslíček a vynesl mi to." Položila kufry a sáhla pro cigaretu. "Jsem v pěkný bryndě. To filmování jsem brát neměla. Vynadala jsem rejžovi a on mě vyhodil. Snažím se sehnat Briana. Nevíš, kde může být?"
Když na to Emmy vzpomínala, cítila, jak se v ní zvedá vlna vzteku. Jako by tam Fiona pořád ještě stála, blond vlasy rozcuchané, oblečená do kombinézy, která ji těsně obepínala a zdůrazňovala každý centimetr její dokonalé postavy, kočičí oči, které se dívaly povýšeně a sebejistě. Fiona si byla tak jistá, že i po tom, jak se k Brianovi chovala, by se mohla znovu objevit v jeho životě, napadlo Emmy. Myslela na všechny ty měsíce, kdy tak trpěla, když je viděla spolu. Bude to snad zase jako dřív? Včera si myslela, že je to možné.
Fiona pořád zkoušela Brianovi volat, až ho konečně zastihla. Když zavěsila, řekla: "Bude ti vadit, když si tu nechám věci? Brian jede do toho nóbl bejváku svý tety, uklízečky. Počkám tam:" Pak pokrčila rameny. "Je sice tak hrozně provinciální, ale kupodivu ho fůra lidí na západě Států zná. Musím říct, že podle toho, co jsem zatím slyšela o Nocích v Nebrasce, to bude trhák - a já chci hrát hlavní roli."
Emmy vstala. Tělo měla ztuhlé a celé rozbolavělé.
V pokoji rachotila a vrzala stará klimatizace, ale stejně tam bylo horko a vlhko. Dám si studenou sprchu a udělám si kávu, rozhodla se. To mi snad pročistí hlavu. Toužila se setkat s Brianem. Chtěla ho obejmout. Není mi líto, že je Fiona mrtvá, přiznala si, ale Briane, jak sis mohl myslet, že ti to projde?"
Když si oblékla tričko a bavlněnou sukni a stočila si své dlouhé, ohnivě zrzavé vlasy do drdolu, ozval se zespodu bzučák.
Byl to detektiv Rooney a oznámil jí, že jde nahoru.

"Už mi to začíná dávat smysl," poznamenala Alvira. "Briane, nechals tady po sobě něco neuklizené? Například dal jsi včera to nóbl šampaňské do stříbrného kbelíku?"
Brian vypadal zmateně. "Proč bych to dělal?"
"Ani si nemyslím, že bys něco takového dělal." Páni, to je ale pěkná historka, přemítala Alvira. Fiona tu neokouněla proto, že měla konkurs. Vsadím se, že ten producent, o kterém před Brianem mluvila, byl Carlton Rumson a že mu volala a pozvala ho sem dolů. Proto bylo na stole šampaňské a skleničky. Dala mu tu hru a pak, bůhvíproč, došlo k hádce. Ale jak to můžu dokázat? Chvíli o tom přemýšlela a pak se obrátila k Brianovi: "Běž domů a přines konečnou verzi té hry. Mluvila jsem o tom s Carltonem Rumsonem a on si ji chce dneska přečíst."
"S Carltonem Rumsonem!" vykřikl Brian. "Nejdůležitějším mužem na Broadwayi, ke kterému je kumšt se dostat. Ty jsi snad čarodějka!"
"Řeknu ti o tom víc až později," odpověděla Alvira. "Taky náhodou vím, že odjíždí se svou ženou na malý výlet, takže kujme železo, dokud je žhavé."
Brian se podíval na telefon. "Měl bych zavolat Emmy. Určitě už to o Fioně musela slyšet." Vyťukal číslo, chvíli čekal a pak jí nechal vzkaz: "Emmy, musím s tebou mluvit. Právě teď odcházím od tety Alviry a jedu domů." Když zavěsil, v jeho hlase bylo patrné velké zklamání. "Asi někam šla," řekl.

Ani když Emmy slyšela Brianův hlas, nepřimělo ji to k tomu, aby vstala a zvedla sluchátko telefonu. Naproti ní seděl detektiv Rooney a právě ji žádal, aby podrobně popsala, co předešlý den dělala. Teď zvedl obočí. "Mohla jste ten telefon vzít. Rád počkám."
"Zavolám Brianovi později," odpověděla Emmy. Pak se na chvíli odmlčela a pečlivě volila slova: "Včera asi v jedenáct hodin dopoledne jsem si šla ven zaběhat. Vrátila jsem se kolem půl druhé a zbytek dne jsem strávila doma."
"Sama?" "Ano." "Viděla jste včera Fionu Wintersovou?"
Emmy očima zabloudila do rohu pokoje, kde stála hromada zavazadel. "Já..." začala a pak se zarazila.
"Emmy, měl bych vás varovat, že je ve vašem nejlepším zájmu říct úplnou pravdu." Detektiv Rooney se podíval do svých poznámek. "Fiona Wintersová přiletěla z Los Angeles kolem půl osmé ráno. Máme zjištěno, že do tohoto domu přijela taxíkem a že poslíček, který ji už identifikoval, jí pomohl se zavazadly. Řekla mu, že nebudete vůbec nadšená, až se u vás objeví, protože máte zájem o jejího přítele. Když pak slečna Wintersová vyšla ven, sledovala jste ji. Vrátný v Central Park South vás poznal. Sedla jste si na lavičku v parku přes ulici, skoro dvě hodiny pozorovala dům a pak vešla dovnitř služebním vchodem, který si malíři nechali otevřený." Detektiv Rooney se naklonil dopředu. Tón jeho hlasu se změnil na důvěrný. "Šla jste nahoru do bytu Meehanových, že? Byla slečna Wintersová už mrtvá?"
Emmy se zadívala na své ruce. Brian ji vždycky škádlil, že jsou moc malé. "Ale silné," smál se, když se přetlačovali rukama, kdo má větší sílu. Brian. Ať řekne cokoliv, ublíží mu tím. Vzhlédla k detektivu Rooneymu. "Chci mluvit s

právníkem."
Rooney vstal. "To je samozřejmě vaše právo. Rád bych vám ale připomenul, že pokud Brian zavraždil svou bývalou milenku a vy budete zatajovat důkazy, stává se z vás spoluviník. A ujišťuji vás, Emmy, že mu tím nijak neprospějete. Od velké poroty získáme obvinění, o tom není pochyb."

Když Brian přišel domů, měl na záznamníku vzkaz od Emmy. "Briane, zavolej mi. Prosím." Brianovy prsty začaly bleskově vytáčet číslo.
Emmy zašeptala: "Prosím?"
"Emmy, co se děje? Snažil jsem se ti předtím volat, ale nebyla jsi doma."
"Byla jsem tu. Ale byl se mnou detektiv. Briane, musím tě vidět."
"Vem si taxík a jed k mé tetě. Já se tam teď musím vrátit."
"Chci s tebou mluvit o samotě. Týká se to Fiony. Včera u mě byla. Sledovala jsem ji k tomu bytu."
Brian cítil, jak má najednou sucho v krku. "Víc už do telefonu neříkej."
Ve čtyři odpoledne se důrazně ozval zvonek u dveří. Alvira vyskočila. "Brian si zapomněl klíč," řekla Willymu. "Nechal ho na stolku v hale."
Když však otevřeli, za dveřmi nestál Brian, ale Carlton Rumson. "Paní Meehanová, omlouvám se, že jsem k vám tak vpadl." A vešel dovnitř.
"Mluvil jsem s jedním svým asistentem, že budu číst tu hru vašeho synovce. Viděl v divadle jeho první hru a moc se mu líbila. Vlastně na mě naléhal, ať se na ni zajdu taky podívat, ale najednou ji stáhli, a tak jsem už neměl možnost ji vidět. Rumson vešel do obývacího pokoje a posadil se. Začal nervózně bubnovat prsty na konferenčním stole.
"Můžu vám namíchat něco k pití?" zeptal se Willy. "Nebo radši pivo?"
"Ale Willy," poznamenala Alvira. Jsem přesvědčena, že pan Rumson pije jenom vybrané šampaňské. Asi jsem to četla v People."
"Vlastně máte pravdu, ale teď nic, děkuji." Rumson se sice tvářil přátelsky, ale Alvira si všimla, jak několikrát nervózně polkl. "Kde bych mohl zastihnout vašeho synovce?"
"Měl by tady být každou chvíli. Můžete tady na něho klidně počkat, nebo vám můžu zavolat, hned jak se objeví."
Rumson si jednoznačně vybral druhou možnost, vstal a šel ke dveřím. "Čtu velmi rychle. Když mi tu hru pošlete nahoru, můžu se s ním pak sejít asi tak za hodinu."
Když Rumson odešel, Alvira se zeptala Willyho: "Co si o něm myslíš?"
"Na tak významného producenta je nějak moc nervózní. Nesnáším lidi, kteří bubnují prstama do stolu. Znervózňuje mě to."
"Rozhodně byl nervózní a já se tomu ani nedivím," usmála se Alvira záhadně na Willyho.
Ani ne za minutu se znovu ozval zvonek. Alvira spěchala ke dveřím. Stála tam Emmy Lakerová, prameny zrzavých vlasů jí vyklouzly z drdolu, sluneční brýle měla přes půl obličeje, tričko těsně obepínalo její štíhlé tělo, rozevlátá bavlněná sukně hýřila všemi barvami. Alvira si pomyslela. že vypadá tak na šestnáct.
"Ten muž, co právě odešel," vyhrkla zajíkavě Emmy, "kdo to byl?"
"Producent Carlton Rumson," odpověděla Alvira rychle. "Proč?"
"Protože...," Emmy si sundala brýle a odkryla uplakané oči.
Alvira ji pevně uchopila za ramena: "Co se stalo, Emmy?"
"Nevím, co mám dělat," naříkala Emmy. "Co mám jenom dělat?"

Carlton Rumson se vrátil do svého bytu. Čelo měl pokryté kapkami potu. Alvira Meehanová není žádný hlupák, říkal si varovně. Ty její řeči o šampaňském, to nebylo žádné společenské tlachání. Jak moc ho podezírala?
Victoria stála na terase, rukama se lehce dotýkala zábradlí. Zdráhavě šel k ní. "Ježíšmarjá, nečetlas ty zákazy, co tu všude jsou?" spustil vyčítavě. "Stačí se o to jednou pořádně opřít a zábradlí je dole."
Victoria měla na sobě bílé kalhoty a bílý pletený svetr. Rumson si rozmrzele pomyslel, že ten módní redaktor, co kdysi napsal, že Victoria by ke své smetanově bílé kráse neměla nosit jinou barvu než bílou, mu tím způsobil pořádné trable. Victoria si vzala jeho radu k srdci. A její účty za čistírnu by samy o sobě zruinovaly většinu mužů.
S klidem se k němu otočila. "Všimla jsem si, že pokaždé, když jsi rozčilený, jsi na mě protivný. Dozvěděl ses snad, že Fiona Wintersová tady měla byt? Nebo sem přišla proto, žes ji pozval?"
"Vicky, Fionu jsem neviděl skoro dva roky. Tvoje chyba, jestli mi nevěříš."
"V pořádku, miláčku, pokud jsi ji neviděl včera. Slyšela jsem, že policie vyslýchá kdekoho. Musí přijít na to, že vy dva jste byli - jak to nazývají novináři - nerozlučná dvojka." Odmlčela se. "Nepochybuju o tom, že se s tím vypořádáš s jistotou, tak jako se vším ostatním. Než k tomu dojde, už sis přečetl hru od toho McCormacka? Mám takové tušení, že to bude trhák."
Rumson si odkašlal. "K té Meehanové McCormack odpoledne přijde na návštěvu a pošlou mi tu hru. Až si ji přečtu, sejdu k nim a seznámím se s ním."
"Chtěla bych si ji taky přečíst. Pak bych se tam mohla objevit s tebou. Jsem hrozně zvědavá, jaký vkus mají uklízečky." Victoria Rumsonová se zavěsila do manžela. "Chudáčku můj. Proč jsi tak strašně nervózní?"

Když Brian proběhl kolem Alviry dovnitř, hru pevně sevřenou pod paží, našel Emmy; jak leží na tetině gauči a je

přikrytá lehkou přikrývkou. Alvira za ním zavírala dveře a dívala se, jak vedle Emmy poklekl a objal ji. "Půjdu vedle a nechám vás, ať si promluvíte," prohlásila.

Willy byl v ložnici a zvažoval, co si obleče. "Které sako si mám vzít, zlato?" Držel dvě sportovní saka.

Alvira svraštila čelo. "Chceš přece na té Petově oslavě odchodu do důchodu vypadat hezky. Ale ne zas tak, aby řekli, že se chceš předvádět. Oblékni si to modré sako a bílou sportovní košili."

"Pořád tě tu nechci nechat večer samotnou," protestoval Willy.

"Nemůžeš přece přijít o večeři s Petem," řekla Alvira rozhodně. "A Willy, chtěla bych ti zavolat auto s šoférem."

"Zlato, vždyť platíme úplný majlant, abysme si tady mohli garážovat auto. Nedovolím, aby se zbytečně utrácely peníze."

"Přesvědčils mě, ale slib mi, že jestli se budeš bavit dobře, nepojedeš autem domů. Zůstaň v našem starém bytě. Víš přece, jak to může dopadnout, když se sejdeš s těmi svými kumpány."

Willy se bázlivě usmál. "Myslíš, že když zpívám "Danny, chlapče můj" víc než dvakrát, tak už mám dost?" "Přesně tak," prohlásila Alvira rázně.

"Zlato, jsem tak utahaný z té cesty a z toho, co se stalo v noci, že bych si nejradši dal s Petem pár piv a jel domů."

"To by od tebe nebylo fér. Pete odcházel z našeho večírku, když jsem tenkrát vyhráli v loterii, až když na dálnici začala ranní špička. Teď se musíme vrátit k těm mladým a promluvit si s nimi."

V obývacím pokoji seděli Brian a Emmy vedle sebe a drželi se za ruce. "Tak co, už jste si všechno vyjasnili?" zeptala se Alvira."

"Částečně," odpověděl Brian. "Emmy si pořádně vytrpěla, když odmítla Rooneymu odpovídat na jeho otázky."

Alvira se posadila. "Musím vědět všechno, na co se vás ptal."

Emmy jí všechno váhavě vypověděla. Postupně mluvila klidněji a sebejistota se jí znovu vrátila, když řekla: "Briane, obviní tě z toho. Snažil se mě přimět, abych mu řekla věci, které by ti ublížily."

"Chceš říct, že jsi chránila mě?" Brian vypadal ohromeně. "To přece není třeba. Nic jsem neudělal. Myslel jsem..."

"Myslel jsi, že problémy má Emmy," doplnila za něho Alvira. Seděla s Willym naproti na gauči. Uvědomila si, že Brian a Emmy sedí přímo naproti tomu místu na konferenčním stolku, kde byly zřetelné ty otisky prstů. Závěsy byly trošku víc doprava. Když včera seděl někdo na tomto místě, měl šňůrku na závěsech přímo ve svém zorném poli. "Něco vám dvěma řeknu," prohlásila Alvira. "Každý z vás si myslí, že ten druhý s tím mohl mít něco společného - a oba se pletete. Řekněte mi teď, co víte nebo co si myslíte, že víte. Briane, zatajil jsi něco ohledně tvého včerejšího setkání s Fionou?"

"Vůbec nic," odpověděl Brian.

"Dobře. A teď vy, Emmy."

Emmy přešla k oknu. "Překrásný výhled." Pak se otočila k Alviře a Willymu a vylíčila jim, jak se Fiona náhle a nevhod objevila u ní v bytě. "Když včera Fiona ode mě odešla za Brianem, začala jsem zmatkovat. Býval do ní tak zblázněný a nemohla jsem snést pomyšlení, že by se s ní zapletl znova. Fiona je - byla žena, které stačilo jenom kývnout a muži dělali, co jí na očích viděli. Tolik jsem se bála, že se s ní Brian zase dá dohromady."

"To bych nikdy - " začal Brian protestovat.

"Teď mlč, Briane," přikázala mu Alvira.

"Seděla jsem hrozně dlouho na lavičce v parku," pokračovala Emmy. "Viděla jsem Briana, jak odchází. Když se Fiona neobjevovala venku, začala jsem si myslet, že jí možná Brian řekl, aby tam počkala. Nakonec jsem se rozhodla, že si to s ní vyříkám. Šla jsem za služebnou vchodem pro personál a služebním výtahem vyjela nahoru, protože jsem nechtěla, aby někdo věděl, že jsem tam byla. Zazvonila jsem u dveří, chvíli počkala a zazvonila znova. Pak jsem odešla."

"To je všechno?" zeptal se Brian. "Proč ses teda bála to říct Rooneymu?"

"Protože když slyšela, že Fiona je mrtvá, myslela si, že možná neotevřela dveře proto, že jsi ji zabil." Alvira se naklonila dopředu. "Emmy, proč jste se ptala na Carltona Rumsona? Viděla jste ho včera, že?"

"Když jsem přicházela chodbou od zadního služebního výtahu, byl přede mnou a šel k osobnímu výtahu. Zdál se mi nějak povědomý, ale nepoznala jsem ho, dokud jsem ho teď znovu neviděla."

Alvira vstala. "Myslím, že bychom měli zavolat panu Rumsonovi, aby pak přišel dolů k nám, a taky bychom měli zavolat Rooneymu, aby tu byl i on. Ale nejdříve, Briane, dej Willymu tu svou hru. Skočí s ní nahoru k Rumsonům. Počkejme... Teď máme skoro pět hodin. Willy, řekni panu Rumsonovi, aby zavolal, až se bude chystat sem přijít."

Ozval se bzučák domácího telefonu. Willy zvedl sluchátko. "To je Rooney," řekl. "Shání Briana."

Když detektiv za několik minut přišel dovnitř, nebyl v jeho chování ani náznak srdečnosti. "Briane," pronesl bez jakéhokoliv úvodu, "musím vás požádat, abyste šel se mnou na policejní stanici k dalšímu výslechu. S vašimi právy jsem vás už seznámil. Znovu vám připomínám, že cokoliv z toho, co řeknete, může být použito proti vám."

"Nepůjde nikam," prohlásila Alvira rezolutně. "A než odejdete, pane detektive, mám pro vás něco, co byste měl vědět."

Bylo už skoro sedm hodin, uběhly tedy dvě hodiny, než zavolal Carlton Rumson. Alvira a Willy řekli Rooneymu všechno o šampaňském, skleničkách a otiscích prstů na konferenčním stolku a taky, že Emmy poznala Carltona Rumsona, ale Alvira v duchu konstatovala, že nic z toho neudělalo na Rooneyho dojem. Zavírá oči před vším, co se nehodí do jeho teorie o Brianovi, pomyslela si.

O několik minut později přišli do bytu - k Alvířině překvapení oba Rumsonovi. Victoria Rumsonová se srdečně usmívala. Když ji představovali Brianovi, chytla ho za obě ruce a prohlásila: "Vy jste opravdu mladý Neil Simon. Právě jsem četla vaši hru a blahopřeju vám."

Při představování detektiva Rooneyho tvář Carltona Rumsona zbledla jako stěna. Zakoktával se, když Brianovi říkal:

"Hrozně se omlouvám, že vás zrovna teď vyrušuju. Budu co nejstručnější. Vaše hra je skvělá. Chtěl bych na ni koupit práva. Požádejte, prosím vás, svého agenta, ať se zítra spojí s mou kanceláří."

Victoria Rumsonová stála u dveří na terasu. "To bylo od vás tak moudré, že jste si nedali zakrýt ten výhled," řekla Alviře. "Můj návrhář tam dal svislé žaluzie a přitom bych taky mohla mít výhled na park."

Asi dneska ráno spolkla pilulky vlídnosti, napadlo Alviru.

"Myslím, že bychom si radši měli všichni sednout," navrhl detektiv Rooney.

Rumsonovi se zdráhavě posadili.

"Pane Rumsone, vy jste znal Fionu Wintersovou?" zeptal se Rooney.

Alvira si začínala myslet, že Rooneyho podcenila. Když se naklonil dopředu, měl tvář napjatou očekáváním.

"Slečna Wintersová se před pár lety objevila v několika mých inscenacích," odpověděl Rumson. Seděl na gauči vedle své ženy. Alvira si všimla, že se na manželku nervózně podíval.

"Nezajímá mě, co bylo před lety," reagoval na jeho odpověď Rooney. "Zajímá mě, co bylo včera. Viděl jste ji včera?"

"To ne." Alviře připadalo, že to řekl nepřirozeně a jako by se bránil.

"Telefonovala vám z tohoto bytu?" zeptala se Alvira.

"Paní Meehanová, jestli dovolíte, otázky tady kladu já," zpražil ji detektiv.

"S mou ženou mluvte uctivě," naježil se Willy.

Victoria Rumsonová poklepala svému manželovi na rameno. "Miláčku, myslím, že se snažíš brát ohled na moje city. Jestli tě ta nemožná ženská znovu otravovala, prosím tě, neboj se otevřeně říct, co chtěla."

Rumson jim před očima jakoby zestárl. "Je to tak, jak jsem vám říkal. Fiona Wintersová hrála v několika mých inscenacích. Ona - "

"Taky se s vámi scházela soukromě," vložila se do toho Alvira. "Jezdíval jste s ní do lázní Cypress Point."

Rumson na ni vrhl nasupený pohled. "Neměl jsem s Fionou Wintersovou nic společného už několik let," pronesl. "Ano, včera mi telefonovala, krátce po poledni. Řekla mi, že je tady v domě a že má hru, kterou mi chce dát přečíst. Ujišťovala mě, že to bude trhák a ona že v tom chce hrát hlavní roli. Čekal jsem telefon z Evropy a dohodli jsem se, že se s ní sejdu asi za hodinu."

"To znamená, že telefonovala až poté, co Brian odešel," poznamenala Alvira vítězoslavně. "Proto bylo na stole šampaňské a skleničky. Nachystala to pro vás."

"Přišel jste do tohoto bytu, pane Rumsone?" zeptal se Rooney.

Rumson opět zaváhal.

"To je v pořádku, miláčku," řekla Victoria jemně.

Alvira se neodvážila podívat na detektiva Rooneyho, když oznámila: "Emmy vás viděla na chodbě u nás pár minut po jedné hodině."

Rumson vyskočil. "Paní Meehanová, už si nenechám líbit žádné další osočování! Obával jsem se, že Fiona mě bude pořád otravovat, dokud to s ní nedám do pořádku jednou provždy. Přišel jsem sem a zazvonil. Nikdo se neozval. Dveře nebyly úplně zavřené, a tak jsem se do nich opřel a volal ji. Když už jsem došel tak daleko, chtěl jsem to mít co nejdřív za sebou."

"Vešel jste do bytu?" zeptal se Rooney.

"Ano. Prošel jsem tímto pokojem, strčil hlavu do kuchyně a nahlídl do ložnice. Nikde nebyla. Myslel jsem si, že si ten rozhovor se mnou rozmyslela, a můžu vás ujistit, že se mi ulevilo. Když jsem dneska ráno slyšel zprávy, jediné, na co jsem byl schopen myslet, bylo, že její mrtvola možná ležela ve skříni, když jsem tady byl, a že mě čekají trable." Otočil se ke své ženě. "Myslím, že ty potíže jsou už tady, ale přísahám, že jsem vám řekl čistou pravdu."

Victoria se dotkla jeho ruky. "Není nejmenší důvod, proč by tě do toho měli zatahovat. Kolik drzosti musela ta ženská mít, když si myslela, že právě ona by měla dostat hlavní roli v Nocích v Nebrasce." Victoria se otočila k Emmy. "Roli Diany by měl hrát někdo jako vy."

"Ona ji bude hrát," řekl Brian. "Ještě jsem jí to ale neřekl."

Rumson se netrpělivě obrátil ke své ženě: "Ne snad - ?"

Rooney ho přerušil, když složil svůj notes. "Pane Rumsone, budu vás muset požádat, abyste mě doprovodil na ředitelství. Emmy, potřeboval bych taky vaši úplnou výpověď. Briane, musíme s vámi znovu mluvit a naléhavě vás žádám, abyste si vzal s sebou obhájce."

"Ještě moment, prosím vás," prohlásila Alvira rozhořčeně. "Podle mě věříte více panu Rumsonovi než Brianovi." Jde tu sice o práva na hru, ale tohle je důležitější, pomyslela si. "Vy si myslíte, že Brian možná odešel, ale pak se vrátil a řekl Fioně, aby vypadla, a pak to skončilo tím, že ji zabil. Teď vám řeknu, co se podle mě stalo. Rumson sem přišel a pohádali se s Fionou. Uškrtil ji, ale měl dost rozumu a vzal si s sebou hru, kterou mu nabízela."

"To je naprostý nesmysl," vyštěkl Rumson.

"Konec veškeré diskuse," přikázal Rooney. "Emmy, pane Rumsone, Briane - mám dole auto. Pojďme."

Když se dveře za nimi zavřely, objal Willy Alviru. "Miláčku, nepůjdu na ten Petův večírek. Nemůžu tě tu nechat samotnou. Vypadáš, jako by ses měla každou chvíli zhroutit."

Alvira ho taky objala. "Ne, ne, jen běž. Všechno jsem si nahrávala. Teď si to musím poslechnout a bude to lepší, když budu sama. Budeš se bavit dobře, uvidíš."

Když Willy odešel, bylo v bytě tísnivě ticho. Alvira se rozhodla, že teplá vířivá koupel by jí snad mohla trochu uvolnit ztuhlé tělo a pročistit hlavu.

Potom se pohodlně oblékla do své oblíbené noční košile a Willyho pruhovaného froté županu. Položila drahý

kazetový magnetofon, který jí koupil šéfredaktor Globu, na stůl v jídelně, vytáhla ze své růžicové brože maličkou kazetu, vsunula ji do přístroje a tlačítkem ho zapnula. Do zadní části brože vložila novou kazetu a připevnila si brož na župan pro případ, že by chtěla přemýšlet nahlas. Seděla a poslouchala rozhovor s Brianem, s detektivem Rooneym, Emmy s Rumsonovými.

Co to bylo, co jí na Carltonu Rumsonovi tak nesedělo? Metodicky si znovu přehrála rozhovor z toho prvního setkání s Rumsonovými. Ten večer se choval hodně chladně, ale když jsme na něho ráno narazili, své chování úplně změnil, říkala si. Dokonce mi připomněl, že si chce hned teď přečíst tu novou hru. Vzpomněla si, jak Brian říkal, že se ke Carltonu Rumsonovi nikdo nedostane. To je ono, pomyslela si. On už tenkrát věděl, že je ta hra moc dobrá. Nemohl přiznat, že ji už četl.

Zazvonil telefon. Alvira se polekala a rychle běžela zvednout sluchátko. Volala Emmy. Paní Meehanová, šeptala, "pořád ještě vyslýchají Briana a pana Rumsona, ale vím, že si myslí, že to udělal Brian."

"Zrovna jsem všechno vyřešila," prohlásila Alvira vítězoslavně. "Prohlídla jste si Carltona Rumsona dobře, když jste ho viděla na chodbě?"

"Od hlavy až k patě."

"Pak jste určitě viděla, že nesl tu hru, ne? Myslím si totiž, že pokud mluvil pravdu, že přišel Fioně jenom vynadat, nemohl tu hru nést. Ale jestli o tom mluvili a on si něco z toho přečetl předtím, než ji zabil, vzal si to s sebou. Emmy, myslím, že jsem ten případ vyřešila."

Emmy odpověděla tak tiše, že ji skoro nebylo slyšet. "Paní Meehanová, jsem si jistá, že když jsem ho viděla, nenesl nic. Co když se mě na to zeptá detektiv Rooney? To Brianovi přitíží, když jim to řeknu, ne?"

"Musíte jim říct pravdu," odpověděla Alvira smutně. "Nedělejte si starosti. Moje mozkové závity pořád ještě pracují na plné obrátky." Když zavěsila, opět zapnula magnetofon a začala přehrávat pásky. Několikrát si poslechla rozhovory s Brianem. Řekl jí ještě něco, něco, co neměla nahrané na pásku. Ale co to bylo? Nakonec vstala a rozhodla se, že jí neuškodí, když se trochu provětrá na čerstvém vzduchu. I když vzduch v New Yorku má k čistotě daleko, pomyslela si, když otevřela dveře na terasu a vykročila ven. Tentokrát šla přímo k zábradlí a zlehka se ho rukama dotkla. Kdyby tady byl Willy, vyletěl by z kůže, napadlo ji, ale já se o zábradlí přece nebudu opírat. V pohledu na park je něco tak uklidňujícího. Park. Myslím, že jedna z nejšťastnějších máminých vzpomínek byla na den, kdy přes park jela na saních tažených koňmi. Tenkrát jí bylo šestnáct a mluvila o tom až do konce svého života. Nechala se svést proto, že její kamarádka Beth si to přála k narozeninám.

Beth!

Beth!

To je ono! řekla si Alvira. A vybavilo se jí, jak Brian říká, že Fiona Wintersová chtěla hrát roli Diany. Pak se Brian opravil a řekl: "Vlastně Beth." Willy se ho zeptal, kdo to je, a on řekl, že tak se jmenuje hlavní hrdinka v jeho nové hře, že v konečné verzi změnil její jméno. Alvira zapnula mikrofon a odkašlala si. Raději to všechno zaznamenám hned teď, řekla si. Článek pro Globe se jí pak bude psát mnohem snadněji, když si okamžitě nahlas utřídí své myšlenky.

"Fionu Wintersovou nezabil Carlton Rumson," řekla hlasitě a sebejistě. "Musela to proto být jeho žena, Velkorysá Vicky. To ona si po Rumsonovi měla přečíst tu hru. To ona řekla, že Emmy by měla hrát Dianu - nevěděla, že Brian její jméno změnil. A Rumson ji začal opravovat, protože on četl jenom tu poslední, upravenou verzi hry. Musela tajně poslouchat, když mu Fiona telefonovala. Přišla sem, zatímco on čekal na telefon z Evropy. Nechtěla, aby se Fiona s Rumsonem znovu zapletla, tak ji zabila a odnesla si hru. Četla tuto verzi, ne tu konečnou."

"Gratuluju, paní Meehanová."

Hlas se ozval přímo za ní, ale než se Alvira stačila pohnout, ucítila, jak do ní silné ruce zezadu strčily. Snažila se otočit, ale cítila, jak ji velkou silou tlačí k zábradlí. Jak se sem Victoria dostala? nechápala Alvira. Až pak se jí v hlavě rozsvítilo. Vzpomněla si, že Brian nechal klíč na stolku v hale. Victoria ho musela vzít.

Vší silou se snažila vrhnout se na útočící ženu, ale úder, který dostala ze strany do krku, ji omráčil. Podařilo se jí otočit, takže teď byla obličejem ke druhé ženě, ale rána byla natolik silná, že se začala naklánět přes zábradlí. Jakoby v mlze si uvědomovala, že slyší skřípot a praskání, a cítila, jak se její tělo kymácí nad volným prostorem.

Petův večírek na oslavu jeho odchodu do důchodu byl divoký a hlučný. Salonek v klubu Kolumbových rytířů ve Flushingu byl plný Willyho starých kamarádů. Lákavé vůně párků, papriky, hovězího z konzervy a zelí se mísily dohromady. Narazil se první soudek piva a Pete chodil vrávoravým krokem od jednoho kamaráda k druhému a trval na tom, že si spolu musí připít.

Ale Willy se pořád nějak nemohl dostat do té správné nálady. Něco ho zneklidňovalo a trápilo, říkalo mu, že by měl jít domů. Popíjel pivo, apaticky ukusoval sendvič s hovězím z konzervy, pogratuloval Petovi k jeho odchodu do důchodu a pak, aniž čekal, až se bude poprvé zpívat "Danny, chlapče můj", vyklouzl ven a nasedl do auta.

Když přicházel ke dveřím bytu a viděl, že jsou pootevřené, okamžitě mu srdce začalo výstražně bouchat na poplach. "Alviro," zavolal nervózně. Pak uviděl dvě postavy, jak balancují na zábradlí terasy. "Panebože." Zasténal, proběhl pokojem a přitom křičel Alvířino jméno.

"Pojď sem, miláčku," úpěnlivě ji prosil. "Pojď zpátky. Pojď pryč od toho zábradlí." Pak si najednou uvědomil, co se vlastně děje. Ta druhá žena Alviru tlačila na zábradlí. Vstoupil na terasu a v tom okamžiku se jedna část zábradlí oddělila a přímo za Alvirou se zřítila.

Willy udělal další krok k zápasícím ženám a pak ztratil vědomí.

Emmy seděla na policejní stanici, čekala, až se její výpověď přepíše na stroji, a tížily ji velké starosti kvůli Brianovi. Dobře věděla, že detektiv Rooney věří historce Carltona Rumsona, že vešel do Alviřina bytu, myslel si, že je prázdný, zase odešel. Bylo jasné, že se Rooney rozhodl, že Fionu zabil Brian.

Jak to, že nepochopil, že Brian neměl žádný důvod ji zabíjet? Emmy byla zoufalá. Brian jí řekl, že Fiona mu vlastně prokázala laskavost, když ho tenkrát nechala v bryndě s tou hrou. To mu aspoň otevřelo oči a viděl ji takovou, jaká doopravdy byla. Ale neměla jsem tak zpanikařit, když se včera u mě Fiona objevila, vyčítala si. Brian by se s ní přece už nikdy znovu nezapletl, tím si byla Emmy jistá. Ale když se o tom pokoušela přesvědčit detektiva Rooneyho, zeptal se: "Když jste si byla tak jistá, že Brian si s Fionou už nic nezačne, proč jste ji sledovala do bytu jeho tety?"

Emmy si rukama mnula čelo. Tak strašně ji bolela hlava! Nechtělo se jí ani věřit, že teprve před několika málo dny jí dal Brian přečíst svou novou hru a radil se s ní, jestli má změnit jméno hrdinky z Diany na Beth.

"Diana je jméno pro silnou osobnost," vysvětloval, "a mně se ta postava jeví spíš jako zranitelná a téměř melancholická žena. A teprve v průběhu děje poznáme, jak je silná. Co říkáš, kdybych ji pojmenoval Beth místo Diana?"

"Líbí se mi to," odpověděla.

"To jsem rád," řekl Brian, "protože jsem ji psal podle tebe a chtěl bych, aby se ti jméno líbilo. V konečné verzi to změním." Emmy se posadila zpříma a upřeně zírala před sebe. Úplně přestala vnímat ostré světlo v policejní místnosti a horečnou činnost a zmatek kolem sebe. Beth... Diane...

To je ono! došlo jí najednou. Dneska večer mi Victoria Rumsonová řekla, že bych měla hrát roli Diany. Ale konečná verze, ta, kterou měla Victoria číst, má už jméno změněné. Takže musela číst tu verzi, která se ztratila z bytu. To znamená, že tam byla s Fionou. Všechno to do sebe krásně zapadá! Možná že trpělivost, s jakou Victoria přehlížela manželovy prohřešky, dosáhla onoho kritického bodu, když ho před pár lety téměř ztratila - kvůli Fioně Wintersové!

Emmy vyskočila a utíkala z policejní stanice ven. Musí mluvit s Aivirou teď hned. Slyšela policistu, jak za ní něco volá, ale neodpověděla mu a zamávala na taxík.

Když přijela k domu, kde Alvira bydlela, proletěla kolem vrátného, který cosi koktal, a běžela k výtahu. Už na chodbě k bytu slyšela křičet Willyho. Dveře do bytu byly otevřené. Viděla, jak Willy klopýtá na terasu a padá. Pak uviděla siluety dvou žen a uvědomila si, co se děje.

S největším možným úsilím se Emmy vyřítila na terasu. Alvira k ní byla obrácená čelem a visela ve vzduchu. Pravou rukou se zachytila za tu část zábradlí, která ještě držela na svém místě, ale rychle ztrácela oporu, protože Victoria jí bušila pěstmi do ruky.

Emmy popadla Victorii za ruce a zkroutila jí je za zády. Victoria běsnila vztekem a bolestí. Najednou se ozvala rána, zbytek zábradlí se uvolnil a zřítil se dolů. Emmy ji prudce odstrčila stranou a podařilo se jí zachytit šňůru Alviřina županu. Alvira se potácela ve vzduchu. Papuče jí z nohou sklouzly z terasy dolů. Její tělo se houpalo nad chodníkem ve výšce třiceti čtyř poschodí. Emmy vyvinula největší možnou sílu, jaké byla schopna, a přitáhla si ji k sobě. Obě spadly na zhroucenou postavu Willyho, který byl stále ještě v bezvědomí.

Alvira a Willy spali až do oběda. Když se konečně probudili, Willy trval na tom, že Alvira musí zůstat ležet v posteli. On vstal, šel do kuchyně a za čtvrt hodiny se vrátil se džbánkem pomerančového džusu, konvicí čaje a krajíčkem topinky. Když Alvira vypila druhý šálek čaje, vrátil se jí její obvyklý optimismus. "Páni, to teda bylo velké štěstí, že sem detektiv Rooney vpadl chvíli po Emmy a chytil Victorii, když prchala. A víš, co si myslím, Willy?"

"Nikdy nevím, co si myslíš, zlato," řekl Willy s povzdechem.

"Vsadím se s tebou o jedno - že Carlton Rumson bude pořád ještě mít zájem uvést tu Brianovu hru. Buď si jistý, že nebude ronit slzy nad tím, že Victoria půjde do vězení."

"Asi máš pravdu," uznal Willy. "Ti dva rozhodně nebyli párek hrdliček."

"A Willy," uzavřela debatu Alvira, "chci, aby sis promluvil s Brianem a řekl mu, že by si měl tu báječnou Emmy vzít dřív, než mu ji vyfoukne někdo jiný." Šťastně se usmála. "Mám už pro ně skvělý svatební dar - hromadu bílého nábytku."

Smrt
na
mysu

Smrt na mysu

Jedno srpnové odpoledne, krátce potom, co přijeli na pronajatou chatu ve vesnici Dennis na mysu Cod, si Alvira Meehanová všimla, že na jejich sousedce, nezdravě hubené, asi tak třicetileté ženě, je něco velmi divného.

Když se Alvira a Willy trošku porozhlídli po chatě a obzvláště ocenili dřevěnou postel s nebesy, ručně háčkované koberečky, sympatickou kuchyň a svěží vánek s vůní moře, začali vybalovat ze soupravy zavazadel Vuitton svoje drahé nové oblečení. Willy pak oběma nalil studené pivo a vychutnávali ho na verandě, odkud byl výhled na zátoku mysu Cod.

Willy, jehož kulaťoučká postava pohodlně spočívala v měkce polstrovaném proutěném lehátku, poznamenal, že bude nádherný západ slunce a že děkuje bohu za ten nádherný klid tady. Willymu se zdálo, že od té doby, co vyhráli v Newyorské státní loterii čtyřicet. milionů dolarů, se Alvira stala živým hromosvodem. Nejdříve jela do vyhlášených lázní Cypress Point v Kalifornii a tam ji skoro zavraždili. Pak si spolu koupili zájezd lodí - a co se nestalo - muž, s kterým v jídelně seděli u stolu, skončil jako leklá ryba. A přesto celoživotní moudrost Willymu říkala, že aspoň tady, na mysu Cod, budou určitě mít klid, po jakém on touží. Jestli Alvira bude psát článek o této dovolené pro New York Globe, bude to o počasí a rybaření.

Během jeho povídání Alvira seděla u "piknikového" stolu, v přátelské vzdálenosti od Willyho nataženého těla. Litovala, že si zapomněla nasadit klobouk proti slunci. V salonu u Sassoona ji varovali, aby vlasy nevystavovala slunci. "Teď máte, paní Meehanová, nádherný zrzavý odstín. Nenechte si to škaredě vyblednout na slunci, ano?

Když se Alvira vzpamatovala z toho útoku v lázních, nabrala zase zpátky všechnu svoji váhu, za jejíž pracný úbytek předtím zaplatila tři tisíce dolarů, a opět se cítila pohodlně ve své obvyklé velikosti někde mezi 14 a 16. Willy ji ale neustále ujišťoval, že když ji obejme, aspoň ví, že drží ženskou - a ne nějakou podvyživenou mátohu z těch módních reklam, které Alvira s velkým zájmem studovala.

Za čtyřicet let láskyplného naslouchání tomu, co říká její milovaný Willy, se Alvira naučila poslouchat ho a zároveň přitom přemýšlet o něčem jiném. Teď si pozorně prohlížela poklidné chaty, postavené na vršku travnatého písčitého nábřeží, které sloužilo jako mořská hráz. Pak se podívala dolů na průzračnou modrozelenou vodu a na dlouhou kamenitou pláž, která se ztrácela v nedohlednu, a začala se obávat, že Willy měl asi pravdu. I když byl mys Cod nádherný a ona vždycky toužila se sem jet podívat, vypadá to, že tu nenajde pro šéfredaktora Charleyho Evanse nic, o čem by se dal napsat zajímavý článek.

Před dvěma lety Charley poslal reportéra z New York Globe, aby udělal s Meehanovými rozhovor o tom, jaké to je vyhrát čtyřicet milionů dolarů. Co s tím budou dělat? Alvira byla uklízečka. Willy instalatér. Budou dál pracovat?

Alvira reportérovi řekla zcela jasně a jednoznačně, že tak blbá není a koště zase vezme zase do ruky jedině tehdy, když půjde na maškarní ples katolického sdružení Kolumbovi rytíři za čarodějnici. Pak mu řekla, že si napsala seznam všech akcí, které chce podniknout, a prvním bodem je návštěva lázní Cypress Point - tam má v úmyslu bavit se se všemi těmi významnými osobnostmi, o kterých celý život jenom četla.

To vedlo Charleyho Evanse k tomu, že ji požádal, aby napsala o svém pobytu v lázních článek do Globu. Dal jí zapínací brož ve tvaru růžice, ve které byl zabudovaný mikrofon, aby si mohla zaznamenat, jaký dojem na ni udělali ti, s nimiž mluvila, a přehrát si to, až bude psát článek.

Když Teď Alvira myslela na svou brož, objevil se jí na tváři bezděčný úsměv.

Jak řekl Willy, pěkně si to v Cypress Point zavařila. Na pásek zachytila něco, co mělo pro někoho velký význam, a za svůj prohřešek byla skoro zavražděna. Ale bylo to pro ni velké dobrodružství a Teď byla se všemi v lázních jedna ruka a mohla tam jako host jezdit každý rok. A díky tomu, že loni pomohla vyřešit na jedné lodi vraždu, mají pozvání na plavbu na Aljašku zdarma, kdykoliv se jim zachce.

Mys Cod byl překrásný, ale Alvira měla tajné podezření, že Willy by mohl mít pravdu a že tentokrát to asi bude obyčejná dovolená, o které nic mimořádného do Globu nenapíše.

Přesně v tom okamžiku zvedla hlavu a zadívala se na dlouhý živý plot, který ohraničoval jejich pozemek na pravé straně, a uviděla mladou ženu, jak stojí u zábradlí sousedního domku, dívá se na zátoku a ve tváři má pochmurný výraz.

Alviru zaujalo, jak žena svírá rukama zábradlí: je napjatá jako struna, pomyslela si. Až k prasknutí. Bylo to patrné i z toho, jak mladá žena obrátila hlavu na bok, dívala se přímo do Alviřiných očí a otočila se zpátky. Ani mě neviděla, byla si jista Alvira. Ani vzdálenost patnácti osmnácti metrů, která mezi nimi byla, nezabránila Alviře v tom, aby vnímala vlny bolesti a zoufalství, které z mladé ženy vyzařovaly.

Rozhodně byl vhodný čas k tomu, aby zjistila, jestli jí nemůže v něčem pomoct. "Půjdu se teď seznámit s naší sousedkou," řekla Willymu. "Něco se s ní děje." Sešla ze schodů a kráčela k živému plotu. "Dobrý den," řekla co nejpřátelštěji. "Viděla jsem vás venku. My jsme tady už dvě hodiny a je asi načase poznat svoje sousedy. Jsem Alvira Meehanová."

Mladá žena se otočila a Alvira s ní okamžitě soucítila. Vypadala, jako kdyby byla nemocná. Byla bílá jako stěna, svaly rukou a nohou měla ochablé, nepoužívané. "Nechci k vám být hrubá, ale přijela jsem sem proto, abych byla sama, a ne abych se přátelila se sousedy," řekla tiše. "Nezlobte se, prosím." To měl být asi konec jejich rozhovoru, jak to Alvira později hodnotila, jenomže když se Alvira obrátila k odchodu, dívka zakopla o podnožku a spadla na verandu jak dlouhá tak široká. Alvira k ní spěchala, aby jí pomohla vstát. Nedovolila jí, aby šla dovnitř do chaty sama, a protože se cítila za její pád odpovědná, obložila jí zápěstí, které rychle natékalo, balíčkem ledu.

Než se Alvira přesvědčila, že zápěstí je jenom vymknuté, a uvařila jí šálek čaje, dozvěděla se, že se dívka jmenuje Cynthia Rogersová a že je učitelkou z Illinois.

To Alviře připadalo nějak povědomé a usilovně vzpomínala na další souvislosti - a úspěšně - protože jak řekla Willymu o hodinu později, během deseti minut věděla, kdo jejich sousedka je. Chudák holka, může si třeba říkat Cynthia Rogersová," svěřovala se Willymu, "ale doopravdy se jmenuje Cynthia Lathemová. Před dvanácti lety byla odsouzena za vraždu svého nevlastního otce. Měl spoustu prachů a byl hodně známý. Psalo se o tom ve všech novinách, pamatuju si to, jako by to bylo včera."

"Ty si všechno pamatuješ, jako by to bylo včera," poznamenal Willy.

"To je pravda. A dobře víš, že vždycky čtu všechno o vraždách. Mimochodem, tenkrát k té vraždě došlo na mysu Cod. Cynthia přísahala, že je nevinná, a vždycky tvrdila, že existuje svědkyně, která může dokázat, že v čase vraždy byla mimo dům, ale porota její výpovědi nevěřila. Zajímalo by mě, proč se sem vrátila. Musím zavolat do Globu, aby mi Charley Evans poslal o tom případu všechny podklady. Asi ji právě pustili z vězení. Má úplně popelavou barvu. Možná - " a v Alviřiných očích se najednou objevil přemýšlivý výraz - "je tady, protože je opravdu nevinná a pořád ještě hledá tu neznámou svědkyni, aby potvrdila její výpověď!"

K Willyho zděšení Alvira otevřela horní zásuvku prádelníku, vytáhla růžicovou brož se zabudovaným mikrofonem a začala vytáčet přímé číslo šéfredaktora v New Yorku.

Ten večer Willy s Alvirou večeřeli v hostinci U červeného bažanta. Alvira měla oblečené béžovomodré bavlněné šaty s potiskem, které si koupila u Bergdorfa Goodmana, ale v nichž, jak řekla Willymu, vypadala skoro úplně stejně jako v těch kartounových šatech, které si koupila u Alexandra těsně před tím, než vyhráli v loterii. "Je to kvůli tomu, že mám kila navíc," lamentovala a přitom si mazala máslo na teplý brusinkový vdoleček. "Páni, ty vdolečky jsou skvělé. A Willy, jsem ráda, že sis koupil to žluté plátěné sako. Zdůrazňuje ti modré oči a pořád ještě máš obdivuhodné vlasy."

"Připadám si jako metrákový kanárek," poznamenal Willy, "ale hlavní je, že se ti to líbí."

Po večeři šli do místního divadla a nechali se uchvátit výkonem Debbie Reynoldsové v nové komedii, která se dávala na zkoušku před uvedením na Broadwayi. O přestávce, když na trávě venku před divadlem popíjeli zázvorové pivo, Alvira řekla Willymu, že odjakživa měla Debbie Reynoldsovou ráda, už od té doby, co Debbie jako dítě vystupovala v muzikálech s Mickeym Rooneym. A že je hrozné, co jí provedl Eddie Fischer, když ji opustil zrovna v době, kdy spolu měli dvě malé děti. "A co z toho vlastně měl?" filozofovala Alvira, když se ozval gong oznamující před začátkem druhého jednání, že se mají vrátit na svá místa. "Potom, co od ní odešel, moc štěstí zrovna neměl. Lidi, kteří nedělají správné věci, moc slavně neskončí." Po tomto komentáři Alvira začala uvažovat, jestli jí Charley poslal expresní poštou ty informace o jejich sousedce. Už se nemohla dočkat, až si je přečte.

Zatímco se Alvira s Willym dobře bavili při sledování Debbie Reynoldsové, Cynthia Lathemová si začala konečně uvědomovat, že je opravdu volná a že těch dvanáct roků života ve vězení je už za ní. Před dvanácti lety... Právě měla jít do třetího ročníku návrhářství ve střední škole na Rhode Islandu, když byl její nevlastní otec Stuart Richards nalezen zastřelený ve studovně svého sídla - impozantního domu v Dennisu, který v osmnáctém století nechal postavit jeden kapitán.

Odpoledne, když Cynthia jela na chatu, projela autem kolem toho domu a zpovzdálí ho pak chvíli pozorovala. Kdo tam teď bydlí? zajímalo ji. Prodala ho její nevlastní sestra Lillian, nebo si ho nechala? V domě bydlela rodina Richardů už tři generace, ale Lillian nikdy nebyla sentimentální. A pak Cynthia šlápla nohou na plyn a roztřásla se nad přívalem vzpomínek na tu hroznou noc a dny, které následovaly. Obvinili ji z vraždy. Zatkli a obžalovali. Pak byl soud. Zpočátku vystupovala sebejistě: "Jednoznačně můžu dokázat, že jsem z domu odešla v osm večer a vrátila se až o půlnoci. Měla jsem schůzku."

Teď se Cynthia zachvěla a ještě více si ovinula světle modrý vlněný župan kolem svého útlého těla. Když šla do vězení, vážila 57 kg. Teď měla necelých padesát, a to bylo pro dívku vysokou 173, cm málo. Vlasy, kdysi špinavě blond, se jí během těch let změnily na hnědé. Jsou už skoro šedé, napadlo ji, když si je teď pročesávala kartáčem. Její oči lískové barvy a stejného odstínu, jaký měla její matka, teď byly apatické a prázdné. U oběda toho posledního dne jí Stuart Richards řekl: "Pořád se víc a víc podobáš matce. Měl jsem mít víc rozumu a zůstat s ní."

Matka byla vdaná za Stuarta od Cynthiiných osmi let až do jejích dvanácti. Bylo to delší z jeho dvou manželství. Lillian, jeho jediné vlastní dítě, byla o deset let starší než Cynthia a žila se svou matkou v New Yorku a čas od času navštěvovala otcův dům.

Cynthia položila kartáč na toaletní stolek. Bylo to bláznovství, že sem přijela? Čtrnáct dní je venku z vězení, peníze jí

vydrží tak sotva na půl roku, neví, co by měla dělat nebo udělá se svým životem. Neudělala chybu, že utratila tolik za pronájem téhle chaty a auta? Co ji k tomu vlastně vedlo? Co si myslí, že dokáže?

Hledám jehlu v kupce sena, pomyslela si. Cestou do menšího obývacího pokoje si uvědomila, že je dům v porovnání se Stuartovým sídlem malý, ale po letech strávených ve vězení jí připadal jako palác. Venku vanul lehký přímořský větřík a v zátoce se čeřila pěna a vlny. Cynthia vyšla na verandu, objala se rukama proti chladu a ani si skoro neuvědomovala, že má bolavé zápěstí. Je božské smět dýchat svěží, čistý vzduch, vědět, že když bude chtít vstát za svítání a projít se po pláži tak, jak to dělávala v dětství, nikdo jí to nezakáže. Měsíc, bez jedné čtvrtky, která mu chyběla do úplňku, vypadal, jako by byl z něj šikovně odkrojen klín. Svítil na zátoku tak, že se leskla stříbrnou půlnoční modří. Ale v místech, která už neosvětloval, se voda zdála tmavá a neproniknutelná.

Cynthia zírala do tmy nepřítomným pohledem a myšlenky ji přenesly do oné hrozné noci, kdy byl zavražděn Stuart. Pak rázně zavrtěla hlavou. Ne, už si nedovolí, aby na to zase myslela. Ne dneska večer. Teď je doba na to, aby do své duše nechala vstoupit zdejší atmosféru klidu a míru. Půjde si lehnout a otevře okna dokořán, aby chladný noční vítr proudil do pokoje a ona se musela víc zabalit do přikrývky a mohla se propadnout do normálního hlubokého spánku.

Zítra ráno se probudí brzo a bude se procházet po pláži. Bude cítit pod nohama mokrý písek a sbírat mušle, tak jako to dělávala v dětství. Zítra. Ano, dopřeje si takové ráno. Bude to její most, který jí pomůže znovu se vrátit do skutečného světa a získat ztracený smysl pro rovnováhu. A pak může začít se svým pátráním, pravděpodobně zbytečným, po jednom jediném člověku, který ví, že ona mluvila pravdu.

Další den ráno, zatímco Alvira připravovala snídani, jel Willy koupit ranní noviny. Když se vrátil, nesl taky sáček s borůvkovými vdolky, které byly ještě teplé. "Trochu jsem se vyptával lidí," řekl potěšené Alviře. "A každý mě poslal k Mercantilovi za poštou, tam prý mají nejlepší vdolky, co se tu dostanou."

Jedli venku u stolu na terase. Alvira uždibovala z druhého borůvkového vdolku a pozorovala přitom sportovce, kteří tak brzy ráno běhali po pláži. "Podívej se, to je ona!"

"Kdo ona?"

"Cynthia Lathemová. Běhá už skoro hodinu a půl. Musí mít pořádný hlad."

Když Cynthia začala stoupat do schodů, které vedly z pláže k její terase, zastoupila jí Alvira cestu a s úsměvem se do ní zavěsila. "Uvařím vám tu nejlepší kávu a udělám čerstvou pomerančovou šťávu. Ale nejdřív musíte ochutnat borůvkové vdolečky."

"Já opravdu nechci - " snažila se jí Cynthia vymanit, ale Alvira ji postrkovala přes trávník k domu. Willy vyskočil, aby pro ni připravil židli.

"Co dělá vaše zápěstí?" zeptal se. Alvira z toho byla celá špatná, že jste si ho vymkla, když k vám přišla na návštěvu."

Cynthia si uvědomila, že velké podráždění, které pociťovala, postupně mizí díky upřímnému přátelství, které viděla na tvářích obou svých hostitelů. Willy - se svým kulatým obličejem, velmi milým výrazem a hřívou bílých vlasů - jí připomínal Tipa O'Neilla. Řekla mu to.

Willy se usmál. "To samé mi před chvílí řekl jeden chlápek v pekárně. Jediný rozdíl mezi náma dvěma je ten, že Tip byl předseda parlamentu vážený, kdežto já zachraňoval toalety a roury zkažený. Jsem instalatér v důchodu."

Cynthia popíjela čerstvou pomerančovou šťávu, kávu a uždibovala vdoleček a přitom poslouchala, nejdřív s nedůvěrou, pak s posvátnou úctou, Alviřino povídání o tom, jak vyhráli v loterii, jak jela do lázní Cypress Point a pomáhala najít vraha, jak se výletní lodí plavila na Aljašku a pátrala, kdo zabil muže, který s ní seděl u stolu.

Přijala druhý šálek kávy a řekla: "Tohle všechno jste mi vyprávěla z určitého důvodu, ne? Včera jste mě poznala, že?"

Alvira najednou zvážněla. "Ano."

Cynthia odsunula židli. "Jste moc hodná a určitě mi chcete pomoct, ale nejlepší, co pro mě můžete udělat, je, že mě necháte být. Mám vyřešit spoustu věcí a musím to udělat sama. Děkuji za snídani."

Alvira se dívala, jak štíhlá mladá žena kráčí mezi dvěma chatami. "Dneska se lehce opálila," poznamenala. "Sluší jí to. Až trochu přibere, bude z ní krásné děvče."

"Radši bys taky měla nachytat trochu bronzu," podotkl Willy. "Slyšelas ji přece."

"S tím nepočítej. Hned jak mi Charley pošle materiály o tom případu, určitě přijdu na to, jak jí pomoct."

"Ach, můj bože," zasténal Willy. "To jsem si moh myslet. A jsme v tom zase až po uši."

"Nechápu, jak to ten Charley dělá," vydechla Alvira obdivně o hodinu později. Právě přišel expresní dopis, který Charley včera odeslal. "Vypadá to, jako kdyby mi posílal snad úplně všechno, co se kdy o tom případu napsalo."

Alvira údivem zamlaskala. "Podívej se, tady je Cynthia u soudu. Vyděšené dítě, nic víc."

Alvira začala systematicky třídit výstřižky a rozkládat je po stole. Pak si vyndala svůj linkovaný blok a pero a začala si dělat poznámky.

Willy ležel na polstrovaném lehátku, které si nárokoval jenom pro sebe, a s velkým zaujetím četl sportovní stránky místních Timesů. "Podle mě mají Mets skoro nulové šance, že získají klubovou vlajku," poznamenal smutně a nevěřícně zavrtěl hlavou.

Vzhlédl a čekal, že Alvira projeví souhlas, ale bylo jasné, že ho vůbec neslyšela.

V jednu hodinu jel Willy zase pryč a tentokrát se vrátil s litrem humrové polévky. U oběda ho Alvira informovala o tom, co se dozvěděla. "Stručně ti nastíním fakta: Cynthiina matka byla vdova, když se provdala za Stuarta Richardse.

Cynthii bylo tenkrát osm. Rozvedli se za čtyři roky. Richards měl jedno dítě z prvního manželství, dceru Lillian. Byla o deset roků starší než Cynthia a žila s matkou v New Yorku."

"A proč se Cynthiina matka s Richardsem rozvedla?" zeptal se Willy a krmil se přitom polévkou.

"Podle toho, co Cynthia řekla na stanovišti svědků, Richards patřil k těm mužům, co se neustále vyžívají v tom, že můžou ženy ustavičně shazovat. Její matka se třeba oblékla do společnosti a on ji tak dlouho zesměšňoval, co to má na sobě, až ji dohnal k pláči a tak podobně. Připadá mi to, jako by se vyloženě snažil, aby se nervově zhroutila. Evidentně ale měl vždycky rád Cynthii, a když měla narozeniny, brával ji ven a dával jí dárky.

Pak Cynthiina matka zemřela a Richards dívku pozval, aby ho navštívila tady na Mysu Cod. Vlastně tehdy už nebyla zas tak moc mladá - měla jít do třetího ročníku návrhářství ve škole na Rhode Islandu. Její matka nějaký čas marodila a jí bezpochyby nezbylo moc peněz, takže říkala, že dokonce uvažovala i o tom, že ze školy odejde a rok dva bude pracovat. Tvrdila, že jí Stuart řekl, že vždycky chtěl půlku svých peněz dát Lillian a druhou polovinu Dartmouthské univerzitě. Ale když univerzita přijala ženy na denní studium, rozčílil se tak, že změnil svou závěť. Cynthia prohlašovala, že jí řekl, že majetek původně určený univerzitě odkazuje jí. Dělalo to něco kolem deseti milionů dolarů. Státní zástupce přiměl Cynthii vypovědět, že Richards jí taky řekl, že si bude muset na ty peníze počkat, až on zemře, takže jí nijak nepomůže se školou. A dodal, že prý se o to měla postarat její matka, aby ji zabezpečila."

Willy položil lžíci. "Takže tady máš motiv, ne?"

"Tohle tvrdila obžaloba, že Cynthia chtěla mít peníze hned. V každém případě se nějaký Ned Creighton zastavil u Richardse, aby ho navštívil, a náhodou zaslechl jejich rozhovor. Byl to přítel Lillian, asi tak v jejím věkuu. Cynthia ho trochu znala ještě z doby, kdy s matkou a Richardsem žili na Mysu. Creighton pozval Cynthii na večeři a Stuart na ni naléhal, aby šla.

"Podle její výpovědi večeřela s Creightonem v restauraci Captain's Table v Hyannisu a on pak navrhl, že by se mohli projet na jeho člunu, který kotvil v soukromém přístavu. Říkala, že byli nedaleko Nantucket Sound, když se jim člun pokazil, nic nefungovalo, dokonce ani rádio. Trčeli na mělčině až skoro do jedenácti, pak se mu konečně podařilo motor znovu nastartovat. Ona měla na večeři jenom salát, takže když se dostali na břeh, požádala ho, aby se zastavili na hamburger. Vypověděla, že Creighton neměl vůbec radost, že musí někde cestou domů zastavovat, ale nakonec zajel k nějakému bistru poblíž Cotuit. Cynthia řekla, že na Mysu nebyla od dětství a už se tam moc dobře nevyznala, takže si není úplně jista, kde přesně zastavili.

Stejně jí ale řekl, aby počkala ve voze, že pro hamburger půjde dovnitř sám. Ona si pamatovala o tom bistru jenom to, že tam hlasitě vyřvávala rocková hudba a všude kolem byla spousta omladiny. Ale pak přijela nějaká žena a zaparkovala vedle nich. A když otvírala dveře, narazila do boku Creightonova auta." Alvira podala Willymu výstřižek z novin. "To znamená, že ta žena je svědek. Nikomu se ale nepodařilo ji najít."

Zatímco Alvirá roztržitě pojídala polévku, Willy rychle proletěl článek. Žena se mnohokrát omlouvala a důkladně prozkoumávala Nedovo auto, jestli tam nejsou škrábance. Když nic nenašla, zamířila do bistra. Podle Cynthie žena měla tak 45 až 49 roků, byla malá a robustní, vlasy měla ostříhané na mikádo, přebarvené na jasně zrzavý odstín a oblečená byla do neforemné haleny a polyesterových kalhot s elastickým pásem.

Článek dál pokračoval podrobným líčením Cynthiiny výpovědi, jak se Creighton vrátil a stěžoval si na velkou řadu a na děcka, která se nemohla rozhodnout, co chtějí, když si měli objednat. Říkala, že byl pořádně naštvaný, takže mu nechtěla hned říkat o té ženě, která narazila dveřmi do jeho auta.

Na stanovišti svědků Cynthia vypověděla, že během čtyřiceti pěti minut, když jeli zpátky do Dennisu, výhradně po cestách pro ni neznámých, na ni Ned Creighton skoro ani nepromluvil. Když pak přijeli k domu Stuarta Richardse, jenom ji vysadil a hned odjel pryč. Když Cynthia vešla do domu, našla Stuarta v jeho pracovně. Ležel na zemi vedle stolu, čelo měl celé zakrvácené, obličej zamazaný od krve a koberec pod ním byl nasáklý krví.

Willy přečetl další pasáž článku: "Obhájce prohlásil, že si myslela, že Richards dostal záchvat mrtvičky a že spadl, ale když mu odhrnula vlasy dozadu a uviděla na čele ránu od kulky a pak spatřila revolver, který ležel vedle něho, volala policii."

"Řekla, že ji napadlo, že spáchal sebevraždu," vysvětlovala Alvira. "Ale pak vzala do ruky revolver, samozřejmě na něm nechala otisky prstů. Komoda v jeho pracovně byla otevřená a Cynthia přiznala, že věděla o tom, že tam Richards ukládá zbraň. Creighton popřel úplně všechno, co vypověděla policii. Souhlasil, že ji vzal na večeři, ale tvrdil, že domů ji přivezl před osmou. U jídla prý široce rozebírala, jak obviňuje Stuarta Richardse z toho, že její matka onemocněla a zemřela. Chtěla si to s ním vyříkat, hned jak přijde domů. Čas smrti byl stanoven okolo deváté hodiny, což pro ni samozřejmě na pozadí Creightonovy výpovědi vypadalo špatně. A když její právníci pomocí inzerátů hledali tu ženu, se kterou se tenkrát setkala u bistra, neobjevil se nikdo, kdo by potvrdil její vyprávění."

"Takže Cynthii věříš?" zeptal se Willy. "Víš přece, že fůra vrahů se neumí vyrovnat se tím, co udělali, a nakonec sami věří těm lžím, co si vybájili, anebo to alespoň předstírají a snaží se všechny přesvědčit, že mluví pravdu. Cynthia může hledat tu neznámou svědkyni jenom proto, aby nakonec lidi přesvědčila o své nevinně, i když si to už ve vězení odseděla. Chci tím říct, proč by, proboha, Ned Creighton o tom všem lhal?"

"Nevím," odpověděla Alvira a zavrtěla hlavou. "Ale buď si jistý, že někdo lže, a já vsadím poslední cent, že to není Cynthia. Kdybych byla na jejím místě, rozhodně bych se pokusila zjistit, co přimělo Creightona k tomu, že lhal, a co za to dostal."

Po těchto slovech Alvira přenesla svou pozornost na polévku a promluvila, až když dojedla. "Mňam, to bylo dobré. Tak se mi zdá, Willy, že nás čeká skvělá dovolená. Co říkáš, není to nádhera, že jsme si vybrali chatu zrovna vedle Cynthie, takže jí můžu pomoct očistit její jméno?"

Willyho jediná odpověď byl cinkot lžíce a hluboký povzdech.

Dlouhý a klidný noční spánek a pak ranní procházka, to byl začátek probuzení citů, které měla Cynthia zablokované od toho okamžiku, kdy před dvanácti lety vynesla porota rozsudek: Vinna. Teď, když se osprchovala a oblékla, uvědomila si, že ty uplynulé roky jsou jako noční můra a že je dokázala přežít jenom tak, že umrtvila své city. Ve vězení se chovala vzorně. Vyhledávala samotu, nenavazovala přátelství. Účastnila se všech kursů, které vězeňská škola nabízela. Postupovala od dřiny v prádelně a v kuchyni až ke kancelářské práci v knihovně a místu pomocné učitelky umění. A za nějakou dobu, když pominul počáteční šok z toho všeho, co se stalo, začala malovat. Obličej té ženy na parkovišti. Bistro. Nedův člun, každý detail, který vydolovala ze své paměti. Když skončila, měla před sebou obrázek bistra s hamburgery, které mohlo stát kdekoliv ve Spojených státech, a člun, jenž vypadal jako kterákoliv jachta toho roku. Žena byla vyobrazena trochu jasněji, ale ne o moc. Byla tma. Jejich setkání trvalo jen pár vteřin. Ale ta žena byla její jediná naděje.

Státní zástupce ve své závěrečné řeči řekl: "Dámy a pánové porotci. Cynthia Lathemová se vrátila do domu Stuarta Richardse někdy mezi osmou a půl devátou večer 2. srpna 1981. Vešla do pracovny svého nevlastního otce. Odpoledne tentýž den Stuart Richards řekl Cynthii, že změnil svou poslední vůli. Ned Creighton vyslechl jejich rozhovor a taky slyšel, jak se Cynthia a Stuart hádají. Cynthia potřebovala peníze hned, aby mohla zaplatit školné, a žádala ho, aby jí pomohl. Ten večer Vera Smithová, servírka v Captain's Table, zaslechla, jak Cynthia Nedovi říkala, že bude muset odejít ze školy. Cynthia Lathemová se tenkrát v noci vrátila do Richardsova sídla rozzlobená a ustaraná. Šla do pracovny a začala se Stuartem Richardsem diskutovat. Byl to muž, který rád rozčiloval lidi. Ano, změnil svou poslední vůli v její prospěch, ale Cynthia dobře věděla, že takový člověk jako on ji klidně změní znova. A hněv, který v sobě chovala kvůli tomu, jak zacházel s její matkou, ten hněv, který se znásobil, když pomyslela na to, že bude muset zanechat studia a bude vyvržena prakticky do světa chudých, ji přiměl otevřít sekretář, kde, jak věděla, měl Stuart uloženou zbraň, vzít onen revolver a vystřelit tři rány rovnou do čela muže, který ji tak miloval, že ji učinil svou dědičkou.

Je to ironické a tragické zároveň. A taky je to vražda. Cynthia prosila Neda Creightona, aby vypověděl, že s ním strávila večer na jeho člunu. Nikdo je ve člunu neviděl. Cynthia prohlašuje, že se zastavili na hamburger v bistru. Ale neví, kde to bylo, Připouští, že dovnitř nikdy nevstoupila. Hovoří o neznámé ženě s jasně zrzavými vlasy, s kterou mluvila na parkovišti. Ale tento případ měl obrovskou publicitu, proč se tedy ta žena nepřihlásila? Vy sami dobře víte proč. Protože zkrátka neexistuje. Protože stejně jako bistro a chvíle strávená ve člunu v Nantucket Sound je i ona žena výplodem fantazie Cynthie Lathemové."

Cynthia četla zápis ze soudního procesu už tolikrát, že znala závěrečnou řeč státního zástupce nazpaměť. "Ale ta žena skutečně existovala," řekla Cynthia nahlas. "Stále existuje." Půl roku teď bude žít z trochy peněz, které jí našetřila matka na pojištění, a bude se snažit najít tu ženu. Možná, že už nežije, nebo se přestěhovala do Kalifornie, napadlo Cynthii, když si kartáčovala vlasy a stáčela si je do uzlu.

Ložnice v chatě měla výhled na moře. Cynthia přešla k zasouvacím dveřím a otevřela je. Dole na pláži viděla páry na procházce s dětmi. Jestli kdy povede normální život, bude mít manžela, dítě, musí očistit své jméno.

Jeff Knight. Seznámila se s ním loni, když přišel natočit sérii televizních rozhovorů s ženami ve vězení. Pozval ji, aby se toho taky zúčastnila, a ona kategoricky odmítla. Naléhal na ni dál, jeho bystrá, inteligentní tvář vyjadřovala zájem. "Nechápete to, Cynthie. Na ten pořad se bude dívat několik milionů lidí v Nové Anglii. Ta žena, která vás tenkrát v noci viděla, může být jednou z nich."

Z tohoto důvodu nakonec souhlasila, že se programu účastní. Odpovídala na jeho otázky, řekla mu o té noci, kdy Stuart zemřel, zveřejnila nejasnou skicu ženy, s níž mluvila, a onoho bistra. Ale nikdo se nepřihlásil. V New Yorku Lillian vydala prohlášení, že u soudu se řekla pravda a že nemá nic dalšího, co by k tomu dodala. Ned Creighton, nyní majitel Mooncusseru, populární restaurace v Barnstable, jenom opakoval, jak strašně moc je mu Cynthie líto.

Po odvysílání pořadu za ní Jeff chodil v návštěvní dny. Jenom díky těmto jeho návštěvám nepropadla úplnému zoufalství, když pořad nepřinesl žádnou odezvu. Vždycky přicházel tak trochu pomačkaný, sako napnuté přes svá široká ramena, nepoddajné tmavě hnědé vlasy se mu na čele kroutily, hnědé oči byly vřelé a laskavé, jeho dlouhé nohy nikdy nemohly najít dost místa ve stísněné místnosti vyhrazené pro návštěvy vězňů. Když ji požádal, aby si ho vzala, až ji pustí z vězení, řekla mu, ať na ni zapomene. Věděla, že dostal už několik nabídek od různých televizních společností. Nepotřeboval ve svém životě ženu odsouzenou za vraždu.

Ale co kdybych nebyla odsouzená za vraždu? přemýšlela Cynthia, když se odvrátila od okna. Přešla k toaletnímu stolku z javorového dřeva, vzala si kabelku a šla ven ke svému pronajatému autu.

Do Dennisu se vrátila až k večeru. Z pocitu zklamání, že promarnila tolik hodin, se jí nakonec objevily v očích slzy. Nechala je volně stékat po tvářích, nebránila se jim. Toho dne ráno odjela do Cotuitu, prošla se po hlavní třídě a ptala se majitele knihkupectví který vypadal, že už tady žije dlouho - na bistro, kde se často scházela mládež. Kde by nějaké takové mohla najít? Muž pokrčil rameny a řekl: "To se pořád mění. Projektant skoupí pozemky a postaví tam obchodní středisko nebo byty a je po bistru." Šla na radnici a snažila se najít záznamy o povoleních na provozování bistra, která byla vydaná nebo obnovená přibližně v té době. Dvě z bister byly pořád v provozu. Třetí bylo změněno v něco jiného, nebo srovnáno se zemí. Nic z toho jí nepřipadalo povědomé. A samozřejmě si ani nemohla být úplně jistá, že byli v Cotuitu. Ned mohl lhát i o tom. A jak se má člověk ptát cizích lidí, jestli neznají ženu středních let s jasně zrzavými vlasy a silnější postavou, která bydlela na Codu nebo sem aspoň jezdila na léto a nesnášela rockenroll?

Když Cynthia jela zpátky do Dennisu, z náhlého popudu minula odbočku k chatě a znovu jela kolem Richardsova domu. Právě když projížděla kolem něj, sestupovala ze schodů sídla štíhlá blondýna. I z té vzdálenosti poznala, že je to Lillian. Cynthia zpomalila a jela skoro krokem, ale když se Lillian podívala jejím směrem; prudce zrychlila a vracela se k chatě. Když otáčela klíčem v zámku, slyšela, že zvoní telefon. Ozval se desetkrát, než vyzvánění utichlo. To musel být

Jeff, a ona s ním nechtěla mluvit. Za pár minut se telefon ozval znova. Bylo evidentní, že když Jeff zná její číslo, bude sem volat tak dlouho, dokud ji nezastihne.

Cynthia zvedla sluchátko. "Prosím."

"Už mám prst celý bolavý od toho mačkání tlačítek," řekl Jeff. "To je od tebe hezké, žes tak zmizela."

"Jak jsi mě našel?"

"Celkem snadno. Věděl jsem, že tě mys Cod přitahuje jako magnet. A tvůj kurátor mi to potvrdil."

Viděla ho před sebou, jak sedí opřený na židli a pohrává si s tužkou, vážnost jeho pohledu je v rozporu s lehkým tónem, kterým s ní mluví. "Jeffe, prosím tě, zapomeň na mě. Udělej to pro nás oba."

"Zamítá se. Rozumím ti, Cindy, dokud nenajdeš tu ženu, s kterou jsi mluvila, není naděje, že by se dokázala tvoje nevina. A věř mi, zlato, hrozně moc jsem se snažil ji najít. Když jsem dělal ten pořad, nasadil jsem na to detektivy. Nikdy jsem ti o tom neřekl. Ale když ji oni nebyli schopni najít, ty to taky nedokážeš. Miluju tě, Cindy. Vím, že jsi nevinná. Ned Creighton lhal, ale nikdy to nebudem moct dokázat."

Cynthia zavřela oči a věděla, že to, co Jeff řekl, je pravda.

"Cindy, nech to všechno plavat. Sbal si věci. Přijeď zpátky. Vyzvednu tě v osm večer u tebe doma."

U ní doma. Zařízený pokoj, který jí pomohl najít kurátor. "Seznam se s mou přítelkyní. Právě vyšla z kriminálu. Co dělala tvoje matka, než se vdala? Seděla ve vězení."

"Sbohem, Jeffe," řekla Cynthia. Přerušila spojení, vyvěsila telefon a obrátila se k němu zády.

Alvira viděla, že se Cynthia vrátila, ale nepokusila se s ní setkat. Odpoledne si Willy vyjel na člunu, který si na půl dne pronajal, a vítězoslavně se vrátil se dvěma mořčáky. Zatímco byl pryč, Alvira znovu důkladně pročítala novinové výstřižky o vraždě Stuarta Richardse. V lázních Cypress Point poznala, jak je důležité nahlas si utřídit myšlenky a nahrát si je. To odpoledne využívala svůj magnetofon víc než dost.

"Nejdůležitější otázkou celého případu je, proč Ned Creighton lhal? Vždyť Cynthii skoro ani neznal. Proč na ni hodil odpovědnost za smrt Stuarta Richardse? Stuart Richards měl spoustu nepřátel. Nedův otec měl kdysi se Stuartem nějaké obchody a pohádali se. Ale Ned byl tenkrát ještě malý kluk. Ned byl přítel Lillian Richardsové. Lillian přísahala, že nevěděla nic o tom, že její otec chystá změnit svou poslední vůli. Vždycky prý byla přesvědčena, že ona dostane polovinu jeho majetku a druhou půlku Dartmouthská univerzita. Vypověděla, že jí bylo známo, že se otec rozzlobil, když se univerzita rozhodla přijmout ke studiu ženy, ale nevěděla, že se rozzlobil tak moc, aby svou vůli nakonec změnil a odkázal peníze určené pro univerzitu Cynthii."

Alvira vypnula magnetofon. Určitě muselo někomu dojít, že když Cynthia bude obviněna z vraždy svého nevlastního otce, přijde o svůj dědický podíl, a Lillian dostane všechno. Lillian se provdala za nějakého muže z New Yorku krátce po tom, když proces skončil. Od té doby se už třikrát rozvedla. Takže to nevypadalo, že by Ned a ona spolu někdy něco měli. Zbývá už jenom ta restaurace. Kdo všechno Neda podporoval? To je skutečný motiv, proč Ned lhal, pomyslela si. Kdo mu dal peníze, aby si otevřel restauraci?

Willy přišel z terasy a nesl rybí filé, které připravil. "Pořád na tom děláš?"

"Hm." Alvira vzala jeden výstřižek a řekla: "Jasně zrzavé vlasy, menší robustní postava a věk hodně přes čtyřicet. Myslíš, že by se ten popis na mě před dvaceti lety hodil?"

"Víš přece, že bych o tobě nikdy neřekl, že jsi robustní," protestoval Willy.

"Neřekla jsem, že bys to řekl. Hned jsem zpátky. Musím něco říct Cynthii. Viděla jsem, že před chvílí přišla."

Následující den odpoledne, když Alvira vypakovala Willyho na další rybářskou expedici na pronajatém člunu, připevnila si na nové kartounové šaty purpurové barvy brož ve tvaru růžice a odjela s Cynthií do Mooncusserovy restaurace v Barnstable. Za jízdy jí Alvira dávala instrukce. "Pamatujte si, že pokud tam Ned bude, hned mi ho ukažte. Budu se na něho upřeně dívat. Vás pozná a bude muset přijít k nám. Víte, co máte říct, že?"

"Vím." Je něco takového vůbec možné? uvažovala Cynthia. Bude jim Ned věřit?

Restaurace byla impozantní bílá budova postavená v koloniálním stylu, s dlouhou a klikatou příjezdovou cestou. Alvira si dobře prohlédla budovu i nádhernou přilehlou zahradu, která se táhla až k vodě. "To muselo stát hroznou spoustu peněz," řekla Cynthii. "Nemohl začínat z ničeho."

Interiér byl vyzdoben ve wedgewoodovské modré a bílé. Obrazy na stěnách patřily k vybraným uměleckým kouskům. Alvira dvacet let - než s Willym vyhráli v loterii - uklízela každé úterý u paní Rawlingsové a její dům bylo jedno velké muzeum. Paní Rawlingsová s oblibou detailně popisovala historii každého obrazu, kolik za něj při koupi zaplatila a se škodolibou radostí se chlubila, jaká je jejich cena dnes. Alviru často napadalo, že s malou průpravou by mohla dělat průvodce v muzeu umění. "Všimněte si, jak umělec pracoval se světlem - ty detaily slunečních paprsků, jak nádherně osvětlují prach na stole." Okamžitě se jí vybavily ty bláboly, co jí vykládala paní Rawlingsová.

Když se posadily ke stolu u okna, kam je uvedl vrchní číšník, Alvira se snažila Cynthiinu nervozitu rozptýlit vyprávěním o paní Rawlingsové.

Cynthia cítila, že se začíná pomalu usmívat, když Alvira říkala, že paní Rawlingsová jí nikdy nedala vůbec nic, ani obyčejný pohled k Vánocům, přestože se topila v penězích. "Byla to ta nejprotivnější a nejlakomější bába na světě, ale mně jí bylo svým způsobem líto," vyprávěla Alvira. "Nikdo jiný by pro ni nedělal. Ale až se naplní můj čas, chci pánu bohu ukázat, že mám za tu Rawlingsovou spoustu bodů k dobru."

"Jestli to takhle opravdu funguje, budete mít fůru bodů k dobru i za mě," poznamenala Cynthia.

"To víte, že jo. Jen se takhle usmívejte dál. Musíte vypadat jako kočka, která si smlsla na kanárkovi. Je Ned tady?"

"Ještě jsem ho neviděla."
"Fajn. Až k nám ten nafuka přijde s jídelním lístkem, zeptejte se na něho."
Vrchní číšník k ním přicházel s profesionálním úsměvem na své korektní tváři. "Dáte si něco k pití, dámy?"
"Ano. Dvakrát skleničku bílého vína, a pan Creighton je tady?" zeptala se Cynthia.
"Myslím, že v kuchyni právě mluví s šéfkuchařem."
"Jsem jeho stará známá," prohlásila Cynthia. "Řekněte mu, ať se u nás zastaví, až bude mít čas."
"Samozřejmě."
"Mohla byste být herečka," zašeptala Alvira a držela si jídelní lístek před obličejem. Vždycky měla pocit, že člověk musí byt i v tom opatrný, protože někdo by mohl umět odezírat ze rtů. "A jsem moc ráda, že jsem vás dopoledne přiměla koupit si ten nový komplet. Co jste měla ve skříni, to bylo k pláči."
Cynthia měla na sobě krátké plátěné sako citrónové barvy a černou plátěnou sukni. Hedvábný šátek se žlutými, černými a bílými skvrnami měla okázale uvázaný na jednom rameni. Alvira ji taky doprovodila do salonu krásy. Teď měla Cynthia vlasy. které jí sahaly po límec, lehce vyfoukané a nakadeřené kolem tváře. Světle béžový make-up překryl její nezdravou bledost a vrátil jiskru jejím velkým oříškově hnědým očím. "Vypadáte senzačně," pochválila ji Alvira.
Alvira neochotně taky podstoupila malou přeměnu. Nechala si Sassosonův odstín změnit zpátky na svou dřívější jasně zrzavou barvu a vlasy nerovnoměrně zkrátit. Taky si dala ostříhat špičky nehtů a nechala je nenalakované. Když pomohla Cynthii vybrat si žlutočerný komplet, šla do koutku výprodeje, kde objevila červené kartounové šaty - z pochopitelných důvodů zlevněné na deset dolarů - a ty teď měla na sobě. Protože to byla menší velikost než potřebovala, šaty jí zdůrazňovaly obliny, kterými, jak Willy vždycky poznamenával, nás příroda obdařila, abychom měkce přistáli při našem posledním velkém pádu.
Když Cynthia protestovala proti tomu, aby si Alvira nechala znetvořit své nehty a účes, Alvira jí jednoduše odpověděla. "Pokaždé, když mluvíte o té ženě, o té ztracené svědkyni, říkáte, že byla robustní, měla nabarvené zrzavé vlasy a byla oblečená jako někdo, kdo nakupuje oblečení levně po kilech. Musím přece vypadat přesvědčivě."
"Řekla jsem, že nebyla oblečena nijak draze," opravila ji Cynthia.
To je totéž."
Alvira viděla, že Cynthiin úsměv najednou mizí. "Jde k nám?" zeptala se rychle.
Cynthia přikývla.
"Usmívejte se na mě. No tak, jen klid. Nesmí poznat, že jste nervózní."
Cynthia ji odměnila srdečným úsměvem a zlehka se lokty opřela o stůl.
Muž stál u nich. Na čele se mu perlily krůpěje potu. Jazykem si navlhčil rty.
"Jsem moc rád, že tě zase vidím, Cynthie."
Podával jí ruku. Alvira si ho důkladně prohlížela. Nevypadá špatně, pokud člověk není na vzhled moc náročný. Úzké oči se mu v obtloustlé tváři téměř ztrácely. Měl o dobrých deset kilo navíc než na fotkách z těch starých novinových výstřižků. Patří k těm mužům, kteří jsou hezcí v mládí, ale pak to už s nimi jde z kopce, dospěla k závěru Alvira.
"Opravdu jsi rád, Nede?" zeptala se Cynthia s úsměvem.
"Je to on," prohlásila Alvira rozhodně. "Jsem si stoprocentně jistá. Stál tenkrát v tom bistru přede mnou. Všimla jsem si ho, protože byl vzteky celý bez sebe, že ty děcka před náma se pořád nemohly rozhodnout, co si mají dát."
"O čem to mluvíte?" dotazoval se Ned Creighton.
"Nechceš si k nám přisednout, Nede?" řekla Cynthia. "Vím, že je to tvůj podnik, ale mám pořád pocit, že bych ti měla oplatit tvoje pozvání. Tenkrát před lety jsi mi přece koupil večeři."
Zvládla to perfektně, pomyslela si Alvira. "Jsem si stoprocentně jistá, že jste to tenkrát večer byl vy, i když jste za tu dobu přibral," vypálila rozhořčeně na Creightona. "Styďte se, že kvůli vašim lžím musela tato dívka strávit ve vězení dvanáct let života."
Ze Cynthiiny tváře zmizel úsměv. "Dvanáct let, šest měsíců a deset dní," upřesnila. "Celé moje mládí, kdy jsem měla dokončit univerzitu, nastoupit do svého prvního zaměstnání a chodit na schůzky."
Obličej Neda Creightona ztvrdl. "Blafujete. Je to otřepaný trik."
Přišel číšník se dvěma skleničkami vína a postavil je před Cynthii a Alviru. "Pane Creightone?"
Creighton na něho pohlédl. "Nic."
"Je to tu opravdu hezké, Nede," poznamenala Cynthia tiše. "To muselo stát strašnou fůru peněz. Odkud jsi je vzal? Od Lillian? Můj podíl z majetku Stuarta Richardse byl skoro deset milionů dolarů. Kolik ti dala? Nečekala na odpověď a pokračovala. "Nede, tahle žena je svědek, kterého jsem tenkrát nemohla najít. Pamatuje si, že se mnou ten večer mluvila. Nikdo mi nevěřil, když jsem jim vyprávěla o ženě, která narazila dveřmi do boku tvého auta. Ale ona si pamatuje, že to udělala. A taky si dobře pamatuje, že tě viděla. Celý život si píše každý den deník. Ten večer si zapsala, co se stalo na tom parkovišti."
Zatímco Alvira přikyvovala, že je to pravda, zkoumala Nedův obličej. Vylekalo ho to, pomyslela si, ale ještě tomu moc nevěří. Teď byla řada na ní, aby pokračovala. Tenkrát jsem z mysu Cod odjela hned ten další den," vysvětlovala. "Žiju v Arizoně. Můj manžel byl nemocný, vážně nemocný. Proto jsme se nikdy nevrátili zpátky. Ztratila jsem ho loni." Promiň Willy, řekla si, ale je to důležité. "Pak jsem se minulý týden dívala na televizi, sám dobře víte, že televize v létě většinou za moc nestojí. Krve by se ve mně nedořezal, když jsem viděla opakování toho pořadu o ženách ve vězení a na obrazovce se objevila moje vlastní tvář."
Cynthia vzala obálku, která ležela na boku. "Nakreslila jsem tenhle obrázek ženy, s kterou jsem mluvila na parkovišti."
Ned Creighton se pro něj natáhl.
"Podržím ti ho," reagovala Cynthia.
Skica zobrazovala ženin obličej v otevřeném okně auta. Rysy byly neostré, okolí tmavé, ale podobnost s Alvirou byla

až zarážející.

Cynthia odsunula židli. Alvira vstala taky. "Těch dvanáct roků mi zpátky vrátit nemůžeš. Vím, co si teď myslíš. Ani s tímto důkazem mi porota nemusí věřit. Nevěřili mi tenkrát před dvanácti lety. Ale teď by třeba mohli, šance tu je. Nemyslím si ale, že to budeš riskovat, Nede. Asi si radši promluvíš s tím, kdo ti tenkrát zaplatil, abys mě odklidil z cesty. A řekni mu, že chci deset milionů dolarů. To je můj podíl ze Stuartova majetku, na který mám nárok."

"Ty ses zbláznila." Strach ve tváři Neda Creightona vystřídal hněv.

"Opravdu? Ani bych neřekla." Cynthia sáhla do kabelky. "Tady je moje adresa a telefon. Alvira Teď bydlí u mě. Zavolej mi do sedmi večer. Když to neuděláš, beru si právníka a znovu případ otevřeme." Hodila na stůl desetidolarovou bankovku. "To je za víno. A teď jsme si kvit za tu večeři, cos mi koupil."

Rychle odcházela z restaurace, Alvira hned za ní. Alvira si uvědomovala šepot u ostatních stolů. Lidé si všimli, že se něco děje, pomyslela si. To je dobře.

* * *

Dokud neseděly v autě ona ani Cynthia nepromluvily. Pak se Cynthia roztřeseně zeptala: "Jaká jsem byla?"

"Skvělá."

"Alviro, to nemůže vyjít. Když si to srovnají s tou skicou, kterou Jeff ukazoval v pořadu, najdou všechny ty detaily, co jsem tam dodala, aby se vám ta žena podobala."

"Na to nebudou mít čas. Jste si jistá, že jste svou nevlastní sestru včera viděla v tom Richardově domě?"

"Stoprocentně." "V tom případě mám takové tušení, že Ned Creighton s ní Teď právě telefonuje."

Cynthia řídila automaticky, vůbec neviděla, že je venku jasné a slunečné odpoledne. "Stuarta nesnášelo hodně lidí. Proč jste si tak jistá, že je do toho zapletená Lillian?"

Alvira si rozepnula zips na purpurových šatech. "Ty šaty jsou tak těsné, že bych se v nich uškrtila." Smutně si rukou pročísla své nestejnoměrně oškubané vlasy. "Budu teď potřebovat celou armádu Sassoonů, aby mě zase dostali do normálního stavu. Nejspíš budu muset jet zase do lázní Cypress Point. Na co jste se to ptala? Aha, Lillian. Musí v tom prostě být zapletená. Podívejte se na to takhle. Váš nevlastní otec měl spoustu nepřátel, kteří mu nemohli přijít na jméno, ale ti by nepotřebovali nějakého Neda Creightona, aby vás falešným obviněním odklidili z cesty. A Lillian vždycky věděla, že její otec odkáže půlku svých peněz univerzitě v Dartmouthu. Je to tak ?"

"Ano." Cynthia zahnula na cestu, která vedla k chatám.

"Je mi jedno, kolik lidí nenávidělo vašeho nevlastního otce, ale Lillian byla jediná, kdo měl prospěch z toho, že jste byla obviněná z jeho vraždy. Znala se s Nedem. Ned se snažil sehnat peníze, aby si mohl otevřít restauraci. Otec jí musel říct, že polovinu majetku odkáže místo univerzitě vám. Vždycky vás nenáviděla, to jste mi řekla. Dohodli se spolu s Nedem na té špinavosti. On vás vezme na svůj člun a předstírá, že máte poruchu. Mezitím někdo zabije Stuarta Richardse. Lillian má alibi, byla v New Yorku. Pravděpodobně si někoho najala, aby otce zabil. Vy jste ale ten večer všechno málem pokazila, když jste trvala na tom hamburgeru. A Ned nevěděl, že jste s někým mluvila. Museli mít hrozný strach, že se ta svědkyně objeví."

"A co kdyby ho někdo poznal a řekl, že ho tenkrát viděl, jak kupuje hamburger?"

"V tom případě by musel vypovědět, že jste byli na člunu a pak se zastavil pro hamburger a vy byste pak měla alibi, které jste tak zoufale potřebovala. Žádný svědek se ale neobjevil."

"To by ale byl hrozně riskantní plán," namítla Cynthia.

"Ne riskantní, ale jednoduchý," opravila ji Alvira. "Věřte mi, má drahá, vím o tom dost. Byla byste šokována, v kolika případech ten, kdo spáchá vraždu, oplakává nebožtíka na pohřbu nejvíc ze všech. Je to zvláštní, ale je to tak."

Dojely zpátky k chatám. "A co budeme dělat teď?" zeptala se Cynthia.

"Teď půjdeme k vám a počkáme, až vaše nevlastní sestra zavolá." Alvira při pohledu na Cynthii zavrtěla hlavou. "Pořád mi ještě nevěříte. Však počkejte a uvidíte. Uvařím nám šálek dobrého čaje. Je to hrozná škoda, že se Creighton objevil dřív, než jsme stačily poobědvat. Jídelníček vypadal tak slibně."

Právě jedly na verandě Cynthiiny chaty sendviče se salátem z tuňáka, když zazvonil telefon. "Volá vám Lillian," řekla Alvira. Šla za Cynthií do kuchyně a Cynthia zvedla sluchátko.

"Prosím," promluvila Cynthia téměř šeptem. Alvira viděla, jak jí z tváře zmizela úplně všechna barva. "Ahoj, Lillian."

Alvira zmáčkla Cynthii ruku a rázně kývla hlavou.

"Ano, Lillian, právě jsem mluvila s Nedem... Ne, nežertuju. Nevidím na té celé věci vůbec nic směšného... Ano. Večer k tobě přijdu. Nedělej si starosti s večeří. V tvé přítomnosti bych stejně nemohla spolknout ani sousto. A Lillian, řekla jsem už Nedovi, co chci. A na tom trvám."

Cynthia zavěsila a zhroutila se na židli. "Alviro, Lillian řekla, že to moje obvinění je směšné, ale prý ví, že otec dokázal kohokoliv přivést do takového stavu, že ztratil nervy. Je mazaná jak sto lišek."

"O to těžší bude očistit vaše jméno. Dám vám svou růžici, abyste mohla nahrávat váš rozhovor. Musíte od ní získat přiznání, že vy nemáte s tou vraždou vůbec nic společného, že ona - za pomoci Neda - na vás nastražila past. V kolik jste řekla, že k ní přijdete?"

"V osm. Ned bude s ní."

"Dobře. Willy pojede s vámi. Lehne si na zem vzadu v autě. Kvůli Nedovi se určitě rád stočí do klubíčka jako mořský ježek. Bude na vás dávat pozor. I když oni si určitě v tom domě nic nedovolí. Bylo by to moc riskantní. Hned po Willym je tahle brož můj největší poklad," řekla Alvira. "Ukážu vám, jak se s ní zachází."

Během odpoledne Alvira dávala Cynthii instrukce, co má říct své nevlastní sestře. "To ona musela dát Nedovi peníze, aby si otevřel tu restauraci. Nejspíš přes nějaké falešné investiční společnosti. Řekněte jí, že jestli vám nevyplatí váš

podíl, obrátíte se na vrchního revizora účtů, kterého znáte a který pracoval pro vládu."
"Ona přece ví, že na to nemám peníze."
"Ale neví, kdo všechno může mít o váš případ zájem. Ten muž, co dělal ten pořad o ženách ve vězení, měl zájem, že?"
"Ano, Jeff se o to zajímal."
Alvira přimhouřila oči a zračil se v nich náhlý zájem: "Mezi váma a Jeffem něco je?"
"Jestli budu zproštěna viny za Stuartovu smrt, pak ano. Jestli nebudu, nebude nikdy nic mezi Jeffem a mnou, ani mezi nikým jiným a mnou."

V šest hodin opět zazvonil telefon. Alvira řekla: "Já to vezmu. Ať vědí, že jsem tady s vámi." Její rázné "Prosím" bylo vystřídáno srdečným pozdravem. "Jeffe, právě jsme o vás mluvily. Cynthia stojí hned vedle mě. Řeknu vám, je z ní teď velká kočka. Měl byste vidět její nové šaty. Všechno mi o vás vyprávěla. Počkejte, hned vám ji předám."
Alvira tam zůstala a poslouchala, jak Cynthia vysvětluje: "Alvira má pronajatou sousední chatu. Pomáhá mi Teď... Ne, nepřijedu zpátky... Ano, mám důvod, proč tady chci zůstat. Možná, že už večer budu mít důkaz, že se Stuartovou smrtí nemám vůbec nic společného... Ne, nejezdi sem. Nechci se s tebou vidět, Jeffe, teď ne... Jeffe, ano, ano, miluju tě... Ano, jestli se očistí moje jméno, vezmu si tě."
Když Cynthia zavěsila, měla blízko k slzám. "Alviro, chci s ním žít tak hrozně moc. Víte, co právě řekl? Citoval Loupežníka. Řekl: "Přijedu k tobě za úplňku, i kdyby mi samotní pekelníci zatarasili cestu"."
"Líbí se mi," prohlásila Alvira rozhodně. "Dovedu člověka odhadnout už podle hlasu v telefonu. Přijede dneska? Nechci, abyste se rozrušila nebo aby vám to nedejbože rozmluvil."
"Ne. Přidělili mu moderování zpráv v deset večer. Ale vsadím se, o co chcete, že přijede zítra."
"No uvidíme. Čím více lidí bude na naší straně, tím větší bude šance, že Ned s Lillian dostanou strach." Alvira vyhlédla z okna. "Á, podívejte, vrací se Willy. Dobrotivé nebe, on zase chytil ty zatracené mořčáky. Hrozně mě po nich pálí žáha, ale ani za nic bych mu to neřekla. Vždycky když rybaří, mám u sebe krabičku zažívací sody. Takový je život..."
Otevřela dveře a zamávala na Willyho, který celý zářil a pyšně nesl vlasec, na kterém zplihle viseli dva ubozí mořčáci. Willyho úsměv zmizel, když uviděl Alviru, jak tam stojí s ohnivě zrzavou hřívou neupravených vlasů a v purpurových kartounových šatech, které jí byly tak těsné, že vypadala jako překynuté těsto.
"To snad ne!" zvolal nevěřícně. "Copak nám zabavili všechny peníze z loterie?"

O půl osmé, když povečeřeli Willyho nejnovější úlovek, Alvira postavila před Cynthii šálek čaje. "Nesnědla jste vůbec nic," řekla jí. "Musíte se přece najíst, aby vám to dobře myslelo. Víte, co všechno tam máte dělat?"
Cynthia se dotkla růžicové brože. "Myslím, že ano. Je mi to celkem jasné."
"Hlavně si pamatujte - ty peníze si museli předat oni dva - a bez ohledu na to, jak jsou chytří, se to dá zpětně zjistit. Jestli budou ochotni vám zaplatit, nabídněte jim, že půjdete s cenou dolů, když vám jako satisfakci řeknou úplnou pravdu. Chápete?"
"Ano."
Za deset minut osm Cynthia sjížděla autem klikatou silnicí s Willym vzadu na podlaze. Po krásném slunečném dni se večer obloha zatáhla. Alvira prošla chatou na zadní terasu. Vítr bičoval zátoku a zvedaly se tam obrovské vlny, které narážely na pláž. V dálce bylo slyšet dunění hromu. Teplota prudce klesla a zničehonic počasí připomínalo spíše říjen než srpen. Alvira se rozklepala zimou a uvažovala, že si zajde vedle do své chaty pro svetr, ale pak to zavrhla. Kdyby někdo telefonoval, nechtěla to zmeškat.
Uvařila si druhý šálek čaje a usadila se u jídelního stolu, zády ke dveřím vedoucím z terasy. Pak začala psát první verzi článku, který zamýšlela poslat do New York Globe. "Cynthia Lathemová, tenkrát devatenáctiletá, když ji poslali na dvanáct let do vězení za vraždu, kterou nespáchala, nyní může dokázat svou nevinu..."
Za ní se ozval hlas. "Řekl bych, že k ničemu takovému nedojde."
Alvira se bleskově otočila a hleděla do rozzlobené tváře Neda Creightona.

Cynthia čekala na schodech verandy v Richardsově sídle: Za hezkými mahagonovými dveřmi slyšela slabý zvuk melodického zvonku. Napadla ji absurdní myšlenka, že má pořád ještě svůj vlastní klíč od domu, a přemýšlela, jestli Lillian vyměnila zámek.
Otevřely se dveře. V široké chodbě stála Lillian, světlo z Tiffaniho stropních svítidel zdůrazňovalo její vystouplé lícní kosti, velké modré oči a stříbřitě plavé vlasy. Cynthia cítila, jak jí po těle přeběhl mráz. Za těch dvanáct let se Lillian stala věrnou kopií Stuarta Richardse. Samozřejmě, byla menší. Taky mladší, ale pořád to byl přesný obraz jeho nápadné krásy v ženském vydání. A kolem očí měla tentýž výraz krutosti.
"Pojď dál, Cynthie." Lillianin hlas se nezměnil. Jasný, kultivovaný, ale s tím známým podtónem panovačnosti a podrážděnosti, který býval typický pro řeč Stuarta Richardse.
Cynthia šla mlčky chodbou za Lillian. Obývací pokoj byl tlumeně osvětlen. Vypadalo to tam skoro stejně, jak si to pamatovala.
Rozmístění nábytku, orientální koberec, obrazy nad krbem všechno to bylo stejné. Slavnostní jídelna vlevo pořád vypadala stejně nepoužívaně. Obvykle jedli v malé jídelně u knihovny.
Čekala, že ji Lillian vezme do knihovny. Místo toho ji však zavedla přímo do pracovny, kde Stuart zemřel. Cynthia stiskla rty a sáhla na růžicovou brož. Pokouší se mě snad Lillian zastrašit? říkala si.

Lillian si sedla za masivní psací stůl.

Cynthia si znovu vybavila onu noc, kdy vstoupila do této místnosti a našla Stuarta ležet zhrouceného na koberci tady vedle psacího stolu. Věděla, že teď má úplně zpocené ruce. Pot se jí perlil i na čele. Zvenku slyšela kvílení větru, který postupně sílil.

Lillian sepjala ruce a vzhlédla k Cynthii. "Můžeš si taky sednout."

Cynthia si skousla ret. Zbytek jejího života bude záviset na tom, co řekne v příštích minutách. "Myslím, že jako paní domu bych se tady měla chovat spíš já," řekla Cynthia Lillian. "Tvůj otec přece ten dům odkázal mně. Když jsi mi volala, říkala jsi, že se chceš dohodnout na majetkovém vyrovnání. Takže se mě teď nesnaž podfouknout. A nepokoušej se mě zastrašit. Ve vězení jsem ztratila veškerý ostych, tím si můžeš být jista. Kde je Ned?"

"Bude tady každou chvíli. Cynthie, to, z čeho jsi ho obviňovala, je absurdní. Sama to dobře víš."

"Myslela jsem, že jsem tady proto, abychom probírali, jaký je můj podíl ze Stuartova majetku."

"Jsi tady proto, že je mi tě líto a že ti chci dát šanci, abys odešla někam jinam a začala tam nový život. Jsem ochotná ti otevřít svěřenecký fond, ze kterého bys každý měsíc dostávala rentu. Jiná žena na mém místě by určitě nebyla tak velkorysá k vrahovi svého otce."

Cynthia se upřeně zadívala na Lillian a vnímala opovržení v jejích očích a ledový klid, s jakým vystupovala. Musela ty ledy prolomit. Přešla k oknu a podívala se ven. Déšť bubnoval o dům. Ticho v pokoji bylo přerušeno rachocením hromu. "Tak si říkám, co by asi tenkrát večer dělal Ned, aby mě dostal z domu, kdyby takhle pršelo," poznamenala. "Počasí bylo na jeho straně, že? Teplo a zataženo. Žádné další čluny v dohledu. Jenom ta jedna jediná svědkyně a teď jsem ji konečně našla. Neříkal ti Ned, že ho jednoznačně identifikovala?"

"Kolik lidí by věřilo tomu, že někdo by mohl poznat cizího člověka skoro po třinácti letech? Cynthie, nevím, koho sis na tu frašku najala, ale varuju tě - nech toho. Buď přijmeš moji nabídku, nebo zavolám policii a nechám tě zatknout pro obtěžování. Nezapomeň, že je strašně lehké dostat bývalého kriminálníka zase za mříže."

"Kriminálníka ano. Ale já kriminálník nejsem a ty to víš." Cynthia přešla k jakubovskému sekretáři a otevřela horní zásuvku. "Věděla jsem, že tu má Stuart zbraň. Ale tys to určitě věděla taky. Tvrdila jsi, že ti nikdy neřekl, že změnil svou poslední vůli a polovinu majetku, původně určenou pro univerzitu, nechává mně. To jsi ale lhala. Když Stuart poslal pro mě, aby mi to řekl, určitě neskrýval před tebou, co chce udělat."

"Ale on mi to neřekl. Neviděla jsem ho tehdy tři měsíce."

"Možná, žes ho neviděla, ale mluvila jsi s ním, že? Vyrovnala ses s tím, že polovinu jeho majetku dostane univerzita, ale nemohla jsi přenést přes srdce, že připadl ten díl mně. Celé roky, co jsem bydlela tady, jsi mě nenáviděla, protože mě měl rád, kdežto vy dva jste se pořád hádali. Máš stejně špatnou povahu, jak měl on.

Lillian vstala. "Nevíš, o čem mluvíš."

Cynthia zabouchla zásuvku. "Ale ano, vím. A každý fakt, který byl proti mně, je i proti tobě. Já jsem měla od domu klíč. Tys měla klíč. Nebyla tu žádná stopa po zápase. Nevěřím, žes poslala někoho cizího, aby ho zavraždil. Myslím si, žes to udělala sama. Stuart měl na stole poplašné tlačítko. Vůbec ho nezmáčkl. Nikdy by si nemyslel, že mu jeho vlastní dcera ublíží. Proč se Ned náhodou tady to odpoledne zastavil? Věděla jsi, že mě sem Stuart pozval na víkend. Věděla jsi, že mě bude nabádat, abych si s Nedem vyšla. Stuart byl rád mezi lidma a pak byl zase rád sám. Možná ti to Ned v telefonu neřekl úplně jasně. Ta svědkyně, kterou jsem našla, si píše deník. Ukazovala mi ho. Píše si ho každý večer, už od svých dvaceti let. Je naprosto vyloučené, že by se ten zápis mohl nějak zfalšovat. Popsala mě. Popsala Nedovo auto. Dokonce napsala i o těch hlučných děckách ve frontě a jak byli všichni kvůli nim nervózní."

Dostávám se jí pod kůži, pomyslela si Cynthia. Lillianin obličej byl bledý. Několikrát křečovitě polkla. Cynthia záměrně přešla zpátky ke stolu, aby růžicová brož byla nasměrovaná přímo na Lillian. "Šla jsi na to chytře, že?" zeptala se. "Ned začal vrážet peníze do té restaurace, až když jsem byla bezpečně za mřížemi. A jsem si jistá, že formálně má nějaké seriózní investory. Ale dneska už vláda dovede skvěle odhalit zdroj špinavých peněz. "Tvých peněz, Lillian."

"Nikdy to nedokážeš." V Lillianině hlase se však začínala ozývat hysterie.

Panebože, jenom ať ji přinutím všechno přiznat, říkala si Cynthia. Oběma rukama se chytila kraje stolu a naklonila se dopředu. "Možná že ne. Ale to nebudeš riskovat. Můžu ti říct, jaké to je, když ti berou otisky prstů a nasazují ti na ruce pouta. Jaké to je, když sedíš vedle obhájce a státní zástupce tě obviňuje z vraždy. Jaké to je zkoumat obličeje porotců. Porotci vypadají úplně obyčejně. Staří. Mladí. Černí. Bílí. Dobře oblečení. Nebo ne. Ale drží ve svých rukou zbytek tvého života. A to se ti, Lillian, určitě nebude líbit. To hrozné čekání. Usvědčující důkaz, který na tebe sedí daleko víc, než seděl na mě. Nemáš na to náturu ani nervy, abys tím prošla."

Lillian vstala. Její obličej byl stažený nenávistí. "Nezapomínej, že se platila spousta daní, když se vyřizovala poslední vůle. Dobrý právník by mohl nejspíš rozbít výpověď té tvé takzvané svědkyně, ale já nepotřebuju skandál. Ano, dám ti tvou polovinu." Pak se usmála.

"Měla jste zůstat v Arizoně," řekl Ned Creighton Alviře. Pistolí, kterou držel v ruce, jí mířil na prsa. Alvira seděla u jídelního stolu a zvažovala, jestli má nějakou šanci utéct. Neměla. Odpoledne uvěřil její historce a Teď ji přišel zabít. Alviře se hlavou mihla myšlenka, jak si vždycky představovala, že jednou zazáří jako skvělá herečka. Měla by Neda varovat, že se její manžel vrátí domů každou chvíli? Ne. V restauraci mu řekla, že je vdova. Jak dlouho tam Willy s Cynthií ještě budou? Moc dlouho. Lillian nenechá Cynthii odejít, dokud si nebude jistá, že už žádný svědek není naživu, ale možná, že kdyby ho Alvira nechala mluvit, mohla by něco vymyslet. "Kolik jste dostal za vaši roli v té vraždě?" zeptala se.

Ned Creighton se usmál, bylo to jen nepatrné posměšné zavlnění rtů. "Tři miliony. Tak akorát na rozjezd nóbl podniku."

Alvira litovala, že půjčila svou růžicovou brož Cynthii. Tady má důkaz. Jasný, nezvratný důkaz a ona to nemůže nahrát. A když se jí něco stane, nikdo se to nedoví. Musím si pamatovat, říkala si v duchu, že jestli se z toho dostanu, požádám Charleyho Evanse, aby mi dal ještě jednu brož do rezervy. Možná by mohla být stříbrná. Ne, raději platinová.

Creighton zamával pistolí. "Vstaňte."

Alvira odsunula židli, rukama se opřela o stůl. Před ní stála miska na cukr. Odváží se ji po něm hodit? Věděla, že by se nejspíš trefila, ale pistole je rychlejší než miska na cukr.

"Běžte do obýváku." Když obcházela stůl, Creighton se přes ni natáhl, sebral její poznámky a začátek článku a nacpal si všechno do kapsy.

Vedle krbu stálo dřevěné houpací křeslo. Creighton na něj ukázal. "Sedněte si tam."

Alvira se ztěžka posadila. Ned na ni pořád mířil pistolí. Kdyby naklonila křeslo dopředu a spadla na něho, povedlo by se jí pak utéct? Creighton vzal úzký klíč, který visel na římse nad krbem. Nahnul se dopředu, zasunul ho do otvoru v jedné cihle a otočil jím. Z krbu se začalo ozývat prudké syčení plynu. Ztlumil ho. Z krabičky na římse vzal dlouhou švédskou zápalku, škrtnul o krabičku, sfouknul plamen a zápalku hodil do krbu. "Začala vám být zima," řekl. "Rozhodla jste se zapálit si oheň. Zapnula jste přívod plynu, hodila do krbu zápalku, ale zhasla. Když jste se ohýbala, abyste plyn vypnula a zkusila to znova, ztratila jste rovnováhu a upadla. Hlavou jste narazila na římsu a ztratila vědomí. Strašná nehoda pro tak sympatickou ženu. Cynthia bude celá bez sebe, až vás tu najde."

Místností se šířil zápach plynu. Alvira se snažila naklonit se s křeslem dopředu. Musí se pokusit narazit do Creightona hlavou a on pak upustí zbraň. Ale už na to bylo příliš pozdě. Nedovy ruce ji zlověstně sevřely do kleští. Cítila, jak ji táhnou dopředu. Čelem narazila na římsu a pak spadla na kamenné dláždění krbu. Jak Alvira ztrácela vědomí, uvědomovala si odporný zápach plynu, kterého měla plný nos.

"To je Ned," podotkla Lillian chladně, když se ozval zvuk melodického zvonku. "Půjdu mu otevřít."

Cynthia čekala. Lillian pořád ještě nic nepřiznala. Mohla by dostat přiznání z Neda Creightona? Připadala si jako provazolezec na vratkém laně, krok za krokem balancovala nad propastí. Jestli to nedokáže, nebude mít pro ni cenu ani dál žít.

Creighton vešel za Lillian do pokoje. "Cynthie," kývl jí na pozdrav neosobně, ale nijak nepřátelsky. Přistavil si židli ke stolu, kde měla Lillian otevřenou složku s počítačovými sestavami.

"Právě jsem Cynthii seznamovala s tím, o kolik se dědictví sníží po zaplacení všech možných daní," řekla Lillian Creightonovi. "Pak odhadneme její podíl."

"To, co jsi zaplatila Nedovi, neodečítej z mého zákonného podílu," poznamenala Cynthia. Viděla, jak Ned vrhl na Lillian rozezlený pohled. "Ale, no tak," vypálila, "my tři si tady přece nemusíme nic předstírat."

Lillian odpověděla chladně: "Řekla jsem ti, že chci ten majetek rozdělit. Vím dobře, že otec dovedl lidi dohnat k šílenství. Dělám to proto, že je mi tě líto. Teď se podívejme na čísla."

Následující čtvrthodinu vytahovala ze šanonu bilanční sestavy. "Když vezmem v úvahu daně a pak úrok z toho, co zbude, tvůj podíl by teď dělal pět milionů dolarů."

"A tenhle dům," poznamenala Cynthia. Celá zmatená si uvědomovala, že Lillian s Nedem vypadají každým okamžikem výrazně klidněji, jako by jim spadl kámen ze srdce. Oba dva se usmívali.

"Ne, dům ne," protestovala Lillian. "Bylo by kvůli tomu spousta řečí. Necháme udělat odhad a já ti tu sumu zaplatím. Pamatuj si, Cynthie, že jsem k tobě hodně velkorysá. Můj otec si rád pohrával s lidmi. Byl krutý. Kdybys ho nezabila ty, zabil by ho někdo jiný. Proto teď tohle všechno dělám."

"Děláš to proto, že nechceš sedět u soudu a riskovat, že tě obviní z vraždy. To je ten pravý důvod." Panebože, říkala si Cynthia. K ničemu to nevede. Jestli z ní nedostanu přiznání teď, je všechno ztraceno. Do zítřka budou mít Lillian s Nedem šanci zjistit, jak to s Alvirou je. "Můžeš si dům nechat," prohlásila. "Nemusíš mi za něj nic platit. Jenom pro klid mého svědomí mi řekni pravdu. Přiznej, že já nemám s vraždou tvého otce nic společného."

Lillian se podívala na Neda a pak na hodiny. "Myslím, že už nastala ta doba, kdy bychom mohli tvé žádosti vyhovět." Začala se smát. "Jsem jako můj otec, Cynthie. Taky si ráda pohrávám s lidmi. Otec mi samozřejmě volal a řekl mi o tom, že se chystá změnit svou poslední vůli. Přežila bych, kdyby polovinu jeho majetku dostala univerzita, ale že by ho odkázal tobě, to už bylo na mě moc. Řekl, že k němu přijedeš - a zbytek už byl snadný. Moje matka byla skvělá žena. Velice ochotně u soudu dosvědčila, že jsem s ní byla ten večer v New Yorku. Ned s radostí přijal spoustu peněz za to, že se s tebou projede na člunu. Jsi chytrá, Cynthie. Chytřejší než celý úřad státního návladního. Chytřejší než ten natvrdlý advokát, co tě obhajoval."

Jenom ať magnetofon funguje, modlila se Cynthia. Ať se to všechno nahraje. "A taky dost chytrá na to, abych si našla svědka, který může dosvědčit moji výpověď," dodala Cynthia.

Lillian s Nedem propukli v smích. "Jakého svědka?" zeptal se Ned.

"Vypadni," řekla jí Lillian. "Okamžitě vypadni a už se nikdy nevracej."

Jeff Knight rychle vyjížděl po Route 6 a snažil se číst dopravní tabule přes prudký liják, který bičoval přední sklo jeho auta. Výjezd 8. Přijížděl k němu. Producent zpráv v deset hodin byl překvapivě ochotný. Samozřejmě, že měl pro to svůj důvod. "Klidně tam jed. Jestli je Cynthia Lathemová na Codu a myslí si, že má korunního svědka v případu smrti svého nevlastního otce, rýsuje se ti šance na parádního sólokapra".

Jeff se teď o parádního sólokapra nezajímal. Šlo mu o jediné o Cynthii. Svými dlouhými prsty sevřel volant . Podařilo se mu získat od jejího kurátora její adresu i telefon.

Na mysu Cod trávil léto už mnohokrát. Proto byl tak hrozně zklamaný, když se snažil dokázat Cynthiinu verzi, že se stavili v bistru, a neuspěl. Ale vždycky byl ubytovaný v Easthamu, asi 80 kilometrů od Cotuitu.

Výjezd 8. Zahnul na Union Street, jel k Route 6A. Ještě pár kilometrů. Proč měl pořád pocit, že se blíží něco hrozného? Jestli Cynthia našla skutečného svědka, který jí může pomoct, mohla by být v nebezpečí.

Musel dupnout na brzdy, když přijížděl k Nobscusset Road. Nějaké auto ignorovalo stopku a přehnalo se z Nobscusset přes 6A. Zatracený blbec, pomyslel si Jeff, když zabočil doprava a pak doleva, směrem k zátoce. Uvědomil si, že celá oblast je ponořená do tmy. Výpadek proudu. Dojel ke slepé ulici a zahnul doleva. Chata musí být v téhle klikaté uličce. Jel pomalu, svítil si předními světly a snažil se číst čísla na dopisních schránkách. Dva. Čtyři. Šest.

Jeff vjel na příjezdovou cestu, chvatně otevřel dveře auta a v prudkém lijáku rychle přeběhl k chatě. Prstem se dotkl zvonku, ale pak si uvědomil, že nejde proud a zvonek nefunguje. Několikrát zabušil na dveře. Nikdo se neozýval. Cynthia nebyla doma.

Začal scházet po schodech dolů, ale najednou ho panický strach přinutil se vrátit. Znovu zabušil na dveře a pak zkusil otočit dveřním knoflíkem. Ten povolil. Zatlačil do dveří a ty se otevřely.

"Cynthie," začal volat, pak zalapal po dechu, když ho omráčil intenzivní zápach plynu. Slyšel syčení, které vycházelo z krbu.

Vrhl se k němu, aby zastavil přívod, a zakopl o Alviru, zhroucenou na zemi.

* * *

Willy nervózně poposedával vzadu v Cynthiině autě. Teď už byla uvnitř v domě víc než hodinu. Ten chlápek, co přišel později, tam už byl čtvrt hodiny. Willy nevěděl, co má dělat. Alvira mu v podstatě nedala žádné konkrétní instrukce. Jenom po něm chtěla, aby se držel nablízku a dohlídl na to, aby Cynthia s nikým neopustila dům.

Zatímco o tom přemítal, uslyšel kvílení sirén. Policie. Sirény se blížily. Celý ohromený se Willy díval, jak auta zahnula na dlouhou příjezdovou cestu k Richardsovu sídlu a s hlukem ujížděla k domu. Policisté se vyřítili z hlídkových vozů, vyběhli po schodech a zabušili na dveře.

Za okamžik vjela na příjezdovou cestu limuzína a zastavila za hlídkovými vozy. Jak Willy viděl, z auta vyskočil vysoký muž v nepromokavém kabátě a schody na verandu bral po dvou. Willy se nemotorně vybatolil z auta a s námahou se na příjezdové cestě narovnal.

Právě včas, aby popadl Alviru, která vrávoravě vystupovala ze zadních dveří limuzíny. Dokonce i ve tmě zřetelně viděl podlitinu, kterou měla na čele. "Zlato, co se stalo?"

"Řeknu ti to potom. Pomoz mi dovnitř, nechci si to nechat ujít."

V bývalé pracovně Stuarta Richardse Alvira prožila další hodinu ke své plné spokojenosti. Prstem ukázala na Neda a svým nejzvučnějším hlasem pronesla: "On na mě mířil pistolí. On zapnul přívod plynu. On mě popadl a praštil mi hlavou o krb. A řekl mi, že Lillian Richardsová mu zaplatila tři miliony dolarů za to, že hodí na Cynthii obvinění z vraždy."

Cynthia hleděla na svou nevlastní sestru. "A jestli se v Alviřině magnetofonu nevybily baterky, mám na pásku nahrané jejich přiznání."

Následující den dopoledne Willy připravil pozdní snídani a servíroval ji na terase. Už bylo po bouřce a obloha byla opět krásně modrá. Racci se střemhlav vrhali na ryby plovoucí na hladině. V zátoce panoval klid a mír a děti si při pobřeží stavěly z vlhkého písku hrady.

Alvira, i přesto, co zažila, se cítila docela dobře. Dopsala svůj článek a telefonovala ho Charleymu Evansovi. Charley jí slíbil tu nejozdobnější růžicovou brož, jaká se dostane koupit, s mikrofonem tak citlivým, že zachytí i myší kýchnutí vedle v místnosti.

Teď, když žvýkala koblihu plněnou čokoládou a popíjela kávu, řekla: "Á, Jeff přijel. Smůla, že musel včera v noci jet zpátky do Bostonu, ale ráno ve zprávách byl senzační, když vyprávěl celý ten příběh a všechno o tom, jak Ned Creighton hučel do policajtů. Věř mi, že to Jeff dotáhne v televizi hodně daleko."

"A taky ti zachránil život, zlato," reagoval Willy. Budu mu za to do smrti vděčný. Nemůžu pořád uvěřit tomu, že jsem byl namačkaný v autě jako sardinka, zatímco ty jsi měla hlavu u plynového hořáku."

Dívali se, jak Jeff vystoupil z auta a Cynthia běžela dolů po chodníku do jeho náruče.

Alvira odsunula židli. "Seběhnu tam a pozdravím se s ním. Je to opravdu nádhera, když je člověk vidí, jak se na sebe dívají. Jsou tak strašně zamilovaní."

Willy jí položil jemně, ale důrazně ruku na rameno. "Alviro, prosím tě," žádal ji naléhavě, "aspoň pro jednou, na pět minut, se do ničeho nepleť."

Instalatér
Willy

Instalatér Willy

Kdyby Alvira Meehanová mohla nahlédnout do křišťálové koule a vidět, co se v příštích deseti dnech stane, popadla by Willyho za ruku a jako o závod by prchali z televizního studia. Místo toho tam teď seděla a klábosila s ostatními hosty v programu Phila Donahua. Tématem dnešního pořadu nebyly sexuální orgie ani manželé pod pantoflem, ale lidé, jejichž život obrátila vzhůru nohama výhra v loterii.

Televize se obrátila na Společnost pro podporu výherců v loterii a byli vybráni ti nejméně úspěšní výherci, kteří teď tady seděli jako hosté. Alvira s Willym k nim budou představovat takový kontrast, jak jim řekla redaktorka. "Bůh ví, co tím vlastně myslí," komentovala to Alvira, když s Willym před časem odcházeli ze svého úvodního interview.

Na své vystoupení v televizi si Alvira dala odbarvit vlasy na světle jahodový odstín, který zjemňoval její hranatý obličej. Ráno jí Willy řekl, že vypadá úplně stejně, jako když ji viděl poprvé před více než čtyřiceti lety na plese katolického sdružení Kolumbovi rytíři. Z lázní Cypress Point v Pebble Beach přiletěla do New Yorku baronka Min von Schreiber, aby Alviře vybrala na vystoupení v televizi oblečení. "Určitě tam řekni, že první věcí, kterou jsi udělala, když jsi vyhrála v loterii, bylo, žes přijela ke mně do lázní," přikázala Alviře. "Co začala ta hrozná recese, obchody už nejdou tak skvěle jako dřív."

Alvira měla na sobě světle modrý hedvábný kostým, bílou halenku a svou růžicovou brož, která k ní už neodmyslitelně patřila. Přála si, aby se jí podařilo shodit těch devět kilogramů, které nabrala, když byli s Willym v září ve Španělsku. Ale Alvira pořád věděla, že i tak vypadá moc dobře. Vlastně na své možnosti až příliš hezky. Nedělala si žádné iluze, že by se svými poněkud vystouplými čelistmi a širokým obličejem mohla být někdy vybrána do soutěže krásy.

S nimi byly v televizi další dvě skupinky hostů. Tři spolupracovníci z továrny na punčochy se před šesti lety rozdělili o výhru deset milionů dolarů. Řekli si, že je potkalo tak mimořádné štěstí, že by si za svou výhru měli koupit dostihové koně, a teď byli na mizině. Své budoucí šeky dlužili bankám a berňáku. Dalším výhercem byli manželé, kteří vyhráli šestnáct milionů dolarů, koupili hotel ve Vermontu a teď otročili sedm dnů v týdnu, aby ho udrželi nad vodou. Všechny peníze, co jim zbyly, šly na inzeráty, aby břímě hotelu hodili na někoho jiného.

Přišla asistentka a odvedla je do studia.

Alvira už teď byla na televizní prostředí zvyklá. Věděla, že musí sedět trochu vytočená, aby vypadala o něco štíhlejší. Neměla na sobě žádné masivní šperky, jejichž chrastění by mohlo být slyšet v mikrofonu. Mluvila v krátkých větách.

Naproti tomu Willy se nikdy necítil dobře, když měl být středem zájmu veřejnosti. I když ho Alvira vždycky ujišťovala, že vypadá skvěle, a lidé tvrdili, že připomíná Tipa O'Neila, byl stejně nejšťastnější, když držel v ruce francouzský klíč a spravoval kapající kohoutek. Willy byl totiž rozený instalatér.

Donahue spustil jako obvykle svým žoviálním, tak trochu nedůvěřivým hlasem: "Máme uvěřit tomu, že jste vyhráli v loterii miliony dolarů, a přesto potřebujete nějakou společnost, aby vás podporovala? Máme věřit tomu, že jste švorc, i když vám stále přicházejí pěkně tučné šeky?"

"Né," zaječelo poslušně publikum ve studiu.

Alvira si připomenula, že musí zatáhnout břicho, pak vzala Willyho za ruku a propletli si prsty. Nechtěla, aby na televizní obrazovce vypadal nervózně. Bude se dívat spousta jejich příbuzných a přátel. Sestra Cordelia, Wiliyho druhá nejstarší sestra, pozvala do kláštera celý zástup jeptišek v důchodu, aby se na tenhle pořad dívaly.

Tři muži, kteří tento program sledovali s mimořádným zájmem, nepatřili k obvyklým Donahuovým divákům. Sammy, Clarence a Tony byli právě propuštěni z vězení s nejvyšší ostrahou poblíž Albany, kde je stát hostil patnáct let za to, že přepadli Brinksův pancéřový vůz převážející peníze. Naneštěstí pro ně nikdy nedostali příležitost utratit svou kořist - šest set tisíc dolarů. Únikové auto totiž píchlo pneumatiku o jednu ulici dál od místa činu.

Teď, když už splatili svůj dluh společnosti, se znova poohlíželi po nějaké nové příležitosti jak zbohatnout. Na nápad, že unesou příbuzného nějakého výherce v loterii, přišel Clarence. Proto se taky dneska v ošuntělém pokoji zchátralého hotelu Lincoln Arms na rohu Deváté Avenue a Čtyřicáté ulice dívali na Donahuův pořad. Tony měl třicet pět let a byl o deset let mladší než druzí dva. Jako jeho bratr Sammy byl robustní, se silnýma rukama. Jeho malé oči s přivřenými víčky se v sádelnatém obličeji úplně ztrácely. Husté tmavé vlasy měl zanedbané. Slepě poslouchal svého bratra a ten zase poslouchal Clarence.

Clarence vypadal jako jejich úplný opak. Malý, štíhlý a pružný, mluvil jemným hlasem a vyzařoval z něho mrazivý chlad. Lidé se ho instinktivně a opodstatněně báli. Narodil se bez svědomí a spousta nevyřešených vražd evidovaných v policejních spisech by mohla být objasněna, kdyby Clarence ve vězení mluvil ze spaní.

Sammy nikdy Clarencovi nepřiznal, že večer před tou loupeží se byl Tony v jejich únikovém autě trochu projet a jel ulicí, kde bylo rozsypané sklo. Tony by se totiž ani nedožil toho, aby se omluvil, že nezkontroloval pneumatiky.

Jeden z výherců v loterii, který investoval do koní, lamentoval. "Prostě nestačily peníze na to, abysme všechny ty koně nakrmili." Jeho společníci mohutně přikyvovali na souhlas.

Sammy odfrkl: "Zbytečně ztrácíme čas. Ti blbové nemaj ani floka." Chystal se vypnout televizi.

"Ještě počkej," vyštěkl Clarence.

Teď mluvila Alvira. "My jsme nebyli na peníze zvyklí," vysvětlovala. "Žili jsme si hezky a spokojeně. Měli jsme třípokojový byt ve Flushingu a ten si stále držíme pro případ, že by stát zbankrotoval a my bychom se museli rozloučit se zbytkem našich šeků. Ale já jsem byla uklízečka a Willy instalatér a museli jsme být na peníze opatrní."

"Instalatéři jsou přece v balíku," protestoval Donahue.

"Ale ne Willy," usmála se Alvira. "Polovinu času spravoval zadarmo na farách a v klášterech a pak lidem, kteří měli finanční problémy. Však víte, jak to chodí. Je to tak nákladné, aby všechny dřezy, toalety a vany fungovaly, jak mají, a Willy to bral jako svůj příspěvek, jak usnadnit život jiným lidem. I dnes v tom ještě pokračuje."

"Ano. Určitě si ale taky svých peněz nějak užíváte, ne?" zeptal se Donahue. "Jste velmi pěkně oblečená."

Alvira nezapomněla udělat reklamu lázním Cypress Point, když odpovídala, že ano, pochopitelně si své peníze užívají. Koupili si byt v Central Park South. Hodně cestují. Přispívají dobročinným organizacím. Ona píše články pro New York Globe a taky měla to štěstí, že se jí podařilo na cestách vyřešit pár kriminálních případů. Odjakživa si přála být detektivem. "Nicméně však," prohlásila závěrem, "každým rokem, od té doby, co jsme vyhráli, ušetříme víc než polovinu z každého jednotlivého šeku. A všechny tyhle peníze jsou v bance."

Clarence, a po něm i Sam s Tonym, se přidali k mohutnému potlesku diváků ve studiu. Clarence se teď usmíval slabým, neveselým úsměvem.

"Dva miliony babek za rok. Řekněme, že tak půlka padne na daně, takže to znamená, že čistýho maj něco málo přes milion doláčů ročně a uložej z toho půlku. V bance teď budou mít kolem dvou milionů. To by nám mělo na čas vydržet."

"Unesem ji?" zeptal se Tony a ukázal na obrazovku.

Clarence ho zpražil pohledem. "Ne, ty vole. Se na ně dobře podívej. On se jí drží jako klíště. Posral by se strachy a všechno by vyklopil poldům. Unesem jeho. Ona udělá, co jí řeknem, a zaplatí, aby ho dostala zpátky." Podíval se kolem sebe. "Snad se to tu bude Willymu s náma líbit."

Tony se zamračil. "To mu budem muset zavázat oči. Nestojím o to, aby mě ukázal poldům na předváděčce."

Pro změnu si povzdechl Sammy. "Vo tohle se, Tony, neboj. Hned jak sbalíme ty prachy, Willy Meehan se bude koukat na trubky v řece Hudson."

Uběhlo čtrnáct dní a Alvira zrovna byla v kadeřnickém saloně Louise Vincenta, nedaleko svého bytu v Central Park South. "Po tom pořadu v televizi dostávám strašně moc dopisů," řekla Louisovi. "Představte si, že jeden dopis mi napsal dokonce i prezident! Blahopřál nám k tomu, jak chytře se o svoje peníze staráme. Psal, že jsme krásný příklad liberálního konzervatismu. Moc bych si přála, aby nás pozval na večeři do Bílého domu. Odjakživa po tom hrozně

toužím. No, třeba se mi to jednou splní."

"Určitě se předtím přijďte ke mně nechat učesat," podotkl Louis, když dělal poslední úpravy na Alviřině účesu. "Necháte si udělat manikúru?"

Později pak Alvira poznala, že měla věnovat pozornost podivné předtuše, že se má rychle vrátit domů. Tak by Willyho zastihla ještě dřív, než by se vyřítil ven a odjel autem s těmi chlapy.

Nic takového se ale nestalo, a když ji vrátný za půl hodiny spatřil, s úlevou se usmál. "Paní Meehanová, to musel být nějaký omyl. Váš manžel si dělal takové starosti."

Alvira nevěřícně poslouchala, jak jí José říká, že Willy vyběhl z výtahu v slzách. Křičel, že Alvira dostala pod sušákem infarkt a rychle ji odvezli do Rooseveltovy nemocnice.

"Venku čekal muž s černým Cadillacem," vysvětloval José. "Když jsem otvíral dveře, zastavil na příjezdové cestě. Doktor poslal pro pana Meehana svoje vlastní auto."

"To je zvláštní," řekla Alvira pomalu. "Zajedu se hned do té nemocnice podívat."

"Zavolám taxík," reagoval vrátný. Zazvonil telefon. S omluvným úsměvem ho zvedl: "Central Park South 211." Chvíli poslouchal a pak zmateně řekl: "To je pro vás, paní Meehanová."

"Pro mě?" Alvira popadla sluchátko, celá vystrašená, a uslyšela hlas, který šeptal: "Alviro, dobře poslouchej. Řekni vrátnému, že je tvůj manžel v pořádku, že to všechno bylo nedorozumění. Setká se s tebou později. Pak jdi nahoru do bytu a čekej na další instrukce."

Willyho unesli. Alvira to věděla. Panebože, říkala si. "Dobře," podařilo se jí ze sebe vysoukat. "Řekněte Willymu, že se s ním sejdu za hodinu."

"Seš mazaná ženská, Alviro," zašeptal hlas.

Pak uslyšela, jak to v telefonu cvaklo. Alvira se otočila k Josému.

"Hrozné nedorozumění, všechno se už vysvětlilo. Chudák Willy." Pokusila se zasmát: "Ha...ha...ha..."

José se rozzářil radostí: "V Puerto Ricu jsem nikdy neslyšel o tom, že by nějaký doktor poslal svoje auto."

Byt byl ve třicátém čtvrtém poschodí a z jeho terasy byl výhled na Central Park.

Alvira se obvykle usmívala hned od okamžiku, jak otevřela dveře. Byt byl tak hezký a ona, jak sama říká, má cit pro nábytek. Všechny ty roky, které strávila uklízením domů cizích lidí, byly pro ni školou v bytovém návrhářství. Koupili si tento byt už zařízený - s bílým čalouněním, bílými koberci, bílými lampami, bílými stoly, prostě se vším bílým. Po dvou měsících si tam Alvira připadala, jako by žila v lahvičce chlóru. Všechno věnovala Willyho synovci a vydala se na nákupy.

Ale dneska necítila žádné uspokojení, když před sebou viděla soupravu slonovinového gauče a dvojkřesla, Willyho hluboké pohodlné křeslo s vlastní podnožkou, dva orientální koberce - v barvě karmínové a pařížské modři, černý lakovaný stůl a židle v jídelním koutě. To všechno v paprscích pozdního odpoledního slunce, které probleskovalo clonou podzimního listí v parku.

K čemu tohle všechno je, jestli se něco stane Willymu? Z celého srdce si Alvira strašně moc přála, aby nikdy nevyhráli v loterii a byli zpátky ve Flushingu ve svém bytě, nad krejčovstvím Orazia Romana. Právě někdy touto dobou se vždycky vracela domů z úklidu v domě paní O'Keefové a žertem Willymu říkala, že paní O'Keefová je snad naočkovaná gramofonovou jehlou. "Willy, ona pořád mele a mele. Dokonce překřičí i vysavač. Jediné štěstí, že je celkem pořádná. Jinak bych snad nikdy nebyla hotová."

Zazvonil telefon. Alvira rychle spěchala zvednout sluchátko do obýváku, ale pak si to rozmyslela a v horečném chvatu běžela do ložnice. Tam bylo nahrávací zařízení. Zmáčkla knoflík nahrávání a zvedla telefon.

Ozval se týž hlas jako předtím a zase se zeptal: "Alvira?"

"Ano. Kde je Willy? V žádném případě mu nesmíte ublížit."

V pozadí slyšela zvuky, jako by odlétala letadla. Je snad Willy na letišti?

"Nic se mu nestane, jestli dostanem ty prachy a jestli nezavoláš poldy. Nevolalas je, že ne?"

"Ne. Chci mluvit s Willym."

"Za chvíli. Kolik prachů máte v bance?"

"Něco přes dva miliony dolarů."

"Seš férová ženská, Alviro. Spočítali jsme si, že asi tolik máte. Jestli chceš Willyho zpátky, už bys měla začít vybírat."

"Dám vám všechno, co máme."

Bylo slyšet tichý, potlačovaný smích. "Líbíš se mi, Alviro. Dva melouny jsou prima. Vyzvedni to v hotovosti. Nesmíš nikomu naznačit, že něco není v pořádku. Žádný označený peníze, holka, jasný? A ani slovo poldům. Budem tě sledovat."

Zvuky z letiště sílily a byly skoro až ohlušující. "Neslyším vás," zvolala Alvira zoufale. "A nedám vám ani cent, dokud se nepřesvědčím, že je Willy v pořádku."

"Tady ho máš."

Za okamžik se ozval vystrašený hlas: "Ahoj, zlato."

Alviru zaplavila obrovská úleva, všechna tíha z ní spadla. Jejímu uvažování, které bylo zablokováno od té doby, co jí José řekl o Willyho odjezdu v "doktorově autě", se znovu vrátila schopnost brilantního řešení problémů.

"Willy," křičela Alvira, aby ji slyšeli jeho únosci, "vyřiď těm chlapům, ať se o tebe dobře starají. Jinak nedostanou ani vindru."

Willy měl na rukou pouta. Nohy měl svázané. Díval se, jak šéf Clarence palcem klapl na telefon a přerušil spojení. "Ty máš ale super ženskou, Willy," prohlásil Clarence. Pak vypnul magnetofon, na kterém byly nahrané zvuky z letiště.

Willy si připadal jako hrozný hlupák. Kdyby Alvira doopravdy měla infarkt, Louis by mu to ze salonu určitě zatelefonoval. Tohle mu přece mělo být jasné. Jak jenom mohl udělat takovou strašnou pitomost. Rozhlídl se kolem sebe. Odporná díra. Když nastoupil do auta, chlap, co byl schovaný na zadním sedadle, mu vrazil do zad revolver: "Jestli nebudeš sekat dobrotu, odprásknu tě jako psa." Revolver cítil pod žebry, když ho hnali halou a pak vezli nahoru rozhrkaným výtahem v tomhle odporném hotelu. Byli jenom pár ulic od Lincolnova tunelu. Okna sice měli pevně zavřená, ale i přesto tady byly silně cítit výfukové plyny autobusů, kamionů a aut. Jako by je člověk úplně viděl.

Willly rychle odhadl Tonyho a Sammyho. Moc rozumu nepobrali. Možná by se mu podařilo jim nějak uniknout. Ale když vešel Clarence a prohlásil, že varoval Alviru, aby vrátnému řekla, že je všechno v pohodě, Willy poprvé pocítil opravdový strach. Clarence mu připomínal Nutsyho, kterého znal z dětství. Nutsy střílel svou vzduchovkou do ptačích hnízd.

Bylo jasné, že Clarence je šéf. Volal Alviře a mluvil s ní o výkupném. To on rozhodl, že Willy půjde k telefonu. "A teď," rozkázal Clarence, "ho vstrčte zpátky do skříně."

"Hej, počkejte moment," protestoval Willy. "Mám hrozný hlad."

"Objednáme hamburgery a hranolky," řekl mu Sammy, když Willymu dával roubík. "Žádnej strach, u nás se pěkně nadlábneš."

Sammy zavázal Willymu nohy do složité spirály uzlů a smyček a vstrčil ho do úzké skříně. Dveře úplně nedoléhaly a Willy slyšel jejich tlumený rozhovor. "Dva melouny, to znamená, že bude muset jít do dvaceti bank. Má dost rozumu, aby v každé měla jenom sto tisíc. Víc banka nepojistí. Než vyplní všechny možný lejstra a než banka spočítá ty prachy, bude jí trvat tři čtyry dny, než to dá dohromady."

"Bude potřebovat čtyři," rozhodl Clarence. "Prachy nám dá v pátek večer. Řeknem jí, že si to přepočítáme a pak si může vzít Willyho." Zasmál se. "Potom jí pošlem mapu a křížkem tam označíme, kde ho může začít pod vodou hledat."

Alvira seděla celé hodiny ve Willyho křesle a prázdným pohledem se dívala, jak podvečerní slunce vrhá šikmé stíny nad Central Parkem. Už zmizely poslední paprsky zapadajícího slunce. Naklonila se, aby rozsvítila lampu, a pomalu vstala. Nevedlo to k ničemu, přemýšlet o všem dobrém, co které s Willym za těch čtyřicet let prožili, nebo o tom, že dneska ráno listovali brožurami a rozhodovali se, jestli pojedou Indií na velbloudech, nebo podniknou dobrodružnou cestu v balonu po západní Africe.

Dostanu ho zpátky, rozhodla se a bojovněji vysunula bradu dopředu. Nejdříve ze všeho si ale musí uvařit šálek čaje. Pak vytáhne všechny vkladní knížky a udělá si plán, jak bude chodit od jedné banky k druhé a vyzvedávat peníze.

Banky byly roztroušeny po Manhattanu a Queensu. V každé z nich měli uloženo sto tisíc dolarů, ke kterým samozřejmě přibývaly úroky. Ty si vybírali vždycky na konci roku a použili je na založení nového konta. "Žádné riskantní podniky, kde slibují, že zdvojnásobí vklad," souhlasili oba. Peníze pěkně uložené v bance. Pojištěné. Pravidelné úroky. Když se je někdo snažil přesvědčit, aby investovali do mimořádně výhodných obligací, které se jim bohatě vrátí za deset patnáct let, Alvira vždycky říkala: "V našem věku už nekupujeme věci, ze kterých budeme něco mít až za deset let."

Usmála se, když si vzpomněla, že Willy dodával: "A taky nekupujeme zelené banány."

Alvira se napila čaje, spolkla ten obrovský knedlík, který měla v krku, a rozhodla se, že zítra ráno začne na Padesáté sedmé ulici v bance Chase Manhattan, pak půjde do Chemické, která je naproti, přejde na Park Avenue a tam začne v Citibank a nakonec si nechá Wall Street.

Byla to dlouhá noc, kdy ležela s otevřenýma očima a dělala si starosti, jestli je Willy v pořádku. Musím je přinutit, aby mi každý večer dávali Willyho k telefonu, dokud nebudu mít pohromadě všechny peníze, slíbila si. Tak mu aspoň nic neudělají, než něco vymyslím.

Za svítání byla v pokušení zavolat policii. Ale když v sedm hodin vstala, byla už rozhodnutá, že to neudělá. Únosci by mohli mít tady v domě nějakého špeha, který by jim hlásil, že byl u ní v bytě nějaký velký ruch. Takové riziko si nemohla dovolit.

Willy strávil noc ve vestavěné skříni. Povolili mu provazy tak, aby se mohl trochu natáhnout. Ale nedali mu ani deku, ani polštář, hlavu měl na něčí botě. Nebyla šance ji odstrčit stranou. Skříň byla přecpaná nejrůznějším harampádím. Chvílemi trochu dřímal. Zdálo se mu, že jeho krk je vklíněný do skály Mount Rushmore, přímo pod vytesaným obličejem prezidenta Teddy Roosevelta.

Banky se otvíraly až v devět hodin. Do půl deváté Alvira v záchvatu obrovského pracovního elánu uklidila celý byt, který úklid vlastně vůbec nepotřeboval, a uvolnila tak přebytečnou energii. Vkladní knížky už měla v objemné tašce na rameno. Navíc ještě vydolovala ze skříně plastikovou kabelu gondolovitého tvaru, jež byla jedinou věcí, kterou měli v Central Park South z dřívějších dob, kdy s Willym trávili své dovolené v horách Catskills a jezdívali tam autobusem Greyhound.

To říjnové ráno byl vzduch svěží a chladný a Alvira měla oblečený světle zelený kostým, který si koupila, když držela jednu ze svých mnoha diet. Pásek už nezapnula, ale vyřešila to velkým spínacím špendlíkem. Automaticky si na klopu připevnila svou růžicovou brož se skrytým nahrávacím zařízením.

Pořád bylo ještě moc brzo na to, aby vyrazila. Alvira se snažila udržet si optimistický názor, že všechno dopadne dobře, až únoscům zaplatí, a přitom ohřívala vodu v konvici a zapnula v rádiu Ranní zprávy CBS.

Výjimečně byly zprávy až neobvykle všední. Nekonal se žádný proces s šéfem mafie. Žádný vraždící psychopat. Nikdo nebyl zatčený za únik důvěrných informací.

Alvira usrkávala čaj a už se chystala rádio vypnout, když hlasatel oznámil, že ode dneška mohou Newyorčané použít zařízení, které ukáže telefonní číslo volajícího, pokud jsou to hovory se směrovým číslem 212.

Alviře trvalo okamžik, než si uvědomila, co to znamená. Pak vyskočila a utíkala ke skříni, kde byly uloženy různé věci potřebné pro domácnost. Mezi elektronickými zařízeními, které s Willym tak nadšeně přinášeli domů z obchodu Hammachera Schlemmera, byl i nahrávací přístroj, který uváděl telefonní čísla volajících.

Koupili si ho, aniž si uvědomili, že je v New Yorku vlastně zbytečný.

Otče náš, jenž jsi na nebesích, modlila se, když chvatně otvírala krabici, vytahovala nahrávací zařízení a třesoucími prsty ho instalovala v ložnici místo záznamníku. Jenom aby Willyho drželi v New Yorku. A aby zavolali z toho místa, kde ho schovávají.

Pamatovala i na to, aby nahrála vzkaz pro volající: "Dovolali jste se do bytu Alviry a Willyho Meehanových. Po zaznění zvukového signálu nechte, prosím, vzkaz. Ozveme se vám co možná nejdříve." Přehrála si to nahlas. Její hlas byl nepřirozený, plný starostí a stresu.

Přinutila se myslet na to; že ve škole Svatého Xaveria v Bronxu dostala v šesté třídě medaili za to, jak hrála v jedné hře. Jsi přece herečka, řekla si rozhodně. Zhluboka se nadechla a začala znovu: "Srdečně vás zdravíme. Dovolali jste se do bytu ..."

To už je mnohem lepší, zhodnotila Alvira, když si poslechla novou verzi. Pak pevně uchopila svou kabelu na rameno a vydala se do banky Chase Manhattan, aby začala dávat dohromady výkupné za Willyho.

Já se z toho zblázním, pomyslel si Willy, když se pokoušel trochu ohnout ruce, které - člověk by nevěřil, že je to možné - měl úplně ztuhlé a zároveň ho bolely. Nohy měl pořád pevně svázané. Už se ani nesnažil je nějak rozhýbat. O půl deváté uslyšel slabé zaklepání a zvuk otevírajících se dveří. Asi něco na způsob pokojové služby v téhle díře. Odporná šlichta nakydaná na papírových táccích. Aspoň tak vypadaly ty hamburgery, které přinesli včera večer. Přesto, když Willy pomyslel na šálek kávy a topinku, sbíhaly se mu v ústech sliny.

Za okamžik se dveře skříně otevřely. Sammy s Tonym na něho upřeně zírali. Sammy držel revolver a Tony sundával Willymu roubík.

"Tak co, vychrápal ses v noci dobře?" zasmál se Tony nepříjemným smíchem a bylo vidět, že má vylomený špičák. Willy si moc přál, aby měl volné ruce aspoň na dvě minuty. Měl sto chutí dát Tonymu jednu do zubů a vyrazit mu špičák i na druhé straně.

"Spal jsem jako nemluvně," lhal. Kývnul směrem ke koupelně. "Můžu si tam odskočit?"

"Cože?" Tony zamrkal a na jeho tváři plné záhybů se objevil nechápavý výraz.

"Potřebuje jít na hajzl," řekl Clarence. Přešel úzkou místnost a sklonil se nad Willym: "Vidíš tu bouchačku?" ukázal na revolver. "Má tlumič. Jestli na nás zkusíš nějakou habaďůru, hned to s tebou skoncujem. Sammy je hroznej nervák, když má v ruce bouchačku. Pak budem všichni nasraní, protože jsme si s tebou dali děsnou fušku. A budem si to muset vynahradit na tvý starý. Rozumíš, co ti říkám?"

Willy nepochyboval, že to Clarence myslí vážně. Tony může být vygumovaný, Sammy může mít neklidný prst na spoušti, ale nic by si netroufli udělat bez souhlasu Clarence. A Clarence byl zabiják. Willy se snažil odpovědět klidně: "Rozumím."

Nějak se mu podařilo dobelhat se do koupelny. Když byl hotový, Tony mu dovolil nacákat si trochu vody na obličej. Willy se podíval kolem sebe s odporem. Kachličky byly rozbité a celá místnost vypadala, jako by tady nikdo už roky neuklízel. Smalt ve vaně a umyvadle byl prorezavělý Ze všeho nejhorší bylo nepřetržité kapání vody ze záchodu, kohoutků a ze sprchy.

"To jsou úplné Niagarské vodopády," prohodil Willy k Tonymu, který stál ve dveřích.

Tony ho dostrkal k místu, kde Sammy s Clarencem seděli u rozviklaného hracího stolku, na kterém byly hromady kelímků na kávu a krabice s něčím, co vypadalo jako zubožené sendviče s vejci, šunkou, sýrem a některé se slaninou. Clarence kývl směrem k rozkládací židli vedle Sammyho. "Lapni si tam." Pak se prudce otočil a rozkázal Tonymu: "Zavři ty zasrané dveře. Z toho blbého kapání se snad zblázním. Půlku noci jsem kvůli tomu nespal."

Najednou Willy dostal nápad. Snažil se, aby to, co řekne, znělo úplně nevzrušeně. "Počítám, že tady pár dní ještě zůstanem. Jestli mi seženete nějaký vercajk, dám vám to do rychtyku." Natáhl se pro kelímek. "Jsem ten nejlepší instalatér, jakého jste kdy unesli."

Alvira poznávala, že je daleko snadnější peníze do banky uložit, než je vyzvednout. Když v bance Chase Manhattan předložila výběrní lístek, pokladní ohromeně vyvalil oči. Pak ji požádal, aby si přešla ke stolu zástupce ředitele.

O čtvrt hodiny později Alvira stále neústupně trvala na tom, že ne, není se službami banky nespokojená. Ano, ví naprosto jistě, že chce peníze v hotovosti. Ano, rozumí tomu, co to je ověřený šek. Nakonec rozhodně prohlásila: "Jsou to snad moje peníze, ne?"

"Samozřejmě, samozřejmě." Budou ji ale muset požádat, aby vyplnila několik formulářů - to jsou vládní směrnice, pokud se vybírá v hotovosti víc než deset tisíc dolarů.

Pak museli spočítat peníze. Údivem jim oči lezly z důlků, když Alvira řekla, že chce pět set stodolarových bankovek a

tisíc padesátidolarových. To znamenalo hrozně moc počítání.

Bylo skoro už poledne, když Alvira zamávala na taxík a nechala se odvézt o tři ulice dále do bytu. Vysypala peníze do zásuvky v prádelníku a znovu vyrazila ven, tentokrát do Chemické banky na Osmé Avenue.

Do večera se jí podařilo sehnat jenom tři sta tisíc ze dvou milionů, které potřebovala. Pak seděla doma a zírala na telefon. Existoval způsob, jak postupovat rychleji. Ráno zavolá do ostatních bank a řekne jim, že si přijde vyzvednout svoje peníze. A hned můžete začít počítat, vážení.

O půl sedmé zazvonil telefon. Alvira ho zvedla, až když se ukázalo na nahrávacím zařízení telefonní číslo. Bylo to číslo, které znala. Alvira si uvědomila, že volá impozantní sestra Cordelia.

Willy měl sedm sester. Šest jich odešlo do kláštera. Sedmá, která už zemřela, byla matkou Briana, jehož Alvira s Willym milovali jako svého syna. Brian, autor několika divadelních her, byl teď v Londýně. Kdyby byl v New Yorku, Alvira by se na něho obrátila s prosbou o pomoc.

Ale Cordelii o Willyho únosu říkat nechtěla. Cordelia by hned telefonovala do Bílého domu a požadovala by, ať prezident vyšle armádu, aby zachránila jejího bratra.

Cordelia mluvila trochu naštvaně. "Alviro, Willy sem měl odpoledne přijít. Jedna stařenka, ke které chodíme, potřebuje spravit toaletu. Na Willyho je přece vždycky spolehnutí. Dej mi ho k telefonu."

Alviře se podařilo zasmát, ale dokonce i jí samotné to znělo tak nepřirozeně a falešně, jako ten otřesný nahraný paskvil, který se pouští z pásků ve stupidních televizních pořadech.

"Musel na to, Cordelie, nějak zapomenout," vypravila ze sebe. "Willy je... on je..." Najednou dostala spásný nápad. "Willy je ve Washingtonu. Jel tam jako poradce ohledně nejlevnějšího způsobu, jak dát do pořádku instalaci ve starých domech, které vláda rekonstruuje. Víš přece, jaké umí dělat zázraky, aby všechno fungovalo, jak má. Prezident se dozvěděl, že Willy je úplný génius, a poslal pro něho."

"Prezident?!" Cordelia to řekla tak nedůvěřivě, že Alvira litovala, že nejmenovala radši třeba senátora Moynihana nebo nějakého kongresmana. Lhaní pro mě není, vyčítala si. Neumím to.

"Willy by nikdy nejel do Washingtonu bez tebe," odfrkla Cordelia.

"Poslali pro něho auto." Aspoň tohle je pravda, pomyslela si Alvira.

Na druhém konci telefonu uslyšela nesouhlasné zamumlání. Cordelia není žádný hlupák. "Až se Willy vrátí, řekni mu, aby za mnou hned přišel."

Za dvě minuty se telefon ozval znovu. Tentokrát číslo, které se objevilo, nepřipadalo Alviře povědomé. To budou oni, pomyslela si. Uvědomila si, že se jí třese ruka. Přinutila se myslet na svou hereckou medaili z šesté třídy a zvedla sluchátko.

Její haló znělo rozhodně a sebejistě.

"Doufáme, žes začala vybírat, Alviro."

"Ano, začala. Dejte mi k telefonu Willyho."

"Za minutku s ním můžeš mluvit. Chceme ty prachy do pátku do večera."

"Do pátku! Dneska je už úterý. Do pátku jsou už jenom tři dny. Potřebuju víc času, než to dám všechno dohromady."

"Musíš se snažit. Tady máš Willyho."

"Ahoj, miláčku," ozval se Willyho hlas nějak tlumeně. Pak řekl: "Hej, nechte mě mluvit."

Alvira slyšela, jak sluchátko vypadlo. "Alviro, Teď dobře poslouchej," řekl ten šeptavý hlas. "Zavoláme ti znovu až v pátek večer v sedm hodin. Dáme ti k telefonu Willyho a řekneme ti, kde se s náma setkáš. Pamatuj si, jestli na nás zkusíš nějakou levárnu, budeš pak muset cálovat, když budeš doma potřebovat instalatéra. Willy už tam nebude, aby se o to postaral."

Pak to v telefonu klaplo. Willy. Můj Willy. Alvira v ruce pořád ještě svírala sluchátko a hleděla na číslo, které ukazoval přístroj: S55 - 7000. Měla by tam zkusit zavolat? Ale co když to jeden z nich zvedne? Věděli by tak, že přišla na to, kde jsou. Místo toho zavolala do Globu. Jak očekávala, šéfredaktor Charley byl ještě pořád v redakci. Vysvětlila mu, co potřebuje.

"Jasně, můžu ti to zjistit, Alviro. Mluvíš tak trochu v záhadách. Pracuješ na nějakém případu, o kterém pro nás můžeš napsat?"

"To ještě nevím."

Za deset minut jí zavolal zpátky. "Poslyš, Alviro, to se zajímáš o pěknou díru. Je to hotel Lincoln Arms na Deváté Avenue, poblíž Lincolnova tunelu. Ten hotel má hrozně pochybnou pověst."

Hotel Lincoln Arms. Alvira rychle Charleymu poděkovala, praštila sluchátkem a už byla venku na chodbě.

Pro případ, že by ji sledovali, vyšla z domu garáží a zavolala si taxík. Málem už taxikáři řekla, aby ji zavezl k tomu hotelu, ale pak dostala lepší nápad. Co když ji viděl někdo z Willyho únosců? Nechala se zavést na autobusové nádraží. To bylo jenom jednu ulici od hotelu.

S šátkem na hlavě a zvednutým límcem kabátu Alvira přešla kolem hotelu Lincoln Arms. S hrůzou si uvědomila, že hotel je daleko větší, než si myslela. Podívala se nahoru na okna. Je za jedním z nich Willy? Budova vypadala, jako kdyby byla postavená před Občanskou válkou, ale byla vysoká nejméně deset nebo dvanáct poschodí. Jak ho může najít v takovém bludišti? Znovu uvažovala, jestli by neměla zavolat policii, ale pak si vzpomněla, že kdysi při jednom únosu se manželka spojila s policií a únosci je uviděli, když se mělo předávat výkupné, a uprchli. Za tři týdny pak našli toho manžela mrtvého.

Ne. Nevezme na sebe takové riziko. Musí dostat Willyho zpátky. Alvira stála v přítmí na boční straně hotelu a modlila se ke Svatému Judovi, patronu ztracených a zoufalých. A pak to uviděla. Plakát nalepený na okně. PŘIJMEME PRACOVNÍKA /PRACOVNICI/ POKOJOVÉ SLUŽBY - pracovní doba od 16 do 24 hodin. Musí tu práci dostat, ale nemůže vypadat takhle.

Alvira ignorovala kamiony, auta a autobusy, které se řítily do tunelu, a vyběhla na silnici. Nasedla do taxíku a vysypala ze sebe adresu jejich bytu ve Flushingu. Její mozek už pracoval přesčas.

Starý byt ve Flushingu byl téměř čtyřicet let jejich domovem a teď vypadal úplně stejně jako ten den, kdy vyhráli v loterii. Měkce polstrovaný gauč z tmavě šedého sametu, pohodlné křeslo, oranžovozelená předložka, kterou vyhodila žena, u níž Alvira každé úterý uklízela, ložnicová mahagonová stěna, kterou dostala jako svatební dar Willyho matka.

V šatníku visely všechny šaty, které kdysi nosila. Pestré kartounové šaty kupované v obchodním domě Alexander's. Polyesterové kalhoty, trička, tenisky a boty na vysokém podpatku pořízené v levných obchodech. V zrcadlové skříňce v koupelně našla přeliv z heny, který jejím vlasům dal barvu vycházejícího slunce na japonské vlajce.

Za hodinu nebylo po kultivované výherkyni v loterii ani památky. Jasně zrzavé vlasy nakadeřené kolem obličeje působily šokujícím dojmem spolu se silnou vrstvou make-upu, který Alvira s oblibou používala, než ji baronka Min naučila, že méně znamená více. Stará rtěnka měla týž odstín jako její ohnivě rudé vlasy. Na oční víčka si nanesla purpurové stíny. Nasoukala se do upnutých riflí, nohy jí až po kotníky zakrývaly tlusté ponožky. Obula si staré obnošené tenisky a přeměnu zakončila teplá mikina s vlněnou podšívkou, vpředu potištěná obrázkem, na němž se rýsovaly siluety mrakodrapů na Manhattanu.

Alvira si výsledek svého úsilí prohlédla s uspokojením. Vypadám opravdu jako někdo, kdo by šel žádat o místo v tom odporném hotelu, zhodnotila svůj vzhled. Svou růžicovou brož musela nerada nechat v šuplíku. Na mikině by to vypadalo jako pěst na oko a rezervní brož, kterou jí Charley dal, kdyby ji někdy potřebovala, měla v druhém bytě. Když si oblékla svůj starý kabát do každého počasí, pamatovala na to, aby přendala peníze a klíče do objemné černozelené kabely, s kterou vždycky chodila uklízet.

Za čtyřicet minut už byla v hotelu Lincoln Arms. V ošuntělé hale stál otlučený recepční pult, za kterým byla spousta přihrádek na poštu a čtyři černé kožené židle v pokročilém stádiu rozpadu. Hnědý flekatý koberec byl místy prošoupaný a zejícími dírami prosvítala stará podlaha pokrytá linoleem.

Místo pokojové služby by radši měli zaměstnat uklízečku, pomyslela si Alvira, když přistoupila k recepci.

Recepční s bledým, nažloutlým obličejem a kalnýma očima zvedl hlavu a podíval se na ni.

"Co chcete?"

"Práci. Jsem skvělá servírka."

Jeho rty zvlnilo něco, co byl spíš úšklebek než úsměv. "Nemusíte bejt skvělá, ale rychlá. Kolik máte roků?"

"Padesát," zalhala Alvira.

"Vy máte padesát a já dvanáct. Jděte domů."

"Potřebuju práci," naléhala dál Alvira, srdce jí prudce bušilo. Cítila, že Willy tady někde je. Mohla by přísahat, že je schovaný někde v tomhle hotelu. "Dejte mi šanci, ať to zkusím. Budu pracovat tři nebo čtyři dny zadarmo. A jestli si nebudete myslet, že jsem ten nejlepší pracant, jakého jste tu kdy měli, řekněme do soboty, můžete mi dát padáka."

Recepční pokrčil rameny: "Takže vlastně nemám co ztratit, že? Zítra tu buďte přesně ve čtyry. Jak ste říkala, že se menujete?"

"Tessie," prohlásila Alvira rozhodně. "Tessie Maginková."

Ve středu ráno Willy cítil, jak mezi jeho únosci vzrůstá napětí. Clarence rezolutně zakázal Sammymu vyjít z pokoje ven. Když se Sammy ohradil, Clarence na něho vyštěkl: "Po dvanácti járech v base by ti nemělo dělat problémy sedět na zadku."

Nebylo ani památky po pokojské, která by klepala na dveře a chtěla uklízet, ale Willy usoudil, že se pokoj stejně nejspíš neuklízel už pěkně dlouho. Tři úzké postele, které vypadaly jako polní lůžka, stály vedle sebe, čely u zdi sousedící s koupelnou. Úzký prádelník, polepený omyvatelnou tapetou, na mnoha místech už odchlípenou, černobílá televize a kulatý stůl se čtyřmi židlemi představovaly jediné zařízení interiéru.

V úterý večer Willy přesvědčil své únosce, aby mu dovolili spát na podlaze v koupelně. Bylo tam víc místa než ve skříni, a jak poznamenal, když se teď trochu víc natáhne, bude schopen chůze, až ho budou vyměňovat za výkupné. Neušly mu pohledy, které si únosci při jeho návrhu vyměnili. Neměli v úmyslu ho pustit na svobodu, aby o nich mluvil. To pro něho znamenalo, že má přibližně čtyřicet osm hodin na to, aby vymyslel, jak se dostat z téhle blechárny.

Ve tři hodiny v noci, když Willy slyšel, jak Sammy a Tony jednotně chrápou a Clarence nervózně, ale pravidelné oddychuje, se s námahou posadil, pak se postavil a doskákal k záchodové míse. Provaz, kterým byl přivázaný ke kohoutku ve vaně, byl tak akorát dlouhý, aby Willy dosáhl na kryt rezervoáru s vodou. Spoutanýma rukama ho zvedl, položil na umývadlo a sáhl do špinavé, rezavě zbarvené vody v rezervoáru. Za několik minut kapání vody bylo hlasitější, častější a neodbytnější. Ten úmorný zvuk neustále klokotající vody probudil Clarence. "Já snad z toho zcvoknu. Jako by tu čural velbloud."

Když pokojová služba přinesla snídani, Willy už byl zase bezpečně svázaný ve skříni, s roubíkem na puse a pro změnu zase se Sammyho revolverem přitlačeným na spánku. Z chodby před pokojem Willy slyšel slabé skřehotání, které evidentně patřilo starci, jenž byl zřejmě jediným zaměstnancem pokojové služby. Bylo úplně zbytečné i jenom pomyslet na to, že by upoutal jeho pozornost.

Odpoledne pak Clarence začal ucpávat dveře do koupelny ručníky, ale nijak to nepomohlo a zvuk tekoucí vody se ozýval vytrvale dál. "Už zase dostávám příšernou migrénu," hrozivě vrčel a lehl si na neustlanou postel. Za několik minut si Tony začal pohvizdovat. Sammy mu to okamžitě zakázal. Willy slyšel jeho šepot: "Když má Clarence tu svoji migrénu, dávej si bacha."

Tony se očividně nudil. Jeho oči jako hrášky dostaly skelný lesk, když tak seděl a hleděl na televizi, puštěnou téměř neslyšně. Willy seděl vedle něho, připoutaný k židli, roubík trochu povolený, takže mohl mluvit téměř zavřenými rty.

Sammy u stolu si bez konce vykládal pasiáns. Později odpoledne Tonyho už televize úplně přestala bavit a vypnul ji. "Máš doma nějaký haranty?" zeptal se Willyho.

Willy věděl, že kdyby měl nějakou šanci dostat se z téhle díry živý, byl by Tony jeho naděje. Snažil se ignorovat to, že měl v rukou i nohou zároveň křeče a mravenčení, a odpověděl Tonymu, že s Alvirou nebyli obdařeni dětmi, ale svého synovce Briana považují za své vlastní dítě, zejména když Brianova matka - Willyho sestra odešla na věčný odpočinek. "Mám ještě dalších šest sester," vykládal Willy. "Všechny jsou jeptišky. Nejstarší je Cordelia. Jedenadvacátého bude mít šedesát osm."

Tonymu poklesla čelist: "Žádný srandičky. Když jsem byl kluk, takový děcko ulice, přišel jsem si na pár babek, když jsem ženskejm pomoh vod kabelek, jestli chápeš, co tím chci říct. Nikdy jsem nevoškubal jeptišku, i když třeba kráčely nakupovat do sámošky a nejspíš měly u sebe dost prachů. A když mi šel kšeft vod ruky, hodil jsem pár babek v kostele do pokladny, to byl takovej výraz vděčnosti."

Willy se snažil vypadat, jako by na něho Tonyho štědrost udělala velký dojem.

"Zavřete už konečně ty svoje zobáky?" vyštěkl Clarence z postele. "Hlava mě bolí jak střep."

Willy se v duchu pomodlil a pak řekl: "Víte přece, že můžu ten záchod hned spravit, když budu mít francouzák a šroubovák."

Kdyby tak jenom mohl na ten rezervoár sáhnout, pomyslel si. Celý tenhle odporný kutloch by byl hned pod vodou. Nemohli by ho dost dobře zastřelit, kdyby se sem hrnula spousta lidí, aby zastavila ty vodopády, které by spustil.

Sestra Cordelia věděla, že něco není v pořádku. I při vší lásce, kterou k Willymu cítila, si nedovedla představit, že by prezident pro něho poslal své soukromé auto. A navíc ještě něco: Alvira se vždycky chovala tak otevřeně, dělala asi tolik tajností jako titulky v New York Postu. Ale když se Cordelia pokoušela Alviře ve středu ráno volat, nikdo to nebral. Když pak Alvira odpoledne o půl čtvrté konečně telefon zvedla, mluvila hrozně udýchaně. Právě běžela, vysvětlila, ale neřekla kam nebo odkud. Samozřejmě že je Willy v pořádku. Proč by neměl být? O víkendu už bude doma. Klášter byl vlastně byt ve staré budově na Amsterdam Avenue a Sté ulici. Sestra Cordelia tam bydlela se čtyřmi staršími jeptiškami a jednou novickou, sedmadvacetiletou Maeve Marií, která tři roky pracovala jako policistka, než došla k poznání, že je povolána zasvětit život Bohu.

Když Cordelia po rozhovoru s Alvirou položila telefon, ztěžka dosedla na masivní kuchyňskou židli. "Maeve," řekla, "s Willym něco není v pořádku. Cítím to v kostech."

Zazvonil telefon. Byl to Arturo Morales, ředitel Flushingské banky, která byla nedaleko Willyho a Alviřina starého bytu. "Sestro," začal a v jeho hlase byla patrná úzkost, "mrzí mě, že vás obtěžuji, ale mám velké starosti."

Cordelia dostala strach, když jí Arturo řekl, že se Alvira pokoušela z jejich banky vyzvednout sto tisíc dolarů. Mohli jí dát jenom dvacet tisíc, ale slíbili, že zbytek peněz v hotovosti připraví na pátek ráno. Řekla jim, že to je poslední možný termín a ty peníze rozhodně musí mít.

Cordelia mu poděkovala za informace, slíbila, že nikdy neprozradí, že porušil bankovní tajemství, zavěsila telefon a vypálila na Maeve Marii: "Pojďme! Jdeme za Alvirou."

Alvira se v hotelu Lincoln Arms hlásila do služby přesně ve čtyři hodiny. Šaty si převlékla v budově Přístavní správy. Teď, když stála v hotelu před recepcí, se ve svém přestrojení cítila bezpečně. Recepční jí kývnutím hlavy naznačil, že má jít chodbou ke dveřím s nápisem Jen pro personál.

Dveře vedly do kuchyně. Šéfkuchař, kostnatý sedmdesátiletý muž, výrazně podobný na kovbojskou hvězdu čtyřicátých let Gabbyho Hayese, připravoval hamburgery. Z cákanců mastnoty na grilu se valily oblaky kouře. Vzhlédl k Alviře. "Seš Tessie?"

Alvira přikývla.

"Fajn. Já jsem Hank. Připrav si tácky na roznášení."

Zdejší pokojová služba si nepotrpěla na žádnou velkou kulturu stolování. Jídlo se servírovalo na hnědém tácku z umělé hmoty, jaký se používal v nemocničních jídelnách. Na tácku ještě ležely hrubé papírové ubrousky, plastikové příbory, malé kelímky hořčice, kečupu a koření, vše na jedno použití. Hank hodil nevábně vypadající hamburgery na housky. "Nalij kafe. Ale šetři s ním, žádný plný hrnky. A taky dej na talíře hranolky."

Alvira všechno poslušně udělala. "Kolik je tady pokojů?" zeptala se, když zvedala tácky.

"Stovka."

"Tolik!"

Hank se zakřenil a ukázal falešné zuby se skvrnami od tabáku. "Ale jenom čtyrycet je obsazenejch přes noc. Ti, co si z toho dělaj hodinovej hotel, vo žádnou donášku jídla na pokoj neslojej." Alvira uvažovala. Čtyřicet, to není zase tak hrozné. Došla k závěru, že únosu se musí účastnit nejméně dva muži. Jeden řídil auto a ten druhý musel Willyho hlídat, aby ho nepraštil. Možná je s nimi ještě jeden, který jí poprvé telefonoval. Musí si dávat pozor na velké objednávky. Tohle je aspoň začátek.

Začala roznášet a Hank jí znovu rozhodně připomenul, že jí zákazníci musí hned zaplatit. Hamburgery nesla do baru, kde seděl asi tak tucet divoce vypadajících chlápků, které by člověk rozhodně nechtěl potkat v temné noci. Druhou objednávku přinesla recepčnímu a řediteli hotelu, který šéfoval celému podniku ze zatuchlé kanceláře za recepčním pultem. Jejich obří hamburgery byly samozřejmě na účet podniku. Další podnos, na kterém byly cornflakes a dvojité pivo vyztužené štamprlí whisky, Alvira zanesla neupravenému starci s kalnýma očima. Byla si, jistá, že ty comflakes objednal jen tak pro formu.

Pak měla za úkol odnést těžký tácek čtyřem mužům, kteří v devátém poschodí hráli karty. Další karbaníci, tentokrát ze sedmého poschodí, si objednali pizzy. V osmém poschodí ji u dveří čekal robustní chlápek a řekl: "Aha, vy jste tu nová.

Já si to vezmu. Když budete klepat na dveře, nedělejte rámus. Bratra hrozně bolí hlava." Za ním Alvira viděla muže, který ležel na posteli, přes oči měl ručník. Zvuk neustále kapající vody, který se ozýval z koupelny, jí s velkou naléhavostí připomněl Willyho. Spravil by to, než bys řekl švec. V pokoji očividně už nikdo další nebyl a ten chlápek u dveří vypadal, že by obsah celého podnosu byl schopen sníst sám.

Willy zavřený ve skříni slyšel z dálky hlas podobně zabarvený, jako měla Alvira, a to mu bolestně připomnělo šťastný život, jakým dříve žil.

Mezi šestou a desátou večer přišla spousta telefonických objednávek z pokojů, takže Alvira měla plné ruce práce. Z toho, co sama vypozorovala a co se dozvěděla od Hanka, který k ní byl stále sdílnější, když poznal, že je Alvira schopná a tvrdě pracuje, se už pomalu začínala v hotelu orientovat. Pokoje byly na deseti poschodích. Prvních šest pater mělo po deseti pokojích a tam se ubytovávali "hodinoví" hosté. Pokoje ve vyšších patrech byly větší, všechny s koupelnami, a zpravidla se pronajímaly nejméně na několik dní. U pořádného, poctivého hamburgeru, který Alvira Hankovi v deset hodin udělala, jí řekl, že se tady každý zapisuje pod falešným jménem. Všichni taky platí v hotovosti. "Jako třeba jeden chlap, co si sem chodí třídit svoje soukromý schránky. Vydává pornočasopisy. Nebo druhej chlápek tu pořádá karban. Spousta maníků se sem zašije se štětkama, když mají bejt na služebce. Takhle to tady chodí. Nic hroznýho. Je to vlastně takovej soukromej klub."

Hankovi začala padat hlava, když dopil poslední hlt třetí sklenice piva. Za pár minut už spal. Alvira tiše přešla ke stolu, který sloužil zároveň k přípravě jídel i jako pracovní stůl. Když po doručení každé objednávky přinesla do kuchyně peníze, měla je dát do krabice od doutníků, která sloužila jako pokladna. Objednávkové lístky i s počtem porcí se ukládaly do vedlejší krabice. Hank jí vysvětlil, že o půlnoci, když pokojová služba končí, recepční spočítá peníze, porovná je s účtenkami a uloží do sejfu, který je schovaný dole v ledničce. Objednávky se pak hodí do kartonové krabice pod stolem. Teď jich tam už byla pořádná hromada.

Když z ní něco zmizí, nikdo si toho ani nevšimne. Alvira usoudila, že vrchní vrstva musí být objednávky z poslední doby, nabrala jich plnou náruč a nacpala je do své obrovské kabely. Mezi jedenáctou a dvanáctou pak zanesla další tři objednávky do baru. Mezi roznáškami to už ve špinavé kuchyni nemohla vydržet a pustila se, jak Hank omámeně zíral, do jejího pořádného úklidu.

Cestou domů se ještě Alvira zastavila v Přístavní správě, kde se rychle převlékla zpátky do svých šatů, smyla si z obličeje rtěnku a purpurové oční stíny a ohnivé vlasy si zakryla turbanem. Před domem vystoupila z taxíku ve tři čtvrtě na jednu. Ramon, noční vrátný, jí řekl: "Byla tady sestra Cordelia. Dávala mi spoustu otázek, kde teď jste."

Cordelia není žádný hlupák, přiznávala si zdráhavě s obdivem Alvira. V hlavě se jí už rýsoval plán a Cordelia v něm taky figurovala. Ještě než se Alvira ponořila do vířivé vany a svěřila svoje unavené tělo vonným olejům z lázní Cypress Point, roztřídila umaštěné objednávky. Během hodiny se výběr zúžil na několik možností. Čtyři pokoje si soustavně nechávaly donášet velké objednávky. Snažila se potlačit strach, který v ní hlodal, že ve všech těch pokojích jsou karbaníci nebo hráči nějakého jiného hazardu a že Willy teď může být třeba na Aljašce. Její instinkt jí ale od té chvíle, kdy vstoupila do hotelu, říkal, že Willy je někde blízko.

Byly téměř tři hodiny ráno, když se dostala do velké manželské postele. I když byla k smrti unavená, ani za nic nemohla usnout. Nakonec si Willyho představila, jak leží vedle ní. "Dobrou noc, Willy," pronesla nahlas a v duchu ho slyšela, jak jí odpovídá: "Dobře se vyspi, zlato."

Sestra Cordelia přišla ve čtvrtek v sedm hodin ráno. Alvira na ni už čekala. Vstala před půlhodinou a měla na sobě Willyho kostkovaný župan, který slabě voněl jeho vodou na holení. Na sporáku stála konvice s kávou.

"Tak co se děje?" uhodila na ni Cordelia.

U kávy a dortu jí Alvira vylíčila všechno. "Cordelie," řekla na závěr, "nebudu ti namlouvat, že nemám strach, protože to není pravda. Jsem vyděšená k smrti, strašně se o Willyho bojím. Jestli náš byt někdo pozoruje nebo možná mají poslíčka, který hlídá venku, a doví se, že tu byl někdo cizí, Willyho zabijou. Přísahám ti, Cordelie, vím, že je v tom hotelu, a mám už plán. Maeve má ještě povolení nosit zbraň, ne?"

"Ano." Sestra Cordelia se svýma šedýma očima pronikavě podívala Alviře přímo do očí.

"A pořád se ještě dobře zná s těmi chlapíky, co je poslala do vězení, ne?"

"Ale ovšem. Mají ji všichni moc rádi. Víš přece, že Willymu pomůžou spravit kohoutky, kdykoliv potřebuje, a střídají se v donášce jídla našim nemocným, kteří jsou upoutáni na lůžko."

"To je přesně to, co potřebuju. Vypadají jako lidi, kteří do takového hotelu dobře zapadnou. Potřebuju tak tři nebo čtyři, aby se v hotelu Lincoln Arms dneska večer ubytovali. Budou tam hrát karty. To je v tom hotelu úplně běžné. Zítra večer v sedm hodin mi únosci budou volat, kam mám přinést peníze. Vědí, že jim je nedám, dokud nebudu mluvit s Willym. Abychom jim zabránili odvézt Willyho z hotelu, potřebuju, aby ti Maevini kamarádi hlídali východy. Je to naše jediná šance."

Cordelia smutně zírala do prázdna a pak řekla: "Alviro, Willy mi vždycky říkal, že mám věřit tvému šestému smyslu. Takže ho teď poslechnu a budu se jeho radou řídit."

Ve čtvrtek odpoledne se Clarencova bolest hlavy vystupňovala tak, že ani na oči neviděl. Měl pocit, že mu hlava od nesnesitelných bolestí, které vystřelovaly od jednoho ucha k druhému, snad praskne. Dokonce i Tony se měl na pozoru, aby ho nevyrušoval. Nenatáhl se, aby zapnul televizi, ale spokojil se s tím, že seděl vedle Willyho a

chraplavým šeptavým hlasem mu svěřoval, co všechno v životě prožil. Dostal se až ke svým sedmi letům, do doby, kdy objevil, jak je snadné krást v obchodech v oddělení sladkostí, když Clarence vyštěkl z postele: "Řek si, že umíš spravit ten zasranej hajzl?"

Willy se snažil nedat na sobě znát, jakou má radost, ale úplně se zalykal štěstím, když důrazně přikývl.

"Jakej vercajk chceš?"

"Francouzák," skřehotal Willy přes roubík. "Šroubovák. Drát."

"Tak jo. Sammy, slyšels ho. Padej ven a sežeň ty krámy."

Sammy si zase vykládal pasiáns. "Pošlu Tonyho."

Clarence se posadil. "Řek jsem, že jdeš ty. Ten tvůj natvrdlej bratříček vyžvaní prvnímu, kdo se mu namane do cesty, kam jde, proč tam jde a pro koho to má. A teď plav."

Sammy se při tónu, kterým to Clarence říkal, celý rozklepal a vzpomněl si, jak se tehdy před tou loupeží Tony projel v únikovém autě. "Jasně, Clarenci, už padám," odpověděl konejšivě. "A co bys řek tomu, když už jdu ven, že bych sem dotáhl nějakou príma čínskou baštu. Co říkáš? To by bylo pro změnu dobrý, ne?"

Clarencův obličej se na chvíli vyjasnil. "Jo, dobrej nápad. A dones kvanta sójový vomáčky."

Alvira položila kufr s penězi, které před chvílí vybrala z banky. Bylo půl čtvrté a deset minut, tak tak se stihne převlíknout v Přístavní správě a být včas v práci. Když poklusem přebíhala vestibul v hotelu Lincoln Arms, všimla si, jak se jeptiška s milou tváří, oblečená do tradičního hábitu, tiše pohybuje s košíkem v ruce od jednoho návštěvníka baru k druhému. Každý jí do košíku něco hodil. V kuchyni se pak Alvira na tu jeptišku zeptala Hanka.

"Aha ta. Jo, to vím. Vybírá pro děcka, co tu v okolí žijou. Každej jí tam rád hodí doláč nebo dva. Udělaj dobrej skutek a cejtí se hnedka líp, rozumíš, ne?"

Čínská specialita chow mein byla vítaným zpestřením v jednotvárném jídelníčku, který se sestával téměř výhradně z hamburgerů. Po večeři Clarence Willymu poručil, aby šel do koupelny a zbavil je toho hrozného hluku. Sammy ho doprovázel. Willy dostal strach, když mu Sammy řekl: "Nevím sice, jak se to spravuje, ale vím, jak se to nespravuje. Takže se nesnaž chytračit."

Bude to velká fuška provést ten můj odvážný plán, pomyslel si Willy. No co, budu to aspoň co nejvíc protahovat a snad něco vymyslím. Začal sundávat nános rzi, který se za spoustu let nahromadil v nádobě vodního rezervoáru.

Dneska v noci už nebylo objednávek tak moc jako včera. Alvira Hankovi navrhla, že roztřídí staré lístky v krabici, kde se objednávky ukládaly.

"Proboha, proč?" zeptal se Hank užasle. "Proč by měl někdo třídit bezcenné cáry papíru?"

Alvira si energicky potáhla tričko, které měla dneska na sobě. Bylo tam napsáno: STRÁVILA JSEM VEČER S BURTEM REYNOLDSEM. Willy jí ho z legrace koupil, když byli na Floridě v Reynoldsově divadle. Snažila se vypadat záhadně. "Člověk nikdy neví," zašeptala.

Její odpověď zřejmě Hanka uspokojila.

Schovala už roztříděné objednávky pod hromadu dalších, které vysypala na stůl. Věděla, co hledá. Větší objednávky, které se opakují už od pondělka.

Vyšly jí zase tytéž čtyři pokoje, které vytřídila z objednávek už doma.

V šest hodin začalo být najednou plno práce. Do půl deváté roznesla jídlo do tří ze čtyř podezřelých pokojů. Ve dvou z nich se pořád ještě hrály karty. Ve třetím se teď hrály kostky. Musela přiznat, že žádný z hráčů nevypadá jako únosce.

Pokoj 802 si nic telefonem neobjednal. Možná, že ten chlápek, co ho tak bolela hlava, se s bratrem už z hotelu odhlásili. O půlnoci se už Alvira, celá skleslá, chystala odejít, když si Hank začal stěžovat. "S tebou se dělá v pohodě. Chlápek, co tu byl, končí a zejtra sem dají místo něho jednoho mladťocha. Ten zmrší všechny vobjednávky."

Alvira zašeptala děkovnou modlitbu a okamžitě se dobrovolně nabídla, že do práce přijde na ranní směnu od sedmi do jedné i od čtyř do půlnoci jako obvykle. Říkala si, že i tak zvládne oběhnout banky, které slíbily, že pro ni budou mít připravené peníze mezi čtvrt na jednu a třetí hodinou.

"Takže tu budu v sedm," slíbila Hankovi.

"Já taky," stěžoval si. "Denní kuchař vzal roha."

Když Alvira z hotelu odcházela, všimla si mezi návštěvníky baru několika. povědomých tváří. Louie, který si odseděl sedm let za bankovní loupež a měl v karate černý pásek, Al, který dělal gorilu majiteli zastavárny a seděl čtyři roky za násilné přepadení, a Lefty, jehož specialitou byla kradená auta. Sama pro sebe se usmála. Maeve splnila, co jí slíbila - tohle byli její hoši.

Svou dřívější "profesi" v sobě ale rozhodně nezapřeli - i když si Alvira byla jistá, že ji poznali, ani jeden z nich to nedal na sobě vůbec znát.

Willy právě ztlumil hluk kapající vody na původní, ale stále ještě nepříjemný stav, když na něho podrážděný Clarence zavolal, aby nechal toho randálu. "Nech už to tak, jak to je. Čtyryadvacet hodin tenhle děsnej bengál ještě vydržím."

A co bude pak? ptal se v duchu Willy. Jinou šanci už mít nebude. Sammy se už nudil, když ho pozoroval, jak se hrabe ve vodním rezervoáru. Zítra bude Sammy míň ostražitý. Tak se Willy dneska večer aspoň pojistil, aby zítra jeho služby

znovu potřebovali - vrhl se k vodnímu rezervoáru a upravil kapání vody.

* * *

Ráno měl Clarence v očích horečku. Tony začal vyprávět o své staré lásce, kterou chce navštívit, až budou zpátky ve svém úkrytu v Queensu, a nikdo ho neokřikl, aby byl zticha. Je to hrozné, pomyslel si Willy, nemají strach, že slyším, co říkají.

Když jim přinesli snídani, Willy, bezpečně schovaný ve skříni, najednou sebou tak trhl, že z revolveru, který Sammy držel v ruce, málem vyšla rána. Tentokrát neslyšel jenom hlas podobně zabarvený, jako měla Alvira. Nebylo pochyb, že zvonivý hlas, který se ptá Tonyho, jestli už jeho bratra nebolí tak moc hlava, patří přímo Alviře.

Vyděšený Sammy zasyčel Willymu do ucha: "Ruplo ti v bedně nebo co?"

Alvira ho hledá. Willy jí musí pomoct. Musí se dostat zpátky do koupelny a francouzským klíčem upravit kapání vody na melodii "Do lesíčka na čekanou". To byla jejich písnička, tenkrát před čtyřiceti lety ji hráli v klubu Kolumbových rytířů, když poprvé vyzval Alviru k tanci.

Šanci, na kterou tak čekal, dostal za čtyři hodiny, když mu to Clarence, vzteky už nepříčetný, přikázal. V ruce Willy držel francouzský klíč a šroubovák, vedle sebe měl nervózního Sammyho a před sebou úkol, jak rezervoár s vodou zároveň spravit i přinutit k sabotáži.

Dával si velký pozor, aby to nepřehnal. Protestujícímu Sammymu logicky vysvětlil, že za ten hrozný hluk on nemůže a že tahle koupelna si přece zaslouží slušný záchod. Willy si poškrábal své čtyřdenní strniště vousů, a celý zpocený a ve zmačkaných šatech, začal vysílat své signály vždycky po třech minutách. "Do LE - síč KA na ČE - ka - NOU šel MLA - dý MYS - li - VEC - KAP, KAP - KAP, KAP."

Alvira zrovna nesla pizzu do 702, když to uslyšela. Kapky vody vyťukávaly známou melodii. Ach, Bože, tisíceré díky, že jsi moje prosby vyslyšel. Položila tácek na nerovný stůl. V pokoji byl ubytovaný hezký muž, asi tak třicetiletý, ve značně podrouše ném stavu. Ukázal rukou do stropu: "To je na zbláznění. Tam se snad opravuje ve velkém nebo co. Můžete si vybrat - tam nahoře mají Niagarské vodopády nebo Štědrý večer?"

Musí to být číslo 802, došla k závěru Alvira a myslela na toho chlápka, který ležel na posteli, na druhého, který hlídal u dveří, a na otevřené dveře do koupelny. Určitě Willyho zavírají do skříně, když si objednají nahoru jídlo. I když byla tak rozrušená a srdce jí splašeně bušilo pod tričkem s nápisem NEODHAZUJ ODPADKY, našla si čas, aby pijana varovala, že alkohol bude jeho zkáza.

V chodbě u baru byl telefon. Alvira doufala, že ji recepční nepozoruje, a ve spěchu zavolala Cordelii. Hovor zakončila slovy: "Budou mi volat v sedm hodin."

O čtvrt na sedm onen večer hosté v baru v hotelu Lincoln Arms zírali s posvátnou hrůzou na šest, většinou starších jeptišek, které v tradičních hábitech, dlouhých až na zem, s rouškou a čepcem přicházely do vestibulu. Recepční vyskočil a rukou mávl směrem ven, k otáčecím dveřím. Alvira s tácken v rukou sledovala, jak Maeve, vybraná mluvčí, se zadívala dolů na recepčního.

"Máme povolení majitele, že můžeme na každém patře vybírat milodary," řekla mu Maeve.

"Nic takového dělat nebudete."

Její hlas se ztišil do šepotu: "Máme povolení od pana - "

Tvář recepčního zbledla. "Chlapi, sklapněte a vytáhněte prachy," zakřičel na osazenstvo baru. "Tady sestry pošlou kolovat klobouk."

"Ne, začneme nahoře," prohlásila Maeve.

Alvira ochranářsky uzavírala procesí jeptišek, které v čele s Cordelií nastupovalo do výtahu.

Jely rovnou do osmého poschodí a seskupily se v chodbě, kde už čekali Lefty, Al a Louie. Přesně v sedm hodin Alvira zaklepala na dveře. "Pokojová služba," zavolala.

"Nic jsme si neobjednávali," zavrčel nějaký hlas zevnitř.

"Někdo od vás si objednal a já musím kasírovat," zakřičela rázně.

Slyšela nějaké šoupání. Bouchly dveře. To byla skříň. Schovali tam Willyho. Dveře se trochu pootevřely. Tony nervózně nařizoval: "Podnos nechte venku. Kolik za to chcete?"

Alvira pevně zaklínila nohou dveře a za ní se zhmotnily nejstarší jeptišky. "Přispějte na našeho Pána," zašeptala jedna z nich. Clarence držel v ruce telefon. "Co se to tam, krucinál, děje?" zařval.

"Hej, takhle se před sestrama nemluví," protestoval Tony. Uctivě ustoupil stranou a ony kolem něho provanuly dovnitř do pokoje. Celý průvod uzavírala sestra Maeve, s rukama založenýma v rukávech svého hábitu. Najednou se zatočila a už stála za Clarencem, vyškubla svou pravou ruku z rukávu a na spánek mu přitiskla revolver. Hlasem jako břitva, který z ní dělal skvělou policistku, zašeptala: "Jestli se pohneš, tak je po tobě."

Tony se zrovna chystal zakřičet, ale ze hry ho vyřadil Lefty, který ho úderem karate poslal do bezvědomí. Pak Lefty umlčel i Clarence, zasadil mu umírněnou ránu zezadu do krku. Clarence se zhroutil na zem vedle Tonyho.

Louie a Al zahnali sestru Cordelii a hlouček jejích podřízených jeptišek do bezpečí chodby, sestra Cordelia opouštěla pokoj jen velmi neochotně. Nadešel čas zachránit Willyho. Lefty si připravil ruce tak, aby mohl zaútočit. Sestra Maeve namířila revolver na skříň. Alvira trhnutím rozrazila dveře skříně a zakřičela: "Pokojová služba."

Sammy stál vedle Willyho, pistoli přitlačenou zezadu na Willyho krku. "Všichni ven," zavrčel. "Vodhoďte tu bouchačku, dámo."

Maeve na okamžik zaváhala, ale pak poslechla.

"A ven!" vyštěkl Sammy.

Je chycený v pasti a je zoufalý, říkala si Alvira. Zabije mi Willyho. Přinutila se promluvit klidným hlasem. "Před hotelem mám auto," řekla mu. "Jsou v něm dva miliony dolarů. Vezměte si s sebou Willyho a mě: Můžete si peníze přepočítat, odjet a pak nás někde nechat vystoupit." Obrátila se k Leftymu a Maeve: "Nepokoušejte se nám v tom zabránit, nebo jinak Willyho zabije. Jděte všichni pryč."

Ani nedýchala, když hleděla na Willyho únosce, a přesvědčovala se ze všech sil, že dokáže vypadat sebejistě, až ostatní z pokoje odejdou.

Sammy na okamžik zaváhal. Alvira viděla, jak teď pistolí namířil na dveře. "Ale žádnej podraz, dámo, jinak bude zle," vyštěkl úsečně. "Rozvaž mu nohy."

Poslušně si klekla a chvatně rozvazovala uzly na provazech, které měl Willy obtočené kolem kotníků. Potají vzhlédla nahoru, když rozvazovala poslední uzel. Pistole stále mířila na dveře. Alvira si dobře pamatovala, jak ramenem zaklínila piano paní O'Keefové, když ho chtěla zvednout, aby narovnala koberec. Raz, dva, tři. Vystřelila jako šíp, ramenem vší silou vrazila Sammymu do ruky, v níž držel pistoli. Když už mu pistole padala, ještě stiskl spoušť. Vyletěla kulka a odpadla část odlupující se malby na vybouleném stropě.

Willy se s pouty na rukou vrhl na Sammyho a držel ho v medvědím objetí, dokud do pokoje nevpadla posila.

Jako ve snu Alvira sledovala, jak Lefty, Al a Louie osvobodili Willyho z pout a provazů a pomocí nich zajistili únosce. Slyšela, jak Maeve vytáčí číslo policie 911 a říká: "Tady je policistka Maeve O'Reillyová, vlastně sestra Maeve Marie, a ohlašuji únos, pokus o vraždu a úspěšné zatčení pachatelů."

Alvira ucítila, jak ji Willy objal. "Ahoj, zlato," zašeptal.

Byla radostí tak bez sebe, že ani nemohla mluvit. Dlouze se na sebe dívali. Všimla si na něm, že má oči celé zarudlé, strniště vousů a vlasy jako vrabčí hnízdo.

On zkoumal její křiklavý make-up a tričko s nápisem NEODHAZUJ ODPADKY "Zlato, jsi fantastická," řekl Willy vroucně. "Nezlob se, jestli jsem umouněný jako kominík."

Alvira si třela tvář o jeho. Slzy úlevy, které cítila v krku, zmizely, když se začala smát. "Lásko moje," zvolala, "vždycky pro mě budeš vypadat jako Tip O'Neill."

Nový
život

Nový život

Zazvonil telefon, ale Alvira mu nevěnovala pozornost. Byli s Willym doma teprve krátce, sotva si stačili vybalit věci, a na záznamník se už nahrálo šest vzkazů. Dohodli se, že bude úplně stačit, když srovnají svůj krok s okolním světem až zítra.

Je to nádhera, být zase doma, pomyslela si Alvira šťastně, když vyšla na terasu jejich bytu v Central Park South a pohlédla dolů na park. Teď, na konci října, se zelené listy stromů změnily na oranžové, karmínové, žluté a červenohnědé a vykouzlily tak zářivou, pestrobarevnou duhu. Vrátila se dovnitř a usadila se na gauči. Willy jí podal koktejl Manhattan, na počest, že jsou zase zpátky v New Yorku, a sám si odnášel sklenici do svého velkého pohodlného

křesla. Pozvedl ji a řekl: "Na nás, zlato."

Alvira se na něho něžně usmála. "Musím říct, že mě celé to chození po památkách úplně odrovnalo. Teď nechám ruce i nohy odpočívat nejmíň čtrnáct dní," prohlásila.

"Souhlas," přikývl Willy a pak nesměle nadhodil: "Stejně si myslím, zlato, že ta projížďka na mulách v Řecku byla už trochu přehnaná. Byl jsem dobitý jako Hopalong Cassidy."

"Ale vypadal jsi moc statečně, úplně jako Osamělý jezdec," ujistila ho Alvira. Pak se odmlčela a na svého manžela se láskyplně zadívala. "Willy, ale užili jsme si to parádně, že? Kdybysme nevyhráli v loterii, já bych pořád ještě lidem uklízela a ty bys spravoval rozbité roury."

A zase znovu seděli v posvátném tichu a žasli nad tou fantastickou událostí, která jakoby mávnutím kouzelného proutku změnila jejich život. Data jejich narození a výročí svatby, to byla čísla, která vždycky tipovali. Po celých deset let podávali týden co týden tiket za dolar. Až jednou přišla ta neuvěřitelná chvíle, kdy byla v loterii vytažena právě čísla jejich tiketu a oni se stali jedinými výherci čtyřiceti milionů dolarů.

Alvira řekla: "Willy, pro nás začal život v šedesáti. No vlastně o trošičku dřív než v šedesáti." Prozatím se zvládli na svých cestách podívat třikrát do Evropy, jednou do Jižní Ameriky, jeli po transsibiřské železnici z Číny do Ruska a teď se právě vrátili z plavby po řeckých ostrovech.

Zazvonil telefon a Alvira se na něj dlouze zadívala. "Neber to, nenech se zlákat," žadonil Willy. "Potřebujeme si trochu vydechnout. Nejspíš volá Cordelia a chce, abych přišel do kláštera spravit nějaké kohoutky nebo něco takového. To klidně může den počkat."

Poslouchali vzkaz, který se nahrával na záznamník. Volala Rhonda Alvirezová, sekretářka manhattanské pobočky Společnosti na podporu výherců v loterii. Rhonda, zakládající členka Společnosti, sama v loterii vyhrála šest milionů dolarů. Její bratranec ji přesvědčil, aby svůj první velký obnos investovala do jeho vlastního vynálezu, do rychlé čističky odpadních vod. Jak se ukázalo, jedinou věc, kterou bratrancova čistička "vyčistila", byly Rhondiny peníze.

Tehdy Rhonda založila onu společnost, která pomáhala výhercům v loterii. Když se dozvěděla, jak prozíravě Alvira s Willym nakládají s penězi, které vyhráli, poprosila je, aby se stali čestnými členy Společnosti a pravidelnými hostujícími lektory.

Rhonda na záznamníku nechala už jeden vzkaz. Teď šla přímo k věci: "Alviro, vím, že jste doma. Šofér vás před hodinou dovezl. Mluvila jsem i s vaším vrátným. Prosím, zvedněte telefon. Je to důležité."

"A ty sis myslel, že otravuje Cordelia," zamumlala Alvira, když poslušně zvedala sluchátko.

Willy pozoroval, jak se výraz její tváře mění a objevuje se tam úžas a zájem. A pak ji slyšel, jak říká: "Samozřejmě, že ji vyslechneme. Zítra dopoledne v deset u nás. Moc se na ni těšíme."

Když zavěsila, hned vysvětlovala. "Willy, přijde k nám Nelly Monahanová. Podle toho, co Rhonda říká, je to velmi sympatická žena, ale důležitější je, že vyhrála v loterii, ale její bývalý manžel na ni ušil boudu a obral ji o všechno. Tohle přece nemůžeme nechat jenom tak."

Další den ráno v devět hodin se Nelly Monahanová chystala k odchodu ze svého třípokojového bytu v Stuyvesant Town. Byla to bytová zástavba ve čtvrti East Side, kam se nastěhovala před více než čtyřiceti lety, hned po svatbě, jako dvaadvacetiletá nevěsta. I když byl dneska nájem desetkrát vyšší než těch padesát devět dolarů za měsíc, které platila na počátku, byt byl stále fantastickou investicí. Samozřejmě za předpokladu, že si člověk mohl dovolit dát téměř šest set dolarů měsíčně za střechu nad hlavou.

Avšak nyní, když už Nelly byla v důchodu a žila ze skromné penze a měsíčního příspěvku sociálního zabezpečení, bylo bohužel zřejmé, že se bude muset bytu vzdát a nastěhovat se ke své sestřenici Margaret do New Brunswicku ve státě New Jersey.

Vyhlídka, že se bude muset na stará kolena odstěhovat ze svého milovaného města, připadala Nelly, která byla tělem i duší Newyorčanka, přímo děsivá. Úplně už stačilo, že její manžel Tim od ní odešel. Ale kdyby se měla vzdát bytu, zlomilo by jí to srdce. A pak se dozvěděla, že Timova nová manželka vyrukovala s tím tiketem, který vyhrál v loterii. To už na ni bylo trochu moc. Tehdy jí sousedka poradila, ať se obrátí na Společnost, která pomáhá výhercům v loterii. A teď se měla Nelly setkat s Alvirou Meehanovou, která, jak ji Rhonda ujistila, si s problémy umí doopravdy poradit.

Nelly byla malá, baculatá žena, ničím zvlášť nápadná, s bezvýraznými hezkými rysy. Šedé vlasy s několika původními hnědými prameny se jí přirozeně vlnily kolem obličeje a zjemňovaly vrásky, které čas a tvrdá dřina vyryly kolem jejích očí a úst.

Se svým nevýrazným hlasem a plachým úsměvem vzbuzovala Nelly dojem, že na sobě nechá dříví štípat, ale skutečnost byla úplně jiná. Lidé, kteří se ji snažili nějak podvést, brzy poznali, že se Nelly umí pořádně rozohnit a má neoblomný smysl pro spravedlnost.

Až do důchodu, do svých šedesáti let, pracovala jako účetní u jedné malé firmy, která vyráběla žaluzie do oken. Kdysi, před pár lety, jako jediná ze zaměstnanců přišla na to, že synovec majitele zpronevěřuje peníze. Přesvědčila svého šéfa, aby synovce donutil prodat dům a vrátit všechno, co ukradl, do posledního centu. Jinak riskuje, že bude hostem newyorského nápravného zařízení.

A jednou zase, když se jí jeden výrostek pokoušel ukrást kabelku, když kolem ní projížděl, zablokovala mu kolo deštníkem, takže spadl na cestu jak dlouhý tak široký a ještě si vyvrtnul kotník. Střídavě křičela o pomoc a udílela podařenému zlodějíčkovi kázání, dokud nepřijela policie.

Ale tyto příhody byly úplně bezvýznamné ve srovnání s tím, že teď měla být ošizena o necelé dva miliony dolarů. To byl její podíl z výhry v loterii a její manžel Tim, s nímž žila čtyřicet let, a její nástupkyně Roxie, nová paní Monahanová, ji chtěli o něj připravit.

Nelly věděla, že Alvira Meehanová bydlí se svým manželem Willym v jednom z luxusních bytů v Central Park South, a proto se na setkání s nimi pečlivě oblékla. Zvolila hnědý tvídový kostým, který si koupila ve výprodeji v A&S. Dokonce zašla už tak daleko, že navštívila kadeřníka a dala se učesat.

V deset hodin dopoledne, přesně podle domluvy, ji ohlásil vrátný.

O půl jedenácté nalila Alvira svému hostu druhý šálek kávy. Půl hodiny záměrně udržovala konverzaci v obecné rovině, mluvili hlavně o New Yorku a změnách, které pro jeho obyvatele moderní doba přináší. Z vlastní zkušenosti redaktorky pro New York Clobe a amatérského detektiva Alvira věděla, že když se lidé uvolní a uklidní, bývají lepšími svědky.

"A teď přejděme k věci," řekla Alvira, dotkla se růžicové brože na klopě svého saka a zapnula zabudovaný magnetofon. "Budu k vám upřímná," prohlásila. "Chci náš rozhovor nahrávat, protože když si ho pak poslechnu znova, někdy přijdu na věci, které mi dříve unikly."

V Nellyiných očích to zajiskřilo: "Rhonda Alvirezová mi říkala, že na řešení zločinů používáte zabudovaný magnetofon. Dovolte mi tedy říct, že mám pro vás zločin a pachatel se jmenuje Tim Monahan."

Pokračovala dál ve vysvětlování: "Čtyřicet roků jsem za něho byla vdaná a nikdy si nedokázal udržet práci, protože si vždycky našel důvod, aby zažaloval svého současného zaměstnavatele. Tim strávil malými soudními spory víc času než samotný soudce.

Pak Nelly vypočítávala dlouhý seznam obžalovaných, kteří válčili s Timem. Mezi nimi byla i čistírna, kterou Tim obvinil z toho, že mu udělala díru do starých kalhot, autobusová společnost, jejíž vozidlo náhle zabrzdil a tím způsobilo Timovi šok, obchodník s ojetými vozy, jenž odmítl Timovi spravit auto, když mu vypršela záruka, a levný obchodní dům Macy's, který Tim žaloval kvůli prasklé pružině na polohovacím lehátku, které mu před lety Nelly dala.

Svým jemným hlasem jim dále sdělila, že Tim se vždycky pokládal za velkého gentlemana a mohl se přetrhnout, aby galantně otevíral dveře atraktivním dívkám, zatímco ona, Nelly, šla za ním a byla pro něho úplný vzduch. Obzvláště jí to lezlo na nervy, když pěl ódy na Roxii Marshovou, majitelku roznáškové restaurace, pro kterou Tim příležitostně pracoval. Nelly se s tou ženskou setkala jednou a hned poznala, že Roxie je přesně ten typ, který člověku maže med kolem huby a pak mu za jeho dřinu zaplatí pakatel.

Pak pokračovala ve vysvětlování a Alvira s Willym se dozvěděli, že v poslední době Tim pil trochu přes míru, byl věčně otrávený a vypadal hloupě hlavně tehdy, když se snažil dělat ze sebe světáka. Ale přes to všechno jí tak nějak dělal společnost a za těch čtyřicet let si už na něho zvykla. Kromě toho ráda vařila a Tim byl pořádný jedlík, což ji těšilo. Jejich soužití nebylo nijak perfektní, ale statečně to spolu táhli dál.

Až do té doby, než vyhráli nebo vlastně nevyhráli v loterii.

"O tom mi pěkně všechno podrobně řekněte," nařídila Alvira.

"Sázeli jsme pravidelně každý týden a jednou, když jsem se probudila, cítila jsem v kostech, že budeme mít velké štěstí," vysvětlovala Nelly soustředěně. "Tenkrát byla poslední možnost zúčastnit se losování o osmnáct milionů dolarů. Tim dělal ve dvou zaměstnáních a já jsem mu dala dolar a kladla mu na srdce, aby určitě nezapomněl na tiket, až si bude kupovat noviny."

"A poslechl?" zeptala se Alvira rychle.

"Samozřejmě! Když přišel domů, ptala jsem se ho na to a on řekl, že ano, že tiket podal."

"Viděla jste ten tiket?" reagoval bleskově Willy.

Alvira se na svého manžela usmála. Willy se tvářil zakaboněně. Málokdy se rozčílil, ale když už k tomu došlo, bylo to na jeho vzhledu i řeči hodně poznat. V tom byl stejný jako jeho sestra Cordelia. Willy neměl nejmenší pochopení pro muže, který ošidil svou ženu.

"Neřekla jsem mu, aby mi tiket ukázal," vysvětlovala Nelly, když dopila poslední doušek kávy. "Vždycky si dával tikety do náprsní tašky. A kromě toho, nebylo třeba, abych se na tiket dívala. Vždycky jsme tipovali stejná čísla."

"To my taky," řekla Alvira. "Naše narozeniny a datum naší svatby."

"My s Timem jsme čísla dávali podle čísel domů, kde jsme vyrůstali - Tenbroeck Avenue 1802 a 1913 v Bronxu. A Východní čtrnáctá ulice číslo 405, to je číslo domu, kde jsme celé ty roky bydleli. Takže jsme vždycky tipovali 18, 2, 19, 13, 4, 5."

"Tim neřekl ani slovo o tom, že by vybral jiná čísla. To bylo v sobotu. Ve středu jsem se dívala na televizi, když vytáhli naše čísla, a to si neumíte přestavit, jaký jsem měla šok."

"To si dovedu představit až moc dobře," odpověděla jí Alvira. "Ten den, kdy jsme vyhráli, jsem uklízela u paní O'Keefové. Den předtím tam měla vnoučata a nemusím vám říkat, jaký tam byl hrozný binec. Byla jsem utahaná jako pes a zrovna jsem si doma máčela nohy, když v televizi vytáhli naše čísla."

"Převrhla kbelík," vysvětloval Willy. "Takže jsme strávili prvních deset minut jako multimilionáři vytíráním obýváku."

"Tak potom mě určitě chápete," s úlevou vydechla Nelly. A vyložila jim, že Tim ten večer pracoval jako barman v restauraci u Roxie, kde si občas přivydělával. Nelly na něho čekala dlouho do noci a na oslavu udělala jeho oblíbený moučník, karamelový pudink.

Když ale Tim konečně přišel domů, v slzách jí podal tiket, který držel v ruce. Nebyla to vůbec ta čísla, která vždycky sázeli. Ani jedno jediné nebylo stejné. "Řek jsem si, že nám změna přinese štěstí, a tak to dopadlo," řekl jí Tim.

"Myslela jsem, že snad dostanu infarkt," komentovala to Nelly. "Ale bylo mu tak hrozně, že jsem ho musela utěšovat, že to nevadí a že nám to prostě nebylo souzeno."

"A vsadím se, že karamelový pudink s chutí snědl." Vypálila Alvira.

"Nezbylo ani ň. A taky řekl, že mu každý chlap může závidět, že má tak skvělou ženskou, jako jsem já. A za pár týdnů ode mě odešel a přestěhoval se k Roxii. Prý se do ní zamiloval. To bylo před rokem. Rozvod skončil minulý měsíc a před třemi týdny se s Roxií oženil."

"V televizi oznámili, že osmnáct milionů dolarů si rozdělí čtyři výherci, a já jsem si neuvědomila, že jeden z nich si svoji výhru nevyzvedl. A pak minulý týden, poslední den před tím, než skončila platnost tiketu, se objevila u výplatního okénka Roxie a tvrdila, že si zrovna náhodou uvědomila, že má ten čtvrtý tiket. Tiket s čísly, která jsme vždycky sázeli my s Timem."

"Tim pracoval u Roxie ten večer, kdy jste vyhráli, a měl ten tiket v náprsní tašce?" zeptala se Alvira, aby si potvrdila své podezření.

"Ano, o to právě jde. Celou tu dobu na ni dělal oči a nejspíš jí ten tiket ukázal."

"A ona je koketa a uviděla svoji velkou šanci," poznamenal Willy. "To je nechutné."

"Jestli chcete vidět, co je opravdu nechutné, ukážu vám fotku těch dvou v Postu. Pod tím je napsáno, jaké měli obrovské štěstí, že Roxie náhodou našla ten tiket," Nelly se začal třást hlas a zadržovala vzlykot. Pak její pohled náhle ztvrdnul a čelist bojovně vysunula dopředu. "Je to strašně nespravedlivé," řekla. "Jeden můj soused je právník v důchodu, jmenuje se Dennis O'Shea, a já jsem mu to všechno líčila. Trochu se o to zajímal a zjistil, že se už řešilo pár podobných případů, kdy jeden z partnerů ušil na toho druhého boudu. A soud rozhodl, že ten, kdo má tiket u sebe, je majitel. Řekl, že je to hanebnost, hrůza a strašná ostuda, ale z právnického hlediska mám smůlu."

"Jak jste se vlastně dostala na schůzku Společnosti na podporu výherců v loterii?" zeptala se Alvira.

"Dennis mě tam poslal. Četl o spoustě lidí, kteří přišli špatnými investicemi o všechny peníze vyhrané v loterii, a myslel si, že by mi mohlo pomoct, kdybych se dostala mezi spřízněné duše."

Hlasem plným spravedlivého rozhořčení a s rozhodným výrazem neústupnosti kolem úst uzavřela Nelly svou smolnou historii. "Tim se ode mě odstěhoval rychleji, než by člověk řekl švec, a teď si ti dva budou žít jako prasata v žitě, kdežto já půjdu bydlet k sestřenici Margaret, protože byt dál sama neutáhnu. Margaret mě tam chce jenom proto, že ráda jí, co navařím. A je tak strašně ukecaná, že za rok budu nejspíš hluchá jako poleno."

"Musí přece existovat nějaké řešení, jak z toho ven," prohlásila Alvira. "Nechte mě teď přemýšlet, zavolám vám zítra."

Další den v devět hodin ráno seděla Nelly u jídelního stolu ve svém bytě v Stuyvesant Town, vychutnávala teplou bagetu a popíjela kávu. Central Park South to tady sice není, říkala si, ale stejně je to nádherný byt. Od té doby, co se Tim odstěhoval, udělala v bytě několik menších úprav. Vždycky trval na tom, že to jeho velké, ohavné polohovací křeslo musí stát přímo pod oknem. Ale když se odstěhoval, vzal si ho s sebou a Nelly přestavěla nábytek v pokoji tak, jak si to vždycky tajně přála. A taky oživila gauč a ušák novými potahy a skoro zadarmo koupila od sousedů, kteří se stěhovali, krásnou háčkovanou předložku.

Když se teď dívala, jak je pokoj prosvětlen paprsky podzimního slunce, a když viděla, jak působí vesele a útulně, napadlo ji, že si stále častěji uvědomuje, jak moc jí byl Tim na obtíž a že jí bez něho bude vlastně mnohem líp.

Jediný problém byl ten, že bez Timovy bídné výplaty nemohla finančně vyjít a že ona sama nemohla sehnat žádnou práci, i když se opravdu moc snažila. Kdo by chtěl přijmout dvaašedesátiletou ženskou, která neumí pracovat na počítači? Odpověď je jednoduchá: Nikdo.

Margaret jí už volala hned ráno. "Proč se, prosím tě, z bytu neodstěhuješ už k prvnímu? Ušetřila by sis tak celý měsíční nájem. Právě teď nechávám pro tebe malovat zadní ložnici."

A co kuchyň? ptala se v duchu Nelly. Vsadím se, že o to ti doopravdy jde, abych svůj čas trávila zavřená v kuchyni.

Všechno to bylo tak beznadějné. Nelly se napila výborné, čerstvě uvařené kávy a povzdechla si.

Pak telefonovala Alvira.

"Vymysleli jsme plán," řekla. "Chci, abyste šla za Roxií a Timem a dostala z nich přiznání, že vás vzali na hůl."

"A jak je k tomu mám donutit?"

"Musíte jednoho z nich vytočit tak, aby se chvástal, že vám pověsili na nos pěkného bulíka. Myslíte, že to zvládnete?"

"V pohodě. Naštvat Roxii, to je pro mě hračka," odpověděla Nelly. "Když se minulý měsíc brali, našla jsem Timovu fotku z Jones Beach, kde vypadá jako velryba na suchu. Dala jsem ji zarámovat a poslala jsem jí to. Napsala jsem tam: "Všechno nejlepší a tisíceré díky, že už ho mám z krku."

"Líbíte si mi, Nelly," uchechtla se Alvira. "Jste ženská podle mého gusta. Tady je náš plán. Pod nějakou záminkou se s nimi sejdete a budete mít na sobě přesnou kopii mé růžicové brože. Můj známý mi jich nechal udělat pár navíc."

"Alviro, vaše brož vypadá tak draze."

"Je drahá, protože má zabudované nahrávací zařízení. Vy to zapnete, dostanete z nich přiznání, že vás ošidili, a pak se obrátíme na vašeho známého právníka Dennise O'Shea, aby napsal stížnost k rozvodovému soudu a žádal nové majetkové vypořádání."

Nellyino plné poprsí se začalo dmout rodící se nadějí. "Alviro, opravdu si myslíte, že mám nějakou šanci?"

"Jenom tuto jedinou," odpověděla Alvira tiše.

Když Nelly položila sluchátko, seděla několik minut hluboce zabrána do svých myšlenek. Pamatovala si, že když před několika lety Timova matka umírala, žádala svého syna, aby jí řekl pravdu: Nebyl to on, kdo podpálil garáž, když mu bylo osm roků? Vždycky to sice popíral, ale ten den, když viděl, že matka umírá, se zhroutil a přiznal se. Vím, jak se mu dostanu na kobylku, rozhodla se Nelly, když sáhla po telefonu.

Telefon vzal Tim. Když uslyšel, kdo volá, řekl podrážděně: "Poslyš, Nelly, zrovna se balíme, stěhujem se na Floridu, tak o co ti jde?"

Nelly zkřížila prsty pro štěstí. "Time, dověděla jsem se strašnou věc. Mám před sebou poslední měsíc života." A to je pravda, pomyslela si, přinejmenším tady v Stuyvesant Town.

V Timově hlase se ozývala alespoň slabá účast: "To je hrozné, Nelly. Je to jisté?"

"Bohužel. Omyl je vyloučen."
"Budu se za tebe modlit."
"Právě proto volám. Musím říct, že v posledních týdnech jsem o tobě smýšlela moc škaredě. Od té doby, co Roxie přišla s tím tiketem."
"Byl to její tiket."
"Já vím."
"Chci říct, že jsem jí řekl, jaké čísla tipujeme, a ona zkusila zrovna ten týden štěstí. A já jsem zase zkusil pro změnu jinou kombinací."
"Její čísla?"
"To si už nepamatuju," odpověděl Tim rychle. "Podívej se, Nelly, je mi tě moc líto, ale zítra odjíždíme a ráno sem přijdou stěhováci. Mám ještě fůru práce."
"Time, musím tě vidět. Snažím se připravit svou duši na odchod z tohoto světa. A tebe a Roxii tak moc nenávidím, že prostě musím s váma mluvit tváří v tvář. Jinak nikdy nezemřu v pokoji." To je svatá pravda, pomyslela si Nelly.
Uslyšela, jak zdálky zaječel pronikavý hlas: "Time, kdo to ksakru je?"
Tim ztišil hlas a rychle řekl: "Odlétáme letadlem zítra v poledne. Přijď sem v deset hodin. Ale, Nelly, musím ti říct, že ti můžu věnovat jenom čtvrthodinku."
"To mi bude bohatě stačit, Time," odpověděla Nelly hlasem ještě mírnějším než obvykle. Zavěsila a pak vytočila Alviřino číslo. "Věnuje mi čtvrt hodiny zítra dopoledne," řekla. "Alviro, nejradši bych ho zabila."
"Tím byste si nijak nepomohla," odvětila Alvira. "Přijďte dneska odpoledne sem k nám a já vám ukážu, jak se s tou brož zachází."

Příští den v devět hodin ráno se zrovna Nelly chystala obléct si kabát, když se u dveří ozval zvonek. Přišel Dennis O'Shea, sympatický právník v důchodu, který bydlel na konci chodby v bytě 8F. Nastěhoval se tam asi před půl rokem. Hodněkrát už měli společnou cestu, když se setkali ve výtahu. Byl poměrně malého vzrůstu, asi tak sto sedmdesát centimetrů, postavu měl pěknou, solidně stavěnou, za brýlemi bez obrouček laskavé oči a příjemnou, inteligentní tvář.
Nelly se svěřil, že mu žena zemřela před dvěma roky, a že když v šedesáti pěti letech odešel z Advokátní kanceláře do důchodu, rozhodl se prodat dům v Syosset a přestěhovat se zpátky do New Yorku. Teď svůj čas dělil mezi zdejší byt a chatu na mysu Cod.
Nelly rozpoznala, že Dennis má, stejně jako ona, silný smysl pro spravedlnost. Nesnášel, když se někomu dělo příkoří a nemohl se dovolat spravedlnosti. Proto našla v sobě odvahu ho požádat o radu, když Roxie vyrukovala s tím vyhrávajícím tiketem.
Dneska ráno Dennis vypadal ustaraně. "Nelly," řekl, "určitě umíte zapnout ten mikrofon?"
"Ale jistě. Prostě jenom tak nějak přejedete rukou po tom falešném diamantu uprostřed."
"Ukažte mi to."
Sáhla si na brož.
"Řekněte něco."
"Táhni k čertu, Time."
"To je správná řeč! Teď mi to přehrajte."
Chvatně vytáhla z brože kazetu a vsunula ji do přístroje, který jí Alvira taky půjčila, a zmáčkla tlačítko přehrávání. Nic se neozvalo.
"Asi jste o mně říkala vaší známé, Alviře Meehanové," vysvětloval jí Dennis. "Volala mi před pár minutami a vyložila mi, jak se věci mají. Říkala, že vám nejspíš dělá problémy zapnout ten mikrofon."
Nelly cítila, jak se jí třesou ruce. Celou noc byla vzhůru, nemohla spát. Šanci, že získá svůj podíl z vyhraných peněz, měla teď pravděpodobně ve svých rukou. Ale jestli to nebude fungovat, bude všecko ztraceno. Za celý tento rok neuronila ještě ani slzu, ale právě teď, když se dívala na obličej Dennise O'Shea, v němž se zračila účast a zájem, cítila, jak se jí do očí derou slzy. "Ukažte mi, co dělám špatně," řekla.
Příštích deset minut nacvičovali zapínání mikrofonu, řekli několik slov, vypnuli ho a pak záznam přehráli. Bylo třeba správného grifu a pevně stisknout to malé tlačítko. Nakonec Nelly řekla: "Už to umím. Děkuju vám moc, Dennisi."
"Nemáte zač, Nelly, vždycky vám rád pomůžu. Hlavně teď musíte nahrát jejich přiznání, že vás podvedli, a já je pak poženu před soud tak rychle, že ani nebudou vědět, která bije." "Ale oni se stěhujou na Floridu."
"Výherní šeky jsou vydané v New Yorku. Tuhle část už nechte na starost mně."
Čekal s ní, až přijede výtah. "Víte, jakým autobusem máte jet?"
"Do Christopherovy ulice to není moc daleko. Půjdu tam pěšky, zpátky možná pojedu autobusem."

Alvira měla to ráno plné ruce práce. V osm hodin začala energicky uklízet byt, který už tak byl bez nejmenší poskvrnky. O tři čtvrtě na devět si vyhledala v seznamu telefonní číslo Dennise O'Shea, zavolala mu a vysvětlila své obavy, že Nelly možná nebude umět zacházet s mikrofonem. Pak se zase vrátila k leštění toho, co už vyleštila. Pro Willyho to byl neklamný důkaz, že si dělá velké starosti.
"Co tě žere, zlato?" zeptal se nakonec.
"Mám takové neblahé tušení," přiznala.
"Máš strach, že Nelly to s tou brož nezvládne?"
"Jo, tohle mi dělá starosti. A pak taky to, že třeba z nich nedostane ani slovo, a nejvíc ze všeho si dělám starosti kvůli

tomu, že jí řeknou všechno a ona z toho nebude mít na pásku vůbec nic."

Nelly se měla sejít se svým bývalým manželem a Roxií v deset hodin. O půl jedenácté se Alvira posadila a upřeně hleděla na telefon. V půl jedenácté a pět minut zazvonil. Volala Cordelia a sháněla Willyho. "Jedné naší stařence zatéká stropem do kuchyně," řekla Cordelia. "Celý byt jí už začíná zapáchat plísní. Hned sem pošli Willyho."

"Teď to nejde, Cordelie, až později. Čekáme důležitý vzkaz." Alvira věděla, že z toho jen tak lehce nevyvázne, aniž vysvětlí celý problém.

"Mělas mi to říct už dříve," vyčítala Cordelia. "Hned se začnu modlit."

V poledne už byla Alvira úplně zničená. Znovu zavolala Dennisovi O'Shea. "Máte nějaké zprávy o Nelly?"

"Ne. Paní Meehanová, Nelly mi ale říkala, že Tim Monahan na ni bude mít čas jenom čtvrthodinku."

"To vím."

O čtvrt na jednu konečně zazvonil telefon. Alvira popadla sluchátko: "Haló."

"Je to Alvira?"

Volala Nelly. Alvira se pokoušela dešifrovat tón jejího hlasu. Je zničená? Ne. Šokovaná. Ano, to bylo ono. Je šokovaná. Nelly mluvila, jako by byla v nějakém tranzu.

"Co se stalo?" naléhala Alvira. "Přiznali se?"

"Ano."

"Máte to nahrané na pásku?"

"Ne."

"Ale ne, to je hrozné. Strašně moc mě to mrzí."

"A to ještě není to nejhorší."

"Co tím myslíte, Nelly?"

Následovala dlouhá pauza a pak Nelly vzlykla: "Alviro, Tim je mrtvý. Zastřelila jsem ho."

O pět hodin později Alvira s Willyrn složili kauci, poté Dennis O'Shea, který se hned rozhodl Nelly zastupovat, prohlásil, že se necítí vinna vraždou druhého stupně, úkladným zabitím prvního stupně a nedovoleným držením střelné zbraně. Nelly se částečně probrala ze stavu naprosté apatie a tranzu a pronesla překvapeným hlasem: "Ale já jsem ho přece zabila."

Odvezli si ji domů. Na kuchyňské lince ležela půlka dortu, úhledně zabaleného v plastikovém obalu. "Tim vždycky tenhle dort zbožňoval," řekla Nelly smutně. "Dneska ráno, ještě než zemřel, vypadal hrozně. Asi mu Roxie moc nevařila."

Alvira se cítila strašně mizerně. Tohle všechno byl její nápad. Teď Nelly čeká spousta let ve vězení. V jejím věku to může znamenat i zbytek jejího života. Včera Nelly řekla, že by nejraději Tima zabila. A já jsem si z toho ještě dělala legraci, pomyslela si Alvira. A řekla jí, že by si tím nijak nepomohla. Ani ve snu by mě nenapadlo, že to myslí vážně. Jak to, že vůbec měla u sebe zbraň?

Zapnula konvici s vodou. "Myslím, že bychom si měli promluvit," řekla. "Ale nejdříve vám, Nelly, uvařím šálek dobrého a silného čaje."

Nelly jim vypověděla svůj příběh bezvýrazným, nevzrušeným hlasem. "Rozhodla jsem se, že do Christopherovy ulice půjdu pěšky, abych si v hlavě utřídila myšlenky. Chápete, co tím myslím, že? Sundala jsem si brož a dala jsem si ji do kabelky. Vypadá tak hezky, a já jsem měla strach, že mě kvůli ní přepadnou a okradou. Pak na rohu Desáté ulice a Avenue B jsem uviděla dva kluky. Nemohlo jim být víc než deset nebo jedenáct. Věřili byste, že jeden ukazoval tomu druhému revolver?"

Upřeně se zadívala před sebe. "Řeknu vám, že jsem dostala hrozný vztek. Ti kluci, nejenom že se ulejvali ze školy, ale mávali tam tím revolverem jako nějací gangsteři. Namířila jsem si to k nim a řekla, aby mi tu zbraň dali."

"Cože jste udělala?" zamrkal nevěřícně Dennis O'Shea.

"Ten, který revolver nedržel, řekl: "Zastřel ji." Ale ten druhý kluk si nejspíš myslel, že jsem snad nějaký tajný policajt nebo tak něco," pokračovala Nelly. "Prostě se vylekal a tu zbraň mi dal. Ještě jsem jim řekla, že by takoví kluci jako oni měli být ve škole a měli by hrát kriket, jako hráli kluci za našich mladých časů."

Alvira přikývla. "Takže jste u sebe měla ten revolver, když jste šla k Timovi a Roxii?"

"Neměla jsem čas ho odnést na policii. Tim mi byl ochoten věnovat pouhou čtvrthodinu. Jak se ale ukázalo, klidně by mi stačilo deset minut."

Alvira si všimla, že se Willy chce na něco zeptat, a zavrtěla hlavou. Bylo patrné, že Nelly se chystá tu scénu v duchu znovu prožívat. "Dobře, Nelly," řekla jemně. "A co se dělo pak, když jste k nim přišla?"

"Měla jsem pár minut zpoždění. Na Christopherově ulici něco filmovali, a tak jsem se musela prodírat davem lidí, kteří tam čuměli na herce. Když jsem dorazila do toho bytu, stěhováci zrovna odjížděli. Roxie mě pustila dovnitř. Myslím, že jí Tim neřekl, že přijdu. Když mě totiž viděla, otevřela pusu skoro dokořán. Obývák už byl prázdný, akorát tam stálo Timovo polohovací křeslo a on v něm seděl rozvalený jako obvykle. Vůbec se neobtěžoval ani vstát, když jsem vešla. Pak mi paní Monahanová Druhá, drzá jako opice, řekla: "Táhni odsud."

"Byla jsem z toho všeho už tak strašně nervózní, že jsem se podívala přímo na Tima a vychrlila ze sebe všechno, co jsem si připravila. Že mi zbývá jenom měsíc života a že chci, aby mi odpustil, že jsem byla na něho tak rozezlená. Řekla jsem mu, že mi na tom tiketu už nezáleží a že jsem hlavně ráda, že má vedle sebe někoho, kdo se o něho stará. Ale dřív než zemřu, chci, stejně jako jeho matka, slyšet pravdu."

"To že jste jim řekla!?" vykřikl Willy.
"Šla jste na to chytře," vydechla Alvira obdivně.
"Tim se ale tvářil tak nějak pobaveně, jako by se chtěl začít smát, a řekl, že ho to otravovalo už od samého začátku. Přikývl, že ano, ten tiket, který vyhrál, byl jeho a prohodil si ho s Roxií. Uložil ho do bezpečnostní schránky ve spořitelně na Západní Čtvrté ulici a tam ho nechal až do toho dne, kdy ho minulý měsíc předal Roxii, aby vyzvedla výhru... Řekl, že je mu líto, jaké mám problémy, a že jsem rozumná a velkorysá ženská."
"Tohle všecko teda přiznal?!" zvolala Alvira.
"A ještě to z něho vypadlo tak rychle, že jsem z toho málem měla infarkt. Když to všechno řekl, rozesmál se. Teď už je mi naprosto jasné, že si ze mě dělal jenom srandu. S hrůzou jsem si uvědomila, že nemám připnutou brož, a tak jsem otevřela kabelku a začala jsem se v ní zmateně přehrabovat. A vtom Roxie zaječela cosi o revolveru, já jsem ho vytáhla ven a začala jim to vysvětlovat a najednou vyšla rána a Tim se svalil na zem jako špalek. A pak už bylo všecko jako v mlze. Roxie se mi snažila revolver vytrhnout a další věc, kterou si pamatuju, je až to, že jsem byla na policii."
Naklonila se dopředu a vzala si ze stolu šálek s čajem. "Tak si myslím, že si už nemusím dělat starosti, jestli si nechám byt, nebo půjdu k sestřenici do New Brunswicku. Myslíte, že mě pošlou do stejného vězení jako tu ženu, co dala zastřelit manžela, protože si po rozvodu chtěla nechat psa?"
Položila šálek na stůl a pomalu vstala. Alvira, Willy a Dennis O'Shea viděli, jak se jí obličej stáhl zoufalstvím: "Panebože," naříkala, "jak jsem jenom mohla zabít Tima?"
Potom omdlela.

Následující den dopoledne se Alvira vrátila z nemocnice, kde byla navštívit Nelly. "Nechají si ji tam pár dní," řekla Willymu. "Je to takhle pro ni vlastně nejlepší. Novináři mají úplné žně. Však se na to podívej." Podala mu Post. Na přední straně byla fotografie Roxie, jak hystericky brečí, když Timovo tělo vynášejí z bytu.
"Podle toho, co tady píšou, Roxie tvrdí, že Nelly se u nich zničehonic objevila a začala střílet."
"Můžeme dosvědčit, že Nelly se s Timem předem domlouvala, kdy k nim může přijít," prohlásil Willy. "Ale Nelly přece říkala, že Roxie o tom nejspíš vůbec nevěděla." Willy svraštil čelo, když o celé té situaci přemýšlel. "Když jsi byla pryč, volal Dennis O'Shea. Myslí si, že nejlepší by asi bylo dohodnout se s obžalobou."
Alvira smetla nitku z rukávu svého důmyslně ušitého kalhotového kostýmu. Nosila ho většinou moc ráda. I když to byla jenom velikost 14, mohla zapnout knoflík v pase kalhot lehce, aniž musela výrazně zatáhnout břicho. Ale dneska jí nezlepšil náladu ani její oblíbený kostým. To jsem tomu dala, říkala si v duchu Alvira. Než mě Nelly poznala, ošidili ji akorát o výhru v loterii, ale já jsem ji poslala přímou cestou do vězení.
"Tak si myslím, že kdyby se mi třeba podařilo najít ty kluky, kterým Nelly vzala revolver, dokázalo by se tím aspoň to, že tam tu zbraň nenesla úmyslně. Dostala jsem z ní jejich popis."
Myšlenka na nějakou činnost přinesla Alviře alespoň trochu úlevy. "Radši se převléknu do nějakých starých hadrů, abych si to tam mohla nenápadně očíhnout. Není to zrovna nóbl čtvrť."
O hodinu později už Alvira - ve starých riflích, obnošené mikině s Mickey Mousem a s růžicovou broží - hlídkovala na rohu Avenue B a Desáté ulice. Chlapci, které Nelly popisovala, měli tak deset, jedenáct roků. Jeden byl malý a hubený, měl kudrnaté vlasy a hnědé oči, druhý byl vyšší a zavalitý. Oba měli účes ve stylu punk, byli ověšeni zlatými řetízky, v uších měli jednu náušnici.
Naděje, že jenom tak náhodou na ně narazí, byla malá, a proto po půl hodině začala Alvira systematicky obcházet obchody v okolí. V jednom si koupila noviny, ve druhém dvě jablka a v drugstoru aspirin. Ve všech obchodech zapředla rozhovor. Až konečně u obuvníka její snaha přinesla ovoce.
"Jasně že je znám. Ten malý je pěkný syčák, ten druhý není zlý. Většinou se poflakujou tady na rohu." Ukázal z okna. "Ráno tu ale poldové dělali zátah na bulače a odvezli je zpátky do školy, takže počítám, že se tady ti dva tak do tří neobjeví."
Jako projev vděčnosti za poskytnutou informaci si Alvira u obuvníka koupila celou sadu krémů na boty, z nichž žádný nepotřebovala. Obchodník pomalu odpočítával drobné a přitom vysvětloval, že upadl a šlápl si na brýle na čtení, ale na dálku prý vidí i muší kýchnutí. A pak, když se podíval za ni, najednou vykřikl: "Tam jdou ti kluci, co hledáte." A ukázal přes ulici. "Zase museli zdrhnout ze školy."
Alvira se bleskově otočila. "Ty drobný si nechte," zavolala, než se vyřítila z obchodu ven.

Za hodinu už sklesle referovala Willymu a Dennisu O'Shea, co se stalo. "Když jsem s nimi mluvila, těsně předtím zrovna viděli fotku Nelly v Postu a poznali ji. Ti dva hajzlíci právě mířili na policii, aby ohlásili, že Nelly k nim přišla a ptala se jich, kde by mohla koupit revolver. Prý ho teď hned potřebuje a nabídla jim sto babek... Prohlašujou, že jí řekli, že neví, ale pak se prý nějaký jiný kluk chlubil, že jí ho prodal."
"To je sprostá lež," reagoval Dennis rozzlobeně. "Než včera ráno Nelly odešla z bytu, kontrolovala si peněženku. I když jsem nechtěl, musel jsem si všimnout, že tam nemá víc než tři čtyři dolary. Proč ti parchanti tak lžou?"
"Protože jim Nelly sebrala revolver," odpověděla mu Alvira, "a takhle mají možnost se jí pomstít." Uvědomila si, že vlastně ani neví, proč k nim Dennis přišel a o čem mluvil s Willym v obýváku, když dorazila domů.
Ale když jí Dennis objasnil důvod své návštěvy, litovala, že se vůbec ptala. Byla už provedena pitva. Jedna kulka škrábla Tima na čele. Druhá uvízla přímo v srdci a z úhlu, pod kterým do těla vstoupila, bylo jasné, že byla vypálena, když už Tim ležel na zemi. Státní návladní telefonoval Dennisovi a řekl mu, že jako dohoda s obžalobou teď přichází v úvahu jedině úkladné zabití s přitěžujícími okolnostmi, a to znamená nejméně patnáct let vězení. Buďto to berete, nebo

ne, žádné další vyjednávání. "A když jsem s ním mluvil, to ještě neslyšel o výpovědi těch kluků," uzavřel Dennis.

"Už o tom Nelly ví?" zeptala se Alvira.

"Viděl jsem ji dneska ráno, hned když jste odešla. Chce už zítra z nemocnice odejít, aby si mohla dát svoje věci do pořádku. Řekla, že musí za svůj zločin zaplatit."

"Hrozně nerad to říkám," nadhodil Willy, "ale co když Nelly doopravdy ten revolver koupila a vztek ji ovládl natolik, že Tima zabila?"

"A revolverem mu střelila přímo do srdce, když už ležel na zemi?" zvolala Alvira rozhořčeně. "Tomu nevěřím."

"Já si myslím, že to určitě neudělala úmyslně," souhlasil O'Shea. "Ale přesto všechno ho zabila. Na zbrani jsou její otisky prstů." Vstal. "Raději hned návladnímu zavolám, že s jeho návrhem souhlasíme. Ať už se věci dají do pohybu. Zjistím, jestli dají Nelly trochu času, než bude muset nastoupit trest."

"Má Nelly rád," poznamenal Willy, když Dennis odešel.

"Je to přesně ten typ muže, s kterým měla Nelly celé ty roky žít," souhlasila Alvira. Najednou se cítila stará a unavená. Proč jsem proboha byla tak hloupá a strkala nos do cizích věcí, vyčítala si. A znovu se v duchu slyšela, jak Nelly radí, aby navštívila Tima. A taky slyšela Nelly, jak říká: "Nejradši bych ho zabila."

Willy ji konejšivě poplácal po ruce a ona na něho vděčně pohlédla. Je její nejlepší přítel a taky ten nejlepší manžel na světě. Chudák Nelly, celý život to táhla s chlapem, který si nedokázal udržet práci, s každým se jenom hádal, moc pil a byl tlustý a škaredý."

Proč si ho k čertu Roxie brala?

Kvůli té výhře, samozřejmě.

Tu noc Alvira nemohla spát. Znovu a znovu v duchu probírala každý jednotlivý detail a vždycky jí z toho vyšlo jenom jedno: že Nelly Monahanová stráví patnáct let ve vězení. Nakonec, ve dvě hodiny ráno, vstala z postele co nejtišeji, aby nevyrušila Willyho z hlubokého spánku. Za několik minut už seděla s hrnkem vřelého čaje u jídelního stolu a přehrávala si záznamy rozhovorů, které pořídila při Nellyině první návštěvě, a pak její zpověď, když ji dostali na kauci ven.

Něco jí pořád unikalo. Ale co to bylo? Vstala, šla k pracovnímu stolu, vzala si kroužkový blok a pero, vrátila se k jídelnímu stolu a převinula pásek. Pak si ho přehrála znovu a dělala si poznámky.

Když v sedm hodin vstal Willy, našel ji zahloubanou do poznámek. Dobře věděl, co Alvira dělá. Zapnul konvici na vodu a posadil se ke stolu naproti ní. "Nemůžeš přijít na to, co ti uniklo," komentoval to. "Ukaž mi ty svoje poznámky."

Uběhlo půl hodiny. Nakonec Willy řekl: "Na nic nemůžu přijít. Ale když čtu o tom Timově křesle, připomíná mi to starého Bustera Kellyho. Pamatuju si, že měl taky takové polohovací křeslo. Dokonce trval na tom, že si ho s sebou vezme do domova důchodců."

"Willy, zopakuj to ještě jednou."

"Buster Kelly trval na tom, že si svoje polohovací křeslo přestěhuje i do..."

"Willy, to je ono. Když Nelly vešla do bytu, Tim seděl ve svém křesle." Alvira se přes stůl natáhla pro svůj poznámkový blok. "Podívej se. Tady Nelly říká, že stěhováci zrovna odjížděli, když tam ona přišla. Proč s sebou nevzali to Timovo křeslo?" Vyskočila. "Willy, chápeš to? Tim měl důvod, proč Nelly prozradil, že ji ošidil. Vsadím se s tebou o cokoliv, že mu Roxie právě řekla, aby táhl k čertu. Držela se ho, dokud jí nedal ten sázkový tiket a ona nesbalila výhru. Potom Tima už nepotřebovala."

Čím více toho Alvira řekla, tím jistější si byla, že uhodila hřebík na hlavičku. Hlas jí přeskakoval vzrušením, když pokračovala v úvahách: "Tim usiloval o to, aby si Nelly v žádném případě nedělala nárok na podíl z vyhraných peněz, a nikdy ho přitom nenapadlo, že by ho Roxie mohla podfouknout. Vsadím se, že když mu řekla, že ti stěhováci jeho křeslo brát nebudou, tehdy poprvé pochopil, že mu Roxie chce dát ránu pod pás."

"A když se Nelly přiznal, že ji ošidil, tak si myslel, že dostane tiket zpátky a shrábne polovinu vyhraných peněz. To dává smysl," souhlasil Willy.

"Nelly Tima nezabila. Ta první kulka ho jenom lehce škrábla o čelo. Roxie ji nepopadla za ruku, aby jí zabránila vystřelit, ale namířila revolver přímo na Tima."

Ohromeně zírali jeden na druhého. Willyho oči zářily obdivem. "Je tady už jenom jeden problém, zlato. Jak to všechno dokázat?"

Jak to všechno jenom dokáže? Alvira si udělala seznam úkolů, jimiž mohla začít. Chtěla vyzpovídat stěhováky, kteří vyklízeli Roxiin byt. Tim Nelly řekl, že výherní tiket měl schovaný v bezpečnostní schránce ve spořitelně nedaleko Christopherovy ulice. Chystala se tam zajít a ověřit si, kdy schránku vybral a na čí jméno schránka byla. A nakonec si ještě chtěla promluvit se správcem domu, kde měli Roxie s Timem svoje hnízdečko lásky.

I když její mozek pracoval na plné obrátky, pořád se nemohla zbavit pocitu, že její horečná aktivita je jenom mlácení prázdné slámy. Faktem totiž zůstávalo, že je téměř nemožné dokázat, že člověkem, který vedl Nellyinu ruku, byla Roxie.

V devět hodin zatelefonovala Charleymu Evansovi do Globu a vysvětlila mu, co potřebuje. V deset jí zavolal zpátky. Byt Roxie a Tima stěhovala firma Stalwarta Vana, referoval. Tři stěhováci, kteří tu práci dělali, dneska stěhují na Východní Padesáté ulici. V Greenwichské spořitelně na Západní Čtvrté ulici byla bezpečnostní schránka na jméno Timothy Monahan. Pronajal si ji loni a vyzvedl před třemi týdny. "Jsou tam ochotni si s tebou promluvit."

Alvira si všechno rychle zapsala a pak řekla: "Charley, ty jsi úplný poklad, tisíceré díky." Zavěsila a otočila se k Wiilymu: "Jdeme na to, zlato."

Jejich první zastávka byla na Východní Padesáté ulici, kde parta stěhováků Stalwarta Vana vyklízela byt. Alvira s Willym postávali u stěhovacího vozu a čekali. Za chvíli se objevili jejich tři muži a supěli pod tíhou skoro třímetrové

obrovské komody.

Alvira počkala, až ji bezpečně složí do zadní části stěhovacího vozu, jehož vnitřek připomínal jeskyni, a pak se jim představila. "Vůbec vás nezdržím, ale je pro mě hrozně důležité, abych se vás zeptala na pár věcí." Willy otevřel svou náprsní tašku a vytáhl tři dvacetidolarové bankovky.

Stěhováci jim velice ochotně odpověděli, že Tim v bytě nebyl, když tam přišli. Vlastně můžou i říct, že když se tam objevil krátce před desátou, Roxie to vůbec nečekala a ječela na něho: "Řekla jsem ti, abys šel k holiči. Vypadáš jako vagabund."

Ten nejtlustší ze stěhováků se zakřenil: "A pak jí cosi řekl o tom, že v deset má domluvenou schůzku a že se jí to určitě nebude líbit, a ona mu odpověděla: "Jakou schůzku, nejspíš rande s flaškou, ne?"

"Už jsme byli na cestě ke dveřím, když na nás ten chlápek zavolal, abysme se vrátili pro jeho křeslo. Ale jeho stará nám řekla, že už je to všecko a abysme šli do auta," zapojil se do hovoru nejmenší stěhovák, který předtím nesl tu nejtěžší část komody.

"U soudu se tím ale nic dokázat nedá," upozornil Willy Alviru o hodinu později, když odjížděli z Greenwichské spořitelny, kde jim potvrdili, že si tam Tim Monahan před rokem pronajal bezpečnostní schránku. Bylo to přesně na druhý den ráno poté, co byl v loterii vylosován ten sporný výherní tiket. A ukázal se tam za celou dobu jenom jednou, ten den před třemi týdny, kdy si přišel bezpečnostní schránku vybrat. Doprovázela ho tenkrát nevkusně vymóděná žena, kterou úředník podle fotografie identifikoval jako Roxii. "Ano, to je ona."

"On šel do sejfu a odhlásil tu bezpečnostní schránku půlhodinu před tím, než předložili tiket a nárokovali výhru," řekla Alvira a zaplavila ji obrovská vlna zklamání.

"Vím, že to tak udělali," souhlasil Willy, "ale - "

"Ale právně nemáme v ruce žádný důkaz. Je mi z toho nanic. Ještě mě napadlo, Willy, ale nevím, jestli to vůbec k něčemu bude, zkusme obhlídnout ten byt, ve kterém bydleli."

Zahnuli za rok a ocitli se v davu diváků, kteří se mačkali na železné brány a sledovali, jak Tom Cruise dohnal prchající Demi Moorovou, popadl ji za ruku a otočil.

"Nelly říkala, že se tady tenkrát filmovalo," poznamenala Alvira. "No, máme na práci důležitější věci, než tu postávat a očumovat."

Byla zrovna u dveří čísla 101 v Christopherově ulici, když na ni zavolal známý hlas: "Teto Alviro."

Alvira se s Willym otočili a viděli, jak se k nim obratně prodírá davem hubený mladý muž s polovičními brýlemi nasazenými na špičce nosu.

"Briane! Nevěřím svým očím!"

Brian byl syn Willyho zemřelé sestry Madaline. Teď z něho byl úspěšný dramatik a Willy s Alvirou ho měli rádi jako vlastního syna, kterého jim život nedopřál.

"Myslela jsem, že jsi v Londýně," řekla Alvira, když ho objímala.

"A já měl za to, že jste v itecku. Zrovna jsem se vrátil a oni chtěli přidat ještě nějaký dialog. Dělal jsem scénář k tomuhle příběhu." Kývl hlavou ke kamerám dole v ulici. "Teď se tam musím vrátit. Skočím sem za váma později."

Visutá kamera připevněná k dodávkovému vozu filmařů pomalu zabírala domy v ulici. Alvira tuto skutečnost mimoděk zaregistrovala, když zvonila na zvonek správce v čísle 101.

Za deset minut je už správce provázel po bytě se třemi ložnicemi, v němž nebožtík Tim Monahan vydechl naposledy. "Máte obrovskou kliku," sdělil jim správce. "Roxie zrovna včera telefonovala, že už ten byt dál nechce, ale nikdo zatím neví, že je volný. A vy jste přesně ten typ nájemníků, který naši šéfové mají rádi," dodal počestně, když si vzpomněl na Alvičin šek na tisíc dolarů, který ho hřál v boční kapse kalhot.

"Chcete říct, že původně si ten byt chtěla nechat, i když se stěhovali na Floridu?"

"Jo. Řekla, že ho ještě někdy může potřebovat, ale nechala ho přepsat na Timovo jméno."

Na ošuntělé polohovací křeslo nebožtíka Tima Monahana svítilo ranní slunce. Jinak v pokoji nebylo nic. Na podlaze byly stále ještě patrné zbytky čar křídou, kterými policie zaznačila polohu Timova těla.

Najednou se na křesle objevil nějaký stín. Alvira překvapeně vyhlédla ven a uviděla dodávku filmové společnosti Mirage Films a kameru, která se venku pohybovala. "To je ono," řekla si.

Příští den ráno seděla Nelly Monahanová na židli ve svém pokoji v nemocnici Lenox Hirl a čekala, až ji propustí. Na klíně měla linkovaný blok, do kterého si dělala poznámky, co všechno musí zařídit, než půjde do vězení. Dennis O'Shea jí sklíčeně oznámil, že státní návladní je ochoten akceptovat její přiznání viny z méně závažného trestního činu jenom pod podmínkou, že půjde do vězení na patnáct let bez možnosti podmíněného propuštění.

"Je to tak spravedlivé," řekla mu tiše, "musím zaplatit za to, co jsem udělala. "Když ji potom vzal za ruku, bolestně sebou trhla. Zápěstí měla celé bolavé, nepochybně od toho, jak se jí Roxie snažila tak násilně vyškubnout revolver. A na ukazováčku měla škrábanec od toho, jak se pokoušela zapnout magnetofon v růžicové broži.

Pak jí Dennis řekl, že si myslí, že by měli případ projednávat u soudu před porotou a on by ji zastupoval. Ale Nelly odpověděla, že by nebylo správné, aby ji zprostili viny. Zabila přece člověka.

"Vrátit byt," napsala si teď do svého bloku. "Odhlásit telefon."

Zvedla hlavu. U dveří stála Alvira, velice elegantně oblečená. "Vypadáte skvěle, Alviro," pronesla Nelly obdivně. "Nevíte, jakou barvu mají vězeňské uniformy? Je to legrační. Celou noc jsem nespala, ležela jsem v posteli a přemýšlela o takových a podobných věcech."

"Nedělejte si starosti s vězeňským oblečením," řekla jí Alvira. "Dokud to není jisté, pořád musíte doufat, že to dobře dopadne. Teď vás zavezu taxíkem domů, zavolám Dennisovi a řeknu mu, že rozhodně nepůjdete - opakuju ještě jednou

- nepůjdete do kanceláře státního návladního ani nebudete nic podepisovat, dokud neuskutečním svůj plán. Pro začátek trochu vyzpovídám truchlící vdovu po nebožtíku Timu Monahanovi."

Roxie Marshová Monahanová v duchu probírala různé možnosti, co si má obléct na setkání s Alvirou Meehanovou. Bylo to tak vzrušující, když si uvědomila, že o ní bude v Globu celý článek. Líbilo se jí, jak celý ten příběh vylíčili v Postu, ale litovala, že si v pondělí nedala udělat ten účes, jak původně plánovala. Na snímku, kde přihlížela, jak vynášejí Timovo tělo, vypadaly její vlasy trochu střapatě. Ale na druhé straně, když tam tak hystericky brečela, bylo asi lepší, že měla vlasy rozcuchané. Vytvářelo to ten správný dojem.

Rozhlédla se kolem sebe. Přepychové apartmá v hotelu Omni Park bylo velmi atraktivní. Najala si ho ten den, kdy se střílelo. Úřad státního návladního ji požádal, aby na krátkou dobu ještě zůstala v New Yorku, než se dají dohromady všechna fakta případu. Řekli jí, že Nelly nepochybně přizná vinu, aby se tak vyhnula stíhání za závažnější trestný čin. Takže neproběhne žádný soudní proces.

Roxie dospěla k závěru, že jí v jistém smyslu bude New York chybět. Ale měla strašně ráda golf a na Floridě ho mohla hrát každý den a nemusela si dělat starosti s hromadou nádobí pro nějakou nudnou party. Ta její vývařovna může jít k čertu. Pro sebe si už neuvaří ani pitomé fazole.

Usmála se. Od okamžiku, kdy jí ten vygumovaný Tim naivně svěřil výherní tiket, do chvíle, než vešli do sázkové kanceláře, se samým štěstím vznášela v oblacích a malovala si svou budoucnost v krásných růžových barvách. Tim vlastně nebyl zas tak hloupý. Když jí tenkrát v noci poprvé ukázal ten výherní tiket, nabídla mu, že si ho u ní může schovat. "V žádném případě," odpověděl jí. Chtěl si být nejdřív stoprocentně jistý, že se oni dva k sobě opravdu hodí.

Měla už po krk toho, že se musela každý den dívat na jeho připitomělý ksicht, v noci poslouchat jeho chrápání, koukat se, jak sedí rozvalený v tom svém ošuntělém křesle, se sklenkou piva v ruce, předstírat, že je šťastná, když ji celou poslintal neobratnými polibky. Těch dvě stě táců hrubého, které bude celých dvacet let rok co rok dostávat, si zaslouží do posledního centu.

Zvedla do výšky dva černé kostýmy, které si včera koupila u Annie Sez. Jeden měl zlaté knoflíky, druhý klopy ozdobené flitry. Ten se zlatými knoflíky bude lepší. Flitry vypadají trochu moc slavnostně. Roxie se oblékla, nasadila si náramky, které běžně nosila, a tyrkysové prsteny. Věděla, že nevypadá na padesát tři. Věděla, že se svými blond vlasy a skvělou postavou je stále ještě velmi atraktivní. A teď si mohla dovolit taková zůstat.

A to všechno znamená, že může ulovit nějakého doopravdy zajímavého chlápka.

Tisíceré díky, Time Monahane, tisíceré díky tobě, Nelly. Je neuvěřitelné, jak se mi podařilo chytit štěstí za pačesy, jásala Roxie. Udělala jenom jednu chybu - že Timovi řekla pravdu, když viděl, že stěhováci odcházejí a jeho křeslo pořád trčí v obýváku. Měla se z toho nějak vylhat. A určitě by to taky udělala, kdyby věděla, že Nelly Monahanová zazvoní u dveří vteřinu po tom, co Timovi řekla, ať táhne k čertu a že s ní nepojede. Když si Roxie přemalovala rtěnkou rty, zazvonil telefon. Alvira Meehanová byla dole ve vestibulu.

"Náš rozhovor bychom chtěli natočit o tom, jak pro vás výhra v loterii znamenala nakonec takovou hroznou tragédii," řekla Alvira s účastí, když se o několik minut později posadila naproti Roxii.

Roxie si lehce poklepala na oči. "Hrozně toho lituju, že jsem ten zatracený tiket našla ve své toaletní skříňce. Objevila jsem ho náhodou založený pod krabicí vatových tyčinek. Zrovna předtím jsem četla článek o tom, že spousta lidí si vůbec neuvědomí, že mají tiket, co vyhrál, a nikdy se ani nedoví, že z nich mohli být milionáři. A taky tam bylo uvedené číslo, kam se může volat. A já se tomu smála a řekla jsem Timovi: "Nebylo by to super, kdyby zrovna tohle byl ten šťastnej tiket?"

Alvira se maličko pootočila tak, aby nahrávací zařízení ukryté v její růžicové broži zachytio každé slovo. "A co vám na to řekl:"

"Ten můj ubohý hlupáček řekl: "Zbytečně neutrácej za telefon, pokud to není číslo, kde se volá na účet volaného." Roxie vytlačila z očí slzy. "Teď se proklínám, že jsem ho neposlechla."

"Radši byste dál dělala v restauraci, že?"

"Ano," zavzlykala Roxie. "Ano."

Alvira nikdy nepoužívala sprostá slova, ale tentokrát se jen tak tak ovládla, aby si neulevila známým vulgarismem. Místo toho se jí se zaťatými zuby podařilo říct: "Mám už jenom pár otázek a pak chce náš fotograf ještě udělat několik snímků."

Roxie rázem přestala vzlykat: "Musím si jít upravit make-up."

Hlavní bojový úkol Mela Levina, předního fotografa Globu, zněl: Udělat dobré detailní záběry jejích rukou.

Willyho nejstarší žijící sourozenec, sestra Cordelia, nerada stála stranou jakéhokoliv dění. Fakt, že má Alvira co do činění s Nelly Monahanovou, ženou, která zastřelila svého bývalého manžela v přítomnosti jeho druhé ženy, přiměl Cordelii k tomu, aby se rozhodla vykonat v Central Park South neohlášenou návštěvu.

Cordelia se tam objevila v doprovodu sestry Maeve Marie - mladé policistky, která se obrátila na víru a stala se novickou. Když Alvira dorazila domů, našla Cordelii uvelebenou v pohodlném ušáku v obývacím pokoji. Ušák byl potažen krásným karmínovým sametem a Cordelia měla na sobě svůj obvyklý hábit, který jí sahal až ke kotníkům, a krátkou roušku. Když ji tam tak Alvira uviděla sedět, okamžitě ji napadlo, že kdyby byla někdy zvolena papežem žena, vypadala by úplně přesně jako sestra Cordelia.

"Cordelia k nám na chvilku zaskočila," vysvětloval Willy a přitom zvedl pravé obočí. To znamenalo, že Cordelii nezasvětil do jejich plánů.

"Doufám, že vám to, Alviro, nevadí," omlouvala se Maeve Marie. "Matka Představená měla pocit, že byste mohli potřebovat naši pomoc." Maeve měla štíhlou, vytrénovanou atletickou postavu. Její obličej, kterému dominovaly velké šedé oči, byl nápadně hezký. Výraz v její tváři, stejně tak jako i pohled Willyho, říkal: "Nezlob se, Alviro, ale znáš přece Cordelii."

"Tak, co se vlastně děje?" zeptala se Cordelia přímo k věci.

Alvira věděla, že nepřichází v úvahu jiná možnost; než jí říct pravdu, celou pravdu a nic než pravdu. Rezignovaně klesla na gauč a jenom litovala, že neměla čas si před návštěvou v klidu vypít s Willym čaj. "Musíme Nelly zprostit viny. Je to moje chyba, že šla k Timovi, a já nedovolím, aby strávila zbytek života ve vězení."

Cordelia přikývla. "A co chceš teda podniknout?"

"Něco, co se ti asi nebude líbit. Brian napsal pro Mirage Films scénář."

"To vím. Doufám jenom, že jim může důvěřovat, že tam nedají plno nějakých sprosťáren. Co to má ale společného s ubohou Nelly Monahanovou?"

"Ten den, kdy došlo k té střelbě, Mirage natáčel scénu přímo před domem, ve kterém bydlela Roxie s Timem. Chceme se pokusit přimět Roxii k tomu, aby uvěřila, že kamera zachytila to, jak vykroutila revolver Nelly z ruky a namířila ho přímo na Tima."

"Cože, chceš snad říct, že zkonstruujete falešné obvinění?" vybuchla Cordelia.

"Přesně tak. Brian přemluvil ke spolupráci i producenta. Mel, fotograf z Globu, dneska udělal spoustu fotek s Roxií. Kromě toho máme i její fotky, když tehdy odnášeli Timovo tělo. Teď musíme najít modelku, která se v neostrém záběru z dálky bude podobat Roxii. Oblečeme ji do stejného pruhovaného kalhotového kostýmu, jaký měla tenkrát Roxie na sobě, a uděláme záběr zblízka, jak Nelly kroutí ruku. Musím ještě pro celou tu věc získat Nelly, ale to zvládnu."

Willy ji podpořil souhlasným přikývnutím a pokračoval ve vysvětlování: "Už jsme složili i zálohu na ten byt, Cordelie. Jediný nábytek, který v tom pokoji tehdy byl, bylo Timovo křeslo a to tam stojí i teď. Obrysy, kterými policie křídou zakreslila, kde leželo Timovo tělo, jsou pořád ještě vidět. Já budu hrát Tima. Vlastně to bude spočívat jenom v tom, že se natáhnu na zem vedle křesla. Nelly říkala, že Tim měl na sobě tenkou šedou teplákovku a mokasíny."

Oči sestry Maeve Marie zářily vzrušením. "Když jsem dělala u policie, říkali jsme tomu rekonstrukce činu. Ten nápad se mi hrozně líbí."

Willy pohlédl na Cordelii. Věděl, že Alvira je skálopevně rozhodnuta svůj nápad uskutečnit. Přesto by bylo daleko lepší, kdyby i Cordelia dala celé jejich akci svoje požehnání. Alvira si už tak dělala hrozné starosti, že vymyslela plán, který Nelly způsobil takové obrovské problémy. Jestli Cordelia jejich akci neschválí, má až neuvěřitelnou schopnost člověka přesvědčit, že celý plán je odsouzený k nezdaru.

Cordelia se na okamžik zamračila, pak se její tvář vyjasnila: "Cesty boží bývají někdy klikaté," řekla. "Kdy začneme s tím filmováním?"

Alviru zaplavila obrovská vlna úlevy. "Co nejdřív. Musíme ještě najít herečku, která by mohla představovat Roxii." Když mluvila, dívala se na sestru Maeve Marii. Stejně jako Roxie byla i Maeve vysoká a měla pěknou postavu. Stejně jako Roxie měla ruce hezky tvarované, s dlouhými prsty.

"Jsem moc ráda, že jste k nám přišly," řekla jim srdečně.

Za dva dny bylo už všechno připraveno na to, aby mohla být nastražena léčka.

V Christopherově ulici, v bytě, z něhož Tim Monahan odešel ke svému Stvořiteli, teď Brian řídil celé natáčení.

"Strýčku Willy, lehni si tamhle na zem. Museli jsme vymazat ty čáry křídou, ale obrysy jsme nakreslili tužkou."

Willy se poslušně natáhl vedle křesla.

Brian s kameramanem se stáhli do pozadí a Brian zaměřil kameru na Willyho. Pak to srovnal s fotografií mrtvého Tima, kterou se podařilo šéfredaktorovi Globu okopírovat díky tomu, že podplatil pomocníka v kanceláři soudního lékaře.

"Jsi málo tlustý, strýčku," prohlásil Brian.

"To mě těší," zamumlal Willy.

Problém se vyřešil tím, že Brian si sundal svetr a nacpal ho Willymu pod teplákovou bundu.

Nelly stála v rohu pokoje. Měla na sobě modrou sukni a kartounovou blůzu, totéž oblečení jako tenkrát, když šla k Timovi a Roxii. V kabelce nesla revolver. Vypadal úplně stejně jako ten, který tehdy zabavila těm klukům.

Stalo se to teprve před čtyřmi dny, pomyslela si. Připadalo jí to nemožné. Podívala se na Dennise O'Shea a ten se na ni povzbudivě usmál. Pak pohlédla na sestru Maeve, jejíž podoba s Roxií byla až zarážející. Měla na sobě blond paruku a přesnou kopii těch pruhovaných šatů, do kterých byla Roxie oblečená v okamžiku, kdy se z ni stala vdova. Obrovský tyrkysový prsten jí sahal až k střednímu článku ukazováčku. Akrylové, krvavě rudé nehty zdůrazňovaly délku jejích prstů a na hřbetech rukou měla namalované vrásky a jaterní skvrny. Úplně přesně jako Roxie, říkala si Nelly s pocitem jistého uspokojení, když se podívala na svou hladkou kůži.

Sestra Cordelia pozorovala dění se založenýma rukama. Nelly připomínala jeptišky, které měla v církevní škole.

Brian se jí zeptal, jestli je připravená. Když přikývla, že ano, řekl: "Tak jděte ke dveřím, Nelly. A snažte se všechno dělat přesně tak, jak jste to dělala tenkrát."

Podívala se na Willyho. "V tom případě ještě nemůžete být mrtvý."

Zatímco se Willy s námahou stavěl na nohy, šla Nelly ke dveřím. "Dovnitř mě pustila Roxie," vysvětlovala. "Tim seděl ve svém křesle. Poznala jsem, že je silně rozrušený. Myslela jsem si ale, že je to snad kvůli mé návštěvě, nebo i proto, že jsem mu řekla, že mi zbývá už jenom pár týdnů života. Prostě jsem prošla kolem Roxie, šla přímo k němu a začala jsem

blekotat, že chci, ještě než zemřu, slyšet pravdu..."

"Udělejte to," přikázal Brian. "Maeve, vy běžte ke dveřím."

Nelly měla svůj projev, který si připravila pro Tima, nacvičený tak dobře, že pro ni nebylo těžké stoupnout si ke křeslu a říct ho ještě jednou. Nebylo těžké si představit místo Willyho obličeje Timův. Ale na Willyho tváři byl patrný zájem.

"Teď byste se měl začít usmívat," nařizovala mu. "Tohle byla od tebe rána pod pás, neměl ses smát, když jsem ti řekla, že umírám."

Panebože, pomyslela si Alvira. Možná že jsem se svým podezřením úplně vedle.

"Ale pak jsem ti to odpustila, protože jsi mi hned přiznal, žes vyměnil ty tikety." Nelly otevřela svou kabelku. "A skoro jsem omdlela, protože jsem si vzpomněla, že nemám připnutou tu růžicovou brož. A tak jsem otevřela kabelku a začala se v ní zmateně přehrabovat a vtom Roxie uviděla ten revolver." Najednou se odmlčela. "Počkejte chvilku. Roxie řvala na Tima, aby byl zticha, ale když mě pouštěla dovnitř, zrovna mu řekla něco jiného."

"To není důležité," zasáhl Brian rychle. "Neděláme k tomu zvuk."

Nelly měla pocit, jako by tu scénu znovu viděla před sebou. Všechno se jí to vracelo zpátky. Ze dna kabelky se nervózně snaží vytáhnout brož a slyší Roxii, jak ječí, že tam má revolver.

"Pustila jsem brož a popadla revolver, vytáhla ho a snažila jsem se jí ho ukázat. Tim vyskočil. Z revolveru vyšla rána. Tim ječel... křičel, křičel... "Nelly, neblázni. Rozdělíme si výhru!" A pak se po hlavě vrhl na podlahu."

Po hlavě se vrhl na podlahu, říkala si Alvira. Nespadl. Skočil.

Nelly bylo najednou všechno jasné. Myslela si, že ho zastřelila, a začala omdlévat. Potom ucítila, jak jí něčí ruka sevřela zápěstí a zkroutila ho. Proto mě zápěstí tak bolí. Takhle se to stalo. Teď už to vím naprosto jistě.

Ale Tim ještě řekl něco jiného, přemýšlela. Co to bylo?... Roxie, řekl něco Roxii.

Cítila, jak jí sestra Maeve zkroutila ruku a namířila revolver na Willyho, který teď hrál svou roli na podlaze. Tohle se tedy dělo, když jsem omdlela.

Poklesla v kolenou a zhroutila se na zem.

"To bylo skvělé, Nelly," pochválil ji Brian. "Ani se mi nechce věřit, že jsme to zvládli napoprvé, ale myslím, že to máme. Teď si to přehrajeme, abysme měli jistotu, a pak už se zbývá jenom modlit, aby na to Roxie skočila."

Nelly se posadila. Natáhla se pro kabelku a vydolovala brož, kterou zapomněla vrátit Alviře. "To by mě teda strašně zajímalo," zamumlala.

Alvira už ze zkušenosti znala onen zázračný okamžik, kdy instinktivně vycítila, že se stane něco důležitého. "Co se děje, Nelly?" zeptala se.

"Teď jsem najednou měla pocit, že znovu slyším Dennise, jak mě učil zapínat tu brož. Řekl, že to musím pořádně stisknout tímhle prstem." Zakývala ukazováčkem na pravé ruce.

"A tenhle prst mě od té doby, co jsem tu byla, celý bolí. Myslíte, že jsem to mohla zapnout předtím, než jsem před Roxií vytáhla ten revolver? Ještě jsem si to ani nestačila přehrát. Myslíte, že by tam mohl být nahraný Timův hlas, jak prosí o život?"

"Pane Bože, stůj při nás," vydechla Cordelia.

Magnetofon v broži, kterou dala Nelly Alvira, byl stále ještě zapnutý. Baterka byla samozřejmě vybitá, ale Alvira zkušeně vytáhla malinkou kazetu, vsunula ji do svého kapesního přehrávače, převinula a stisknutím tlačítka uvedla do chodu.

Když Alvira zapnula magnetofon, Cordeliiny rty se pohybovaly v tiché modlitbě. Téměř okamžitě se z nahrávky ozvaly zvuky. Výstřel, Timův hlas, který Nelly říkal, aby neblázнila. A Nelly, jak naříkala: "Panebože, panebože. Hrozně mě to mrzí." Najednou se ozval tvrdý hlas, hlas Roxie. "Time, ty hajzle."

A nakonec bylo slyšet Tima, jak prosí: "Roxie, ne, nestřílej. Nestřílej, Roxie!"

Alvira ucítila, jak ji Willy objal. "Zlato, zase jsi to dokázala."

Nelly trvala na tom, že uspořádá oslavu, a tak se za dva dny sešli na slavnostní večeři, kterou Nelly sama uvařila, Alvira s Willym, sestra Cordelia s Maeve Marií a Dennis O'Shea.

Jako bývalá policistka Maeve naléhala, že by se měl státní návladní pod tíhou důkazů zapojit do celého podfuku a poslat svého nejlepšího detektiva za Roxií, aby se vydával za kameramana, který tu scénu natočil.

Když Roxie viděla videokazetu a slyšela Timův hlas, jak ji prosí, aby po něm nestřílela, okamžitě navrhla domnělému kameramanovi, že od něho materiály odkoupí za jakoukoliv cenu. A potom ji detektiv šikovnými otázkami přiměl k tomu, že všechno přiznala. Teď už byla na Roxii podána žaloba a Nelly byla zproštěna viny a prohlášena právoplatnou majitelkou výherního tiketu.

Dennis přinesl šampaňské. Nelly přijala jejich přípitek s vlhkýma očima a pak zvedla skleničku a řekla: "Na zdraví vás všech a na Briana. Mrzí mě, že zrovna dneska musí být v tom Hollywoodu, kde bývá zemětřesení a bůhvíco ještě."

"Je to všechno tak neuvěřitelné," pronesla Nelly za pár minut, když se dívala, jak Dennis porcuje šťavnatý jehněčí hřbet, který připravila podle vlastního speciálního receptu. Zbytek jídla představoval rajčatový salát s cibulí, bramborová kaše, křehké fazolové lusky, sušenky z lístkového těsta, mátové želé, teplý jablkový koláč a káva.

Nelly celá zářila, když přijímala jejich komplimenty.

V devět hodin se Cordelia a Maeve zvedly k odchodu. "Willy, hned ráno tě chci u nás vidět," nařídila Cordelia. "Vem si s sebou brašnu s nářadím, mám pro tebe kopec práce."

"My už taky půjdeme. Svezete se s námа," řekl jí Willy.

"Já se odtud nehnu, dokud to tady nepomůžu Nelly uklidit," prohlásila Alvira energicky. Sotva to dořekla, ucítila, jak jí Willy významně šlápl na nohu.

Otočila se a podívala se stejným směrem jako on. Nelly s Dennisem měli oči a úsměv jenom pro sebe.

"Je načase jít domů, zlato," řekl Willy rozhodně a položil ruce na opěradlo její židle.

Výhra
v loterii

Výhra v loterii

"Alviro, hned sem přijeď. Strašně moc tě tu potřebujeme!" Alvira násilím otevřela oči. Ve zlomku sekundy procitla z krásného snu, ve kterém se viděla na státnické večeři v Bílém domě, a byla vržena do reality. Skutečností bylo, že ji ve tři hodiny ráno probudil vyzvánějící telefon, v němž se ozýval vyplašený hlas baronky Min von Schreiber.

"Min, co se prosím tě stalo?" zvolala Alvira.

Willy vedle ní zamumlal ze spánku: "Zlato, co se děje?"

Alvira mu konejšivě položila ruku na ústa: "Pšš." Pak se znovu zeptala: "Min, co se stalo?"

Minin tragický nářek bleskově přeletěl celé Spojené státy a z lázní Cypress Point v Pebble Beach v Kalifornii dorazil až do luxusního bytu v Central Park South. "Tohle bude naše zkáza. Někdo z hostů ukradl šperky. Diamanty paní Haywardové zmizely ze sejfu ve zdi v její chatce."

"Panebože," řekla Alvira. "A co v tom podniká Scott?" Scott Alshorne, šerif montereyského okresu, s Alvirou přátelsky spolupracoval, když před několika lety v lázních pomáhala vyřešit vraždu.

"Ach bože, Alviro. Je to tak hrozně komplikované, nemůžeme zavolat Scotta," odpověděla Min hlasem, ve kterém bylo patrné její velké rozrušení. "Nadine Haywardová je úplně hysterická. Neodváží se ani manželovi přiznat, že pojistka na diamanty už zanikla. Přesvědčila ho, aby předal spravování osobních pojistek jejímu synovi z prvního manželství. Takže on dostal plnou moc a v hazardu prohrál pojistné. Pojišťovna by nesla zodpovědnost, protože syn byl jejich zprostředkovatelem, ale v tom případě by soudní stíhání čekalo jeho osobně. A ona přece nemůže soudně vymáhat náhradu škody na svém synovi a poslal ho do vězení. Má teď takový šílený nápad, že si nechá udělat kopie těch diamantů, aby obalamutila manžela."

Teď už byla Alvira úplně vzhůru. "O napodobeninách drahokamů taky byl "Náhrdelník" od Maupassanta. Zajímalo by mě, jestli to paní Haywardová četla."

"Ne od MOpassanta, ale MOUpassanta," opravila ji Min.

Pak si ztěžka povzdechla. "Je to absurdní, Alviro, nechat někoho upláchnout se šperkama za čtyři miliony dolarů. Tohle přece nemůžeme jen tak ignorovat. A taky může dojít k další krádeži. Musíš sem hned přijet. Potřebuju tě. Musíš dopadnout pachatele. Budeš můj host, samozřejmě. A vezmi s sebou Willyho. Může se tu věnovat cvičení. Přidělím mu osobního trenéra."

* * *

Uběhlo patnáct hodin a limuzína, v níž seděli Willy s Alvirou, projela kolem golfového klubu v Pebble Beach a pak minula domky lemující ulici Shore Drive. Silnice se stáčela a vedla kolem stromu, podle nějž byly lázně Cypress Point pojmenované. Auto vjelo do prostoru lázní železnou bránou, ozdobenou četnými ornamenty, a serpentinami ujíždělo směrem k hlavní budově. Bylo to rozlehlé, tříposchoďové sídlo se štukovou omítkou slonovinově bílé barvy a se světle modrými okenicemi. I když byla Alvira hodně unavená, oči se jí rozzářily očekáváním.

"Jezdím sem strašně ráda," řekla Willymu. "Doufám, že nám Mín dá Oázu klidu. Je to moje oblíbená chatka. Úplně se mi vybavuje, jak jsem tady byla poprvé. Bylo to hned potom, co jsme vyhráli v loterii, a vyhlídka na týden strávený povídáním si s bohatými a slavnými mi připadala, jako bych se po smrti dostala do ráje."

"Já vím, zlato," odpověděl Willy.

"Tenkrát jsem poprvé poznala, jak žije ta druhá polovina lidstva. To bylo pro mě hrozně poučné! Tehdy přece - " Alvira se náhle zarazila, když si uvědomila, že Willymu skoro připomněla, jak pomohla v lázních vyřešit vraždu a málem u toho přišla o život.

Bylo jasné, že si na to Willy vzpomněl. Objal ji a řekl: "Zlato, nechci, aby ses dostala do potíží kvůli tomu, že budeš hledat čísi ztracené šperky."

"Neboj se, všechno bude v pořádku. A bude to pro mě i určité rozptýlení, když jim tady pomůžu. Poslední dobou jsem si užila klidu až až. Podívej, támhle jde Min."

Auto zastavilo před hlavními dveřmi. Min spěchala po schodech dolů s rozevřenou náručí, aby se s nimi přivítala. Byla oblečená do modrých plátěných šatů, které těsně obepínaly její plnou, ale vynikající postavu. Její vlasy, které měly úplně tutéž barvu, jakou musely mít před dvaceti lety, byly stočeny do umného francouzského drdolu. Měla na sobě zlaté perlové náušnice a náhrdelník, který tvořil s náušnicemi soupravu. I teď vypadala, stejně jako vždycky, jako by vystoupila rovnou ze stránek módního časopisu Vogue.

"A když si člověk ještě uvědomí, že je o pět let starší než já," zamumlala Alvira s posvátnou úctou. Za Min sestupoval majestátní baron Helmut von Schreiber. Díky vojenskému držení těla vypadal vyšší než sto sedmdesát centimetrů. Jeho kozí bradku, dokonale udržovanou, lehce čechral slabý vánek, a když se srdečně usmál na uvítanou, zasvítily jeho perfektní zuby. Jenom jemné vrásky kolem modrošedých očí prozrazovaly; že mu je něco málo přes padesát.

Šofér vyskočil z auta, aby Alviře a Willymu otevřel dveře, ale Min ho předběhla. "Jste opravdoví přátelé," celá se rozplývala a objímala je. Najednou se zarazila a upřeně se dívala. "Alviro, kde jsi, prosím tě, koupila ten kostým? Je dobře střižený, ale ty nesmíš nosit béžovou. Jsi v tom bledá jako stěna." Potom se znovu zastavila a tentokrát zavrtěla hlavou: "Ale tohle všechno zatím musí počkat."

Šofér dostal pokyn, aby jejich zavazadla odnesl do chatky Oáza klidu. "Služebná vám vybalí věci," oznámila jim Min. "My si musíme promluvit."

Poslušně jí následovali do její přepychové kanceláře ve druhém poschodí sídla. Helmut zavřel dveře a přešel k velkému servírovacímu stolku. "Čaj s ledem, pivo, něco ostřejšího?" zeptal se.

Alvira byla vždycky moc ráda, že ve všech prostorách lázní Cypress Point nebyl povolen vůbec žádný alkohol - s výjimkou soukromého bytu Min a Helmuta. Požádala o čaj s ledem. Willy si dal pivo a byl za to až dojemně vděčný. To bylo opravdu kruté, pomyslela si Alvira, vytáhnout ho z postele uprostřed noci. Ale byla to jediná možnost, jak stihnout letadlo v devět hodin.

Ani tak se jim ale nepodařilo dostat místa v první třídě a každý seděl zvlášť, vmáčknutý na prostředním sedadle mezi cizími lidmi. Willyho první slova, když vystoupili z letadla, byla: "Zlato, ani jsem nevěděl, jak moc jsem si vlastně zvykl žít si dobře."

Alvira usrkovala čaj a zeptala se rovnou k věci: "Min, co se vlastně stalo? Kdy objevili tu krádež?"

"Včera pozdě odpoledne. Nadine Haywardová sem přijela v sobotu, takže tu je tři dny. Její muž pobývá teď přechodně v jejich bytě v golfovém klubu v Pebble Beach. Je tam na golfovém turnaji. Pak jedou do San Franciska na dobročinný ples, takže si sem Nadine vzala všechny svoje nejlepší šperky a uložila si je v chatce do sejfu vestavěného ve zdi."

"Už tady někdy předtím byla?" zeptala se Alvira.

"Jezdí sem pravidelně. Od té doby, co si vzala Cottera Haywarda, přijíždí do lázní vždycky tehdy, když on má nějaký turnaj. Je velmi dobrý amatérský hráč."

Alvira se zamračila. "V téhle věci mám trochu zmatek. Jednou, když jsem tu byla, pobývala tady jedna žena, která se jmenovala Haywardová. Taky byla manželkou Cottera Haywarda."

"To byla jeho první žena Elyse. Pořád ještě sem do lázní jezdí, ale obyčejně jindy než Nadine. I když už Cottera nemohla ani vystát, nebyla ráda, že její místo zaujala jiná, hlavně proto, že naneštěstí Cottera s novou manželkou sama seznámila."

"Zamilovali se do sebe pod touto střechou," řekl Helmut s povzdechem. "Takové věci se stávají. Všechno se teď ale komplikuje tím, že Elyse je tu také tento týden jako host."

"Počkej chvilku," vyhrkla Alvira. "Chceš snad říct, že Elyse a Nadine jsou tady obě dvě?"

"Ano, je to přesně tak. Přirozeně že jsme je v jídelně usadili ke stolům, které jsou od sebe daleko, a zařídili jim program tak, že by se nikdy na cvičení neměly sejít ve stejné skupině."

"Alviro, zlato, myslím, že odbíháš od tématu," nadhodil Willy. "Proč se nedržíš toho, abys zjistila všechno o té krádeži a pak bychom snad mohli jít do chaty a trochu dospat, co nám chybí, ne?"

"Chudáčku, Willy, moc se omlouvám." Alvira zavrtěla hlavou. "Jsem tak bezohledná. Willy potřebuje víc spánku než já a v letadle si nemohl ani zdřímnout. Seděl mezi dvěma raubíři, kteří hráli na jeho vysouvacím stolku kostky. Rodiče jim nedovolili, aby seděli hned vedle sebe, protože by se moc prali."

"A proč si teda k nim nesedli rodiče?" zeptala se Min.

"Měli plné ruce práce s tříletými dvojčaty a víš přece, jaký je Willy dobrák."

"Ta krádež," připomněl důrazně Willy.

"Takhle se to stalo," řekla Min. "V pět hodin šla Nadine do salonu krásy, aby se nechala znovu učesat. Do chatky Harmonie se vrátila za deset minut šest a našla tam všechno nohama vzhůru. Všechny zásuvky byly vykrámované, kufry vytažené ven. Někdo, nebo možná jich bylo víc, důkladně prohledal každý centimetr chatky."

"O co jim asi šlo?" zeptala se Alvira.

"O šperky, samozřejmě. Víš přece, jak se každý na večer vystrojí. Ženy rády předvádějí svoje drahokamy jedna před druhou. Nadine měla předevčírem večer na sobě diamantový náhrdelník a náramek. Někdo hledal tyhle kousky, ale nemohl přece vědět, že Nadine má s sebou taky rodinnou tiáru, prsteny a dva další náramky."

Min si povzdechla a pak vybuchla: "Proč si musela ta hloupá ženská přivézt s sebou všechno, co má? Určitě by si to na tom dobročinném plese nemohla všechno na sebe navěšet."

Helmut ji konejšivě poplácal po ruce. "Ale no tak, Min. Nedovolím, aby ti zase stoupl tlak. Teď mysli na něco pěkného." Sám se ujal vyprávění. "Zvláštní je, že ten vetřelec zřejmě narazil na sejf, až když prohledal všechno ostatní. Sejf je totiž schovaný v obývacím pokoji té chatky za fotkou, na které jsme spolu s Min."

"Počkej chvilku," přerušila ho Alvira. "Řekli jste, že si myslíte, že si někdo musel večer před tím všimnout, že Nadine má na sobě cenné šperky. Vzdálila se ten večer někam z lázní?"

"Ne. Byla na koktejlu, jak tomu žertem říkáme. Pak na večeři a potom v hudebním sále na recitálu Mozarta."

"Takže jediní lidé, kteří ji mohli vidět, jsou lázeňští hosté a personál. A každý z nich by taky věděl, kde hledat sejf. Každá chatka má teď jeden sejf." Alvira se odmlčela, aby nabrala dech, a uhladila si sukni svého béžového kostýmu, o němž byla přesvědčená, že jí ho Min schválí. Ale přece jenom jsem zapomněla, že mi už kdysi řekla, že v béžové vypadám bledá jako stěna, pomyslela si smutně. No, co se dá dělat.

Vrátila se v myšlenkách zpátky ke krádeži. "Ještě bych chtěla vědět jedno. Byl sejf vypáčený?"

"Ne. Někdo znal kombinaci čísel, kterou si Nadine zvolila."

"Nebo to byl profesionál a věděl, jak na ni přijít," dodal Willy. "Proč si myslíte, že ten zloděj už dávno není stovky kilometrů daleko?"

Min si povzdechla. "Naše jediná naděje je, že jestli to byla vnitřní práce a Alviře se podaří dopadnout pachatele, možná budeme schopni ho nebo ji přinutit, a.by drahokamy vrátili. Všechny hosty dobře známe. Jejich pověst je bez poskvrnky. V personálu máme jenom tři nové pracovnice a za ně se můžeme stoprocentně zaručit." Min najednou vypadala starší o deset let. "Alviro, problém takového druhu nás může zničit. S Cotterem Haywardem se hrozně špatně jedná. Je schopen nejen žalovat Nadinina syna, ale já bych se vůbec nedivila, kdyby si našel nějaký důvod a obvinil i

nás, že jsme za tu krádež taky zodpovědní."
"Kdy má Nadine odjet do San Franciska na ten dobročinný ples?" zeptala se Alvira.
"V sobotu. Takže máš tři dny na to, abys dokázala udělat zázrak."

Dvouhodinový spánek a důkladná sprcha, kterou si Alvira s požitkem dopřála, jí dodala novou energii. Velmi jí záleželo na tom, aby ji Min pochválila, a tak se usadila k toaletnímu stolku a velmi pečlivě se nalíčila. Jenom trošičku rtěnky, říkala si v duchu, nesmíš přetáhnout linii rtů. Maskarou se jen tak zlehka dotknout řas, trošku tmavého pudru na zjemnění kontur lícních kostí a nosu. Byla ráda, když slyšela, že si Willy ve sprše zpívá. Taky on se cítil o hodně líp.
Na posteli rozložila hezký kaftan, který pro ni Min vybrala během její minulé návštěvy v lázních. Když do něj vklouzla, připnula si růžicovou brož a vyndala svůj poznámkový blok. Zatímco se Willy oblékal, zapisovala si informace, které jí Min sdělila, a třídila je do různých skupin.
Když skončila, měla poznamenaných několik otázek, které ji prozatím na začátek napadly. Proč přijela Elyse Haywardová, první manželka Cottera Haywarda, do lázní zrovna teď? Je to náhoda? Helmut přece naznačil, že se Elyse obvykle vyhýbala tomu, aby byla v lázních v tutéž dobu jako její bývalá přítelkyně Nadine.
To je zajímavé, pomyslela si Alvira.
Ty tři nové pracovnice pracovaly v Římských lázních, což byla zdejší nejnovější zajímavost. Trvalo to dva roky, než byly Římské lázně dokončeny, ale byly opravdu nádherné, a navíc věrnou kopií lázní v Baden-Badenu. Dvě z nově příchozích byly masérky, třetí zajišťovala dozor v odpočívárně. Ale Min přece řekla, že za ně stoprocentně ručí. Přesto ale, dospěla k závěru Alvira, půjdu do těch Římských lázní a aspoň se na ně podívám.
Ve dveřích obývacího pokoje se objevil Willy. "Dostanu souhlas výstupní kontroly, že jsem způsobilý pohybovat se mezi horními deseti tisíci?"
Jeho pěkná hlava s kudrnatými bílými vlasy tvořila rámec k jeho přívětivým rysům a teple modrým očím. Hezké sportovní námořnické sako mu zakrývalo břicho, které vždycky vystupovalo, když bohatě poobědvali na výletní plavbě. "Vypadáš senzačně," zářila Alvira.
"Ty taky zlato. A pospěš si. Už se nemůžu dočkat, až se napiju toho Minina falešného koktejlu."

* * *

Veranda už byla plná hostů. Tóny houslí se zevnitř sídla linuly otevřenými okny ven. Když kráčeli po chodníku nahoru, Alvira vysvětlovala: "Teď si pamatuj tohle: Min nás představí Nadine Haywardové. Nadine ví, že jsme sem přijeli proto, abysme jí pomohli. A taky ví, že se později za ní zastavíme v chatce a budeme mít možnost si s ní doopravdy o všem promluvit."
Od té doby, co vyhráli v loterii, Alvira přijížděla do lázní alespoň jednou ročně. Willy ji někdy vyzvedl na konci jejího týdenního pobytu a jeli odtud někam na výlet, ale přes noc tady bude dneska poprvé.
"Zlato. o čem se mám s těma lidma bavit?" zeptal se, když na něho naléhala, aby ji doprovodil. "Lidi tam mluví o tom, jak hrajou golf, vzpomínají na staré časy, když studovali na vyhlášených univerzitách, nebo se baví o tom, jak jejich firmy investují v Asii. Mám jim říct, že jsem se narodil v Brooklynu, chodil do státní školy č. 38 a pracoval jako instalatér, než jsme narazili na zlatou žílu v loterii? Myslíš, že je zajímá, že můj koníček teď je rajzovat s tebou ustavičně po světě, a když jsme v New Yorku, tak spravovat potrubí, dřezy a záchody lidem, co potřebujou pomoc?"
"Každý z nich by byl šťastný jako blecha, kdyby mu každý rok přicházely dva miliony dolarů, bez daní," zněla Alviřina odpověď. Ale přesto si sama sobě přiznala, že opravdu má trochu strach, že by se někdo mohl na Willyho dívat svrchu a snažit se ho shodit takovými zdvořilými mrazivými poznámkami, které člověka bodnou jako nůž. Na ní to už zkoušela spousta lidí, ale ona jim to dokáže vrátit zpátky jako bumerang. Jenže Willy je moc hodný a neumí takové útoky energicky odrážet.
O pět minut později si uvědomila, že si kvůli tomu nemusí dělat starosti. Willy byl hluboce zabrán do hovoru s prezidentem Asociace amerických instalatérů a vysvětloval mu detailně, proč je nová řada splachovacích toalet, které jeho největší konkurent tak vehementně nabízí a propaguje, pro běžnou domácnost naprosto nepraktická. Jak Alvira pozorovala, na tváři prezidenta se objevoval stále větší zájem.
Hezky oblečení muži a ženy postávali v malých hloučcích, všichni opálení a rovnou ze salonu krásy. Alvira se pro sebe usmála, když zaslechla, jak jedna žena druhé říká: "Má drahá, ještě mě neznáte tak dobře, abyste mě neměla ráda."
Pak ji zatahala za rukáv Min. "Alviro, chci ti představit Nadine Haywardovou."
Alvira se rychle otočila. Neměla vlastně konkrétní představu, jakou ženu očekává, ale určitě to nebyla tato velice hezká, sympatická blondýna s modrýma očima a broskvově smetanovou pletí. Vypadá tak na třicet, ale nejspíš jí je něco málo přes čtyřicet, usoudila Alvira. Páni, ta ale musí být strašně moc nervózní. Vypadá, jako by se oblíkala při požárním cvičení. Nadine Haywardová měla na sobě lipově zelený šantungový kostým s širokými kalhotami a kabátkem do pasu. Model stál nepochybně fůru peněz, ale celkový dojem byl špatný. Prostřední knoflíček kabátku byl rozepnutý. Černé lakované lodičky se vůbec nehodily k stříbřitému lesku kostýmku. Tmavě blonďaté vlasy měla Nadine nedbale stočené do drdolu. Jediná šňůra perel sklouzávala pod výstřih světle zelené vestičky.
Alvira sledovala, jak se výraz na Nadinině tváři mění a prozrazuje naprostou paniku. "Panebože! Můj manžel jde sem," zamumlala.
"Pokud vím, říkala jste přece, že se účastní golfové večeře v klubu," zasyčela Min.
"Měl tam být, ale...," Nadinin hlas slábl a pevně sevřela Mininu ruku.
Alvira se podívala na chodník. K verandě se blížil vysoký muž. "Když slyšel, že je tu Elyse, řekl mi, že ho až do soboty

neuvidím," šeptala Nadine a její rty už teď byly úplně bledé.
Lidé okolo nich si povídali a smáli se. Ale Alvira už zachytila několik pohledů, které po nich zvědavě pokukovaly. Napětí, které vyzařovalo z Nadine Haywardové, bylo téměř hmatatelné.
"Usmějte se," nařídila jí důrazně. "Zapněte si knoflík na kabátku... Upravte si perly... Teď je to lepší."
"Ale on neví, že ty šperky zmizely. Bude se hrozně divit, že z nich nemám nic na sobě," zasténala Nadine.
Cotter Hayward byl už na schodech. Alvira na ni tichým hlasem naléhala: "Už kvůli svému synovi, pro jeho dobro, musíte předstírat, že je všechno v pořádku. Do té doby, než vám budu schopna pomoct."
Při zmínce o synovi se v Nadininých očích objevil výraz bolesti a pak zmizel. "Dříve jsem trochu hrála," řekla. Teď vypadal její úsměv opravdově a za okamžik, když manžel vyšel po schodech a dotkl se její ruky, její překvapení bylo nelíčené a radost spontánní.
Ten chlápek mi není sympatický, pomyslela si Alvira, když jí Hayward při seznamování odměřeně opětoval pozdrav a pak se obrátil ke své ženě. "Snad bude možné, abych tu zůstal na večeři," řekl. "Musím se pak hned vrátit, abych stihl projevy, ale chtěl jsem tě vidět."
"Buďte u nás srdečně vítán," pronesla Min. "Chtěli byste s Nadine povečeřet raději v soukromí u stolu pro dva, nebo se připojit k velkému společnému stolu?"
"Ke společnému stolu ne, prosím," odpověděl Hayward stroze.
Barví si vlasy, zaznamenala Alvira. Je to udělané dobře, ale já to poznám. Nikdo v padesáti nemá tak blond vlasy jako on. Ale Cotter Hayward byl přitažlivý muž, to se nedalo popřít.

Min s Helmutem důsledně prosadili, že hosté v lázních seděli při jídle u společných stolů po osmi. Jedinou výjimkou bylo, když měl host návštěvu a potřebovali si soukromě promluvit. V tomto případě, ale pouze jedenkrát týdně, byl dán k dispozici stůl pro dva.
Alvira byla ráda, když večer viděla, že Willyho a ji Min usadila ke společnému stolu s Elyse, první manželkou Cottera Haywarda. Byla to chladná superštíhlá mondéna s kaštanově hnědými vlasy, která mohla mít tak pětačtyřicet let. U jejich stolu číslo osm dále seděli hezcí starší manželé z Chicaga, kteří se jmenovali Jenningsovi, oslnivá kráska Barra Snowová, jejíž věk se pohyboval mezi třiceti pěti a třiceti devíti lety a ve které Alvira okamžitě poznala modelku z reklamy na kosmetiku Adrian. Dále s nimi u stolu seděli Michael Fields, bývalý kongresman z New Yorku, a Herbert Green, prezident Asociace amerických instalatérů.
Alviře se to podařilo obratně zařídit tak, aby seděla jenom ob jedno místo od Elyse Cotterové. Velmi brzy poznala, že Elyse s oblibou mluví o svém bývalém muži i o bývalé přítelkyni. "Nadine dneska zrovna nevypadá jako královna krásy," poznamenala jízlivě. "Zajímalo by mě, jestli je to jenom náhoda, nebo jestli Cotter začal uplatňovat svoji oblíbenou zásadu, aby šperky byly uloženy v trezoru v bance, protože má strach ze zlodějů. Jestli platí to druhé, znamená to, že má novou známost a Nadine bude brzo sesazena z trůnu." Její úsměv nebyl vůbec příjemný: "Znám to až moc dobře z vlastní zkušenosti."
"Nadine měla na sobě nějaké rodinné šperky včera večer," poznamenala Barra Snowová. "Tobě tehdy donesli večeři do chaty, Elyse."
Alvira nastražila uši a zapnula nahrávací zařízení ve své růžicové broži. Byla to jenom náhoda, že se Cotterova první žena zmínila o krádeži? Musí zatelefonovat Charleymu Evansovi, šéfredaktorovi Globu, aby jí poslal z redakčního archivu nějaké informace o všech Haywardových.
Když jsem tady byla před čtyřmi roky, uvažovala v duchu, zatímco si ze stříbrného podnosu, který držela servírka, vybírala malou jehněčí ledvinku upravenou jako kotletu, Elyse byla tenkrát ještě vdaná za Cottera, takže Nadine nepatří do rodiny moc dlouho. Je evidentní, že Elyse pochází z vybrané bohaté rodiny, a na druhé straně podle Nadininy řeči můžu říct, že ta do žádné nóbl školy určitě nechodila. Zvláštní, jak se mohla dostat k Haywardům tak blízko, že se pak stala první dámou.
"Zlato, držíš ještě pořád servírovací vidličku," připomněl jí Willy netrpělivě.

* * *

U stolu poblíž velkého okna s krásnou vyhlídkou na bazén a zahradu jedli Nadine a Cotter Haywardovi téměř v naprostém tichu. Cotter promluvil jenom párkrát, většinou si na něco stěžoval.
Pak přišla otázka, které se Nadine tak děsila: "Jak to, že na sobě nemáš žádné pořádné šperky? Každá jiná ženská tady předvádí svoje trofeje, a ty tvoje patří přece k těm nejlepším."
Nadine se podařilo odpovědět klidným hlasem: "Myslela jsem, že by nebylo zrovna vhodné, abych je vystavovala před Elyse. Koneckonců nosila je přece ona, když sem před pár lety přijela."
Ruce měla celé vlhké potem, když čekala, jak bude její manžel reagovat. Když souhlasně přikývl, zaplavila ji vlna ohromné úlevy.
"Myslím, že máš pravdu. Teď už se musím vrátit zpátky. Projevy po večeři už začnou."
Když vstal, naklonil se rychle dopředu a ledabyle ji políbil na tvář. Takhle líbával Elyse ke konci jejich manželství, říkala si v duchu Nadine. Panebože, co mám jenom dělat?
Dívala se za ním, jak přešel prostornou místnost, a pak v úžasu viděla, jak k němu spěchá Elyse. I když Nadine viděla jeho hlavu pouze zezadu, řeč jeho těla byla dostatečně zřejmá. Prudce se zastavil, celý ztuhl a pak, když na něho Elyse začala mluvit, ji odstrčil stranou a pospíchal pryč.
Nadine si byla jistá, že mu Elyse připomínala, že konečné finanční vyrovnání po rozvodu jí musí zaplatit příští týden.

Tři miliony dolarů. Cotter kvůli tomu vyváděl jako šílený. A já za to platím vlastně taky, pomyslela si Nadine. Po tom všem, co ho Elyse stála, nedostanu podle své předmanželské smlouvy, kterou jsem podepsala, ani cent, jestli se kvůli těm šperkům rozzuří a rozvede se se mnou...

* * *

Co asi Elyse musela jít říct svému bývalému manželovi? uvažovala Alvira, když uždibovala minisušenku a šetřila si míchaný zmrzlinový pohár, aby jí dlouho vydržel. Z místa, kde seděla, viděla výraz krutého uspokojení na tváři exmanželky a nával vzteku, který zbarvil do temně ruda obličej Cottera Haywarda.

"To jsou mi věci," zamumlala Barra Snowová s lehkým úsměvem. "Nevěděla jsem, že je dneska na programu ohňostroj."

"Vy se znáte s Haywardovými dobře?" zeptala se Alvira nedbale.

"Máme společné přátele a občas se potkáme na stejném místě."

Willy vyskočil, aby podržel Elyse Haywardové židli, když se vrátila ke stolu s krutým úsměvem na tváři. "Tak jsem mu zpříjemnila den," řekla se zřejmým uspokojením. "Cottera nic nerozběsní víc, než když se musí rozloučit s penězma." Rozesmála se. "Jeho právníci se snažili dosáhnout dohody. Místo abych příští týden dostala jednorázově zaplaceno tři miliony dolarů, nabízeli mi pravidelné roční splátky, které bych dostávala dvacet let. Odpověděla jsem jim, že jsem nevyhrála v loterii, ale rozvedla jsem se s bohatým mužem."

Tím líp pro nás, pomyslela si Alvira . "Přijde na to, jak je ta roční splátka vysoká," neodpustila si rýpnutí Alvira.

Herbert Green, prezident Asociace instalatérů, potlačoval smích. "Vaše žena se mi moc líbí," řekl Willymu.

"Mně taky." Wily zrovna dojedl zmrzlinový pohár. "Byla to skvělá večeře, ale musím říct, že bych si navrch ještě s chutí dal Big Maca."

Barra se rozesmála. "To ráda slyším. Moje sestra při rozvodu dostala koncesi k provozování McDonalda. Já jsem takové štěstí neměla."

"A nebude ho mít ani Nadine, jestli jí Cotter bude mít plné zuby," zapojila se do debaty Elyse. "Dostala by tohle," dotkla se palcem ukazováčku a předvedla krásný kruh. Význam jejího sdělení byl všem naprosto jasný. "Nadine je ideálním dokladem toho, že by se mělo dodržovat deváté přikázání."

"Nepožádáš manželky bližního svého," řekl Willy.

"Nebo manžela," zasmála se Elyse. "Nadine má tu hroznou smůlu, že dostala toho mého."

Nadine Haywardová nečekala na začátek recitálu v hudebním sále. Vyklouzla z jídelny hned mezi prvními a zamířila ke své chatce, která byla jednou z těch nejvzdálenějších od hlavní budovy.

Teď je středa večer, říkala si. V sobotu ráno pro mě Cotter přijede a to mu o té krádeži už budu muset říct. Bude se ptát, proč jsem okamžitě nezavolala policii. Pak mu budu muset říct, že Bobby nezaplatil pojistku. A Bobbyho budou soudně stíhat.

Tohle se nesmí stát.

Kéž bych sem před čtyřmi roky nepřijela a nepotkala Cottera. Téhle myšlence se snažila ze všech sil vyhnout.

Když Nadine odbočila z hlavního chodníku ke své chatce, byla zaplavena nenávistí sama k sobě a litovala, že vůbec kdy Cottera poznala.

To, že jsem sem přijela, byla moje jediná výstřednost, kterou jsem udělala, když Robert zemřel, a hned jsem ho tady musela potkat.

Její první manžel Robert Crandell byl vzdálený Elysin bratranec a byl hezký, chytrý, vtipný a miloval ji. A taky byl hazardní hráč. Provdala se za něj ve dvaceti a rozvedla se s ním, když Bobbymu bylo deset. Byl to jediný možný způsob, jak uniknout jeho dluhům. Ale zůstali přáteli. Víc než přáteli. Vždycky jsem ho milovala, uvědomila si teď.

Téměř před pěti lety se zabil při autonehodě. Jel moc rychle, dálnice byla mokrá a kluzká a on stále hazardní hráč, vždy lehkomyslný. Ale nechal po sobě pojistku, která stačila na úhradu Bobbyho studií na univerzitě. Úleva, kterou Nadine zjištění této skutečnosti přineslo, spolu s citovou prázdnotou, již cítila po jeho smrti, ji vedly k tomu, že si dopřála týden v lázních Cypress Point.

V dobách, kdy ještě byla za Roberta vdaná, se příležitostně se tkávala s Cotterem a Elyse na rodinných oslavách. Když se s nimi v lázních opět viděla, bylo zjevné, že ti dva spolu skoro ani nemluví. Za tři měsíce jí pak volal Cotter. "Právě se rozvádím," oznámil jí, "protože jsem nedokázal na tebe přestat myslet."

Pozorný. Okouzlující. Bože můj, jak Cotter dokázal být milý, když chtěl. "Neměla jsi to nikdy lehké, Nadine," řekl jí. "Je načase, aby se o tebe konečně někdo staral. Vím, co sis s Robertem prožila. Je to zázrak, že ho nikdo nezavraždil. Bookmakeři neznají slitování, když člověk neplatí dluhy. Čas od času jsem mu finančně vypomohl, nevím, jestli jsi o tom věděla."

Nikdy Robertovi nic nedal, pomyslela si Nadine, když zasunula klíč do zámku ve dveřích chatky.

Dříve než však klíčem otočila, dveře se otevřely a hleděla na ni vyděšená tvář jejího dvaadvacetiletého syna. Pak se k ní Bobby vrhnul a obejmul ji: "Mami, zachraň mě. Co jenom budu dělat?"

Alvira s Willym seděli spolu s ostatními hosty u stolu nad espresem bez kofeinu a doufali, že se jim podaří zaslechnout nějaké další klípky, ale k Alviřinu velkému zklamání už Elyse o svém bývalém manželovi dále nemluvila.

"Jdete na ten hudební recitál, paní Meehanová?" zeptala se Barra Snowová.

"Pořád ještě žijeme podle newyorského času," odpověděla Alvira. Po té Elysině jízlivé poznámce o loterii měla sto chutí říct, že půjdou na kutě, ale pak to zavrhla. "Myslím, že si raději půjdeme odpočinout," zakončila.

Přes jídelnu vedla Alvira Willyho zdrženlivým tempem, ale hned jak byli venku, zrychlila krok. "Pojďme rychle," pobízela Willyho. "Umírám touhou si konečně promluvit s Nadine. Z toho, co jsem se zatím dozvěděla o vztahu Cottera Haywarda k penězům, nemůže být pochyb, že on rozhodně nebude váhat, jestli se krádež má nahlásit pojišťovně."

Když dorazili k Nadinině chatce, s překvapením zjistili, že otevřeným oknem proniká ven šum hlasů. "Divila bych se, kdyby se vrátil manžel," zašeptala Alvira. Ale když zaklepala, dveře jí otevřel hezký mladý muž, jehož nápadná podoba s Nadine byla patrná i v pološeru.

Willy s Alvirou seděli naproti nim na dvou pohovkách, světle modré a bílé, v harmonicky zařízeném obývacím pokoji a čekali. Nadine Bobbymu vysvětlovala, že Meehanovi o krádeži všechno vědí a jsou tady proto, aby jim pomohli.

Alviře bylo okamžitě naprosto jasné, že je Bobby k smrti vyděšený, ale přesto se jí nelíbilo, když se snažil kličkováním ospravedlnit. "Mami, přísahám ti, že je to poprvé, co jsem vzal peníze na pojistku," říkal třesoucím se hlasem. "Vsadil jsem. Byla to tutovka."

",Tutovka'." V Nadinině hlase se začal ozývat vzlykot. "Totéž vždycky říkal tvůj otec. Poprvé jsem to slyšela, když mi bylo devatenáct. Už to nikdy nechci slyšet znova."

"Mami, chtěl jsem všechno dát do pořádku, přísahám."

"Copak neposlali urgenci, že se má pojistka zaplatit?" zeptala se Alvira.

Bobby se podíval stranou. "Poslali."

"A vy jste to zničil?" nedala se odradit Alvira. "Ano."

"To je taky trestný čin," řekla přísně.

"Bobby," křičela Nadine, "přemluvila jsem Cottera, aby převedl pojistku na šperky na tebe, protože jsi dostal tu práci u Haskilla. A taky jsem ho ještě přesvědčila, aby tě nechal bydlet v newyorském bytě."

Je úplně stejný jako jeho otec, pomyslela si. Kajícný obličej, sklíčeně vpadlá ramena.

Bobby jakoby vycítil, co si Nadine myslí. "Mami, nejsem jako otec, nejsem takový. Vždycky předtím, když jsem sázel, byly to moje peníze."

"Vždycky ne. Některé tvoje ztráty jsem hradila já."

"Ale nikdy to nedělalo moc. Mami, když Cottera přesvědčíš, aby mě nežaloval, slibuju, že nikdy, nikdy se to už nebude opakovat. Nechci jít do vězení."

Bobby si hlavu zabořil do dlaní.

Nadine ho objala. "Bobby," řekla, "copak to nechápeš? Není v mých silách mu v tom zabránit."

Pak se na okamžik odmlčela. "Nebo snad ano?"

O hodinu později, když už Willy s Alvirou leželi v posteli, Alvira začala přemýšlet nahlas. "Ten Nadinin syn, Bobby, podle mě nemá valný charakter a především je to velký sobec. K tomu závěru musíš nutně dojít, když se podíváš na fakta: jeho matka přemluví Cottera Haywarda, ať přepíše pojistku na něho, Bobby získá plnou moc a pojistné probendí v sázkách. A taky mám dojem, že mu daleko větší starosti dělá vyhlídka, že by měl jít do vězení, než to, že jeho nezodpovědnost může způsobit krach Nadinina manželství."

"Hm - hm," souhlasil Willy téměř už ze spánku.

"Ne že bych si myslela, že Cotter Hayward je bůhvíjaké terno," pokračovala Alvira. "Připomíná mi pana Parkera. Pamatuješ si přece, jak jsem chodila vždycky ve středu uklízet k Parkerům, než se odstěhovali na Floridu. Myslím, že ona už zemřela. Ti hodní a milí vždycky umřou a ti syčáci snad tvrdnou na tom světě věčně. Ten Parker si pořád vymýšlel a byl věčně nespokojený. A taky byl hrozný chamtivec! Jednou křičel na svou ubohou ženu proto, že chtěla vyhodit jeho starý oblek. Měl plnou skříň hadrů, ale nepřenesl by přes srdce, kdyby měl přijít o jednu pitomou fusekli."

Willyho pravidelné oddychování bylo jeho jedinou odpovědí.

"Jediným možným řešením, jak zachránit Bobbyho Crandella před vězením, je najít zloděje," uvažovala Alvira nahlas. "Tu noc, kdy došlo k loupeži, Nadine sice zamkla hlavní dveře chaty, ale Bobby řekl, že se dneska večer dostal dovnitř prosklenými zasouvacími dveřmi z verandy. Je proto logické, že totéž mohl udělat kdokoliv jiný. Nikdo si se zamykáním těchto dveří nedělá velkou hlavu."

A pak jí hlavou bleskla myšlenka, která jí vyrazila dech. Jak moc je Bobby namočený v tom hazardu? Věděl, že jeho matka má ty šperky s sebou. Nadine jim řekla, že kombinace čísel, kterou dává vždycky, když používá v lázních nebo hotelu trezor zabudovaný ve zdi, je rok jejího narození: 1- 9 - 5 - 3. Boby to pravděpodobně věděl.

Alvira rozebírala v duchu teorii, že se Bobby Crandell mohl kvůli svým sázkám hodně zadlužit a dostat se tak do velice vážných problémů. Co když byl třeba jeho život v nebezpečí, kdyby nevrátil peníze, které dlužil? Co když dlužil hrozně moc peněz? Co když se rozhodl ukrást šperky, i když už předtím ukradl pojistné? Možná už byl tak zoufalý a doufal, že se matce podaří přemluvit Cottera, aby na ukradené šperky nežádal vyplacení pojistného, uvažovala.

Než Alvira usnula, položila si ještě jednu otázku. Proč se Cotter Hayward tak náhle rozhodl, že dneska večer s Nadine povečeří?

* * *

Telefon se ozval v jedenáct hodin, krátce po tom, co si šel lehnout. Cotter Hayward, stále ještě vzhůru, se natáhl pro

sluchátko a vyštěkl úsečně "Prosím".

Potom vstal a oblékl si sportovní bavlněné kalhoty a svetr. Pak se ještě rozhodl, že si udělá martini. Neměl bych si ho dávat, říkal si kysele. Ale možná mi to trochu zlepší náladu.

O čtvrt na dvanáct vyšel z komplexu bytů, který stál na pozemku golfového klubu v Pebble Beach. Téměř v úplné tmě došel až k šestnácté jamce. Postavil se na zalesněnou plochu poblíž grýnu a čekal.

Slabé zapraskání větvičky ho upozornilo, že někdo přichází. Otočil se, aby se s příchozím přivítal. V tu chvíli se zamračená obloha vyjasnila. V okamžiku, než Cotter Hayward zemřel, se mu promítla část jeho života. Zahlédl svého útočníka, uvědomil si, že se na jeho hlavu řítí golfová hůl, a měl čas i na to, aby pochopil, jak strašně velký blázen byl.

Ráno ve tři čtvrtě na šest se Alviře zdál sen o tom, že se s Willym plaví ze Southamptonu na Queen Elizabeth 2. Pak si uvědomila, že zvuk, který slyší, není lodní zvon, ale vyzvánění telefonu. Volala Min.

"Alviro, prosím tě, přijď hned nahoru do hlavní budovy. Máme velký problém."

Alvira se zrovna namáhavě soukala do světle žluté teplákové soupravy od Diora a tenisek, které k tomu patřily, když Willy zamžoural ze spaní. "Co se děje?" zeptal se.

"To ještě nevím. K čertu, ten vršek jsem si oblíkla naruby." Willy zašilhal směrem k hodinám. "Myslel jsem, že si sem lidi jezdí odpočinout."

"Někteří jo. Pospěš si a obleč se, abys tam mohl jít se mnou. Mám nějaké neblahé tušení."

Za několik minut se Alviřino neblahé tušení znásobilo skutečností, že u hlavní vchodu lázní stálo auto s označením šerifa okresu Monterey. "Scott je tady," pronesla dutě.

Scott Alshorne byl u Min v kanceláři. Min s Helmutem byli ještě oblečeni v županu. I když oba vypadali silně rozrušeni, Alvira přesto musela bezmezně obdivovat jejich vzhled. Oba dva dokázali budit dojem, jako by právě vystoupili ze stránek módního žurnálu, přestože byli vytaženi z postele v tak časnou ranní hodinu. Minin model byl z lesklého růžového saténu, u krku se stojáčkem olemovaným krajkou a s jemnou vroubkovanou šerpou. Helmutův hedvábný župan byl kaštanově hnědý, sahal mu ke kolenům a skvěle mu padl - stejně jako pyžamo, s nímž župan tvořil komplet.

Šerif Alshorne se naštěstí vůbec nezměnil. Byl to pořád on, postavou připomínající medvěda, s drsným a opáleným obličejem, bílými, nepoddajnými vlasy a pronikavýma očima, kterýma člověku viděl snad až do žaludku. Dokázal být stejně srdečný a milý, když objímal přítele, jako neúprosný, když pronásledoval zločince.

Objal Alviru a potřásl si rukou s Willym. Po krátkých uvítacích zdvořilostech přešel rovnou k věci: Před hodinou objevil údržbář na pozemku golfového klubu v Pebble Beach mrtvé tělo Cottera Haywarda."

"Panebože," vydechla Alvira a přitom si říkala. Který z nich to udělal, Nadine, nebo Bobby?

"Útočná rána těžkým předmětem. Ten, kdo ho zabil, chtěl mít jistotu, že bude opravdu mrtvý." Scott si Alviru změřil odhadujícím pohledem. "Z toho, co mi Min řekla, jsem vyrozuměl, že tady nejste zrovna kvůli rekreaci."

"Jak se to vezme." Alviře se v hlavě honily myšlenky jedna za druhou. "Nadine už o manželovi ví?"

"Scott přišel rovnou sem," vysvětlovala Min. "My ho doprovodíme, až jí to půjde říct. Možná že bude zapotřebí Helmutových lékařských služeb. Kdybych tak jenom věděla, kde najít Nadinina syna, abych ho mohla za ní poslat."

"Bobby je - " Alviřin varovný pohled umlčel Willyho.

Ale výměna pohledů neušlá Scottovi Alshornovi. "Vy znáte Bobbyho?" zeptal se.

"Setkali jsme se," kličkovala Alvira, ale pak si uvědomil, že by nemělo smysl zatajovat Scottovi, že Bobby Crandell byl v deset hodin v noci v Nadinině chatce.

"Je tady se svou matkou?" dožadoval se odpovědi Scott.

"Včera večer tu byl," přiznala Alvira. "Nadine má chatku se dvěma ložnicema."

Scott vstal, najednou se tyčil nad ostatními téměř v nadživotní velikosti. "Alviro, jsme přece dobří přátelé," řekl, "jednejme spolu na rovinu. Před třemi dny došlo tady v lázních k velké krádeži. Měl jsem o tom být informován - okamžitě. Min mi to sice všechno podrobně vysvětlila, ale to neomlouvá její rozhodnutí, že se nechala od Nadine Haywardové přemluvit, aby o tom zločinu mlčela. Copak vás vůbec nenapadlo, že jsme dávno mohli ze sejfu získat vzorky DNA? Teď už je na to pozdě."

Přistoupil blíž k Alviře. "Místo aby poslala pro mě, zavolala vás. Ale teď nemáme na krku jenom krádež nesmírně cenných šperků, ale i úkladnou vraždu. Chci od vás slyšet úplně všechno, na co jste přišla od té doby, co jste sem včera přijela. Vyjádřil jsem se jasně?"

"Já se teď taky vyjádřím jasně," řekl Willy ledově. "Nesnažte se zastrašit moji ženu."

"Ale zlato, Scott mě nezastrašuje," reagovala Alvira konejšivě. "Jenom mě svým osobitým způsobem seznamuje s mými právy." Vzhlédla ke Scottovi. "Vím, co si teď myslíte - že Nadine a Bobby jsou ti nejpravděpodobnější podezřelí. Ale taky vím, že jste schopný člověk a budete se na to dívat objektivně. Cottera Haywarda jsem poznala před několika lety, když tu byl se svou tehdejší manželkou Elyse. Tenkrát zrovna nevypadali jako párek šťastných hrdliček a na základě toho, co jsem včera večer viděla, jsem přesvědčena, že ta žena ho nenáviděla. Ale nic by tím nezískala, kdyby ho zabila, aspoň pokud je mi známo. A pak ještě, Cotter Hayward měl spoustu nepřátel, takže než uděláte ukvapené závěry, dobře se podívejte na některé z hráčů na tom golfovém turnaji. Třeba měl taky někdo z nich pádný důvod, aby ho taky nenáviděl."

Min ukázala na hodiny. "Za chvíli bude půl sedmé," upozornila nervózně. "Za čtvrt hodiny začne ranní rozcvička. Musíme Nadine říct, co se stalo."

"A taky myslím, že by o tom měla i Elyse vědět dřív, než se rozletí klepy," navrhla Alvira. "Jestli chcete, zajdu za ní do chatky a řeknu jí to."

"Ne beze mě," vyštěkl Scott. Pak ale dodal se zdráhavým úsklebkem: "Tak dobře, Alviro. Můžete tam skočit, až navštívíme vdovu po Haywardovi."

Min s Helmutem utíkali nahoru, aby se převlékli do tepláků, a pak celé to pochmurné procesí opustilo hlavní budovu. Willy se rozhodl, že půjde zpátky do své chatky. "Jenom bych překážel," řekl.

Když kráčeli po klikatém chodníčku k Nadinině chatce, prošly kolem nich služebné s podnosy se snídaní. Alvira cítila, jak po nich vrhají zvědavé pohledy.

Ukázalo se, že Helmutovy lékařské pomoci je opravdu potřeba. Když dorazili, Nadine byla v obývacím pokoji. Vypadala, jako by celou noc vůbec nespala. Alvira okamžitě zaregistrovala, že má župan oblečený naruby. Musela se oblékat v hrozném spěchu. Proč asi?

Když je Nadine uviděla, její pleť broskvovosmetanové barvy se změnila na šedavě popelavou. "Co se děje? Něco se stalo Bobbymu?"

Takže takhle je to, pomyslela si Alvira. Bobby šel pryč a ona nemá tušení kam. Sledovala, jak se Min s Helmutem ochranářsky postavili k Nadine, když jí Scott oznámil, že se její muž stal obětí vraždy.

Nadine neříkala nic. Pak vzdychla a v mdlobách se zhroutila na zem.

"Nadine sice vypadala jako troska, ale to ještě není nic proti tomu, jak vypadal Bobby," řekla Alvira Willymu o hodinu později. "Přišel tam, právě když se ji Helmut pokoušel přivést k vědomí, a podle mě si myslel, že je snad jeho matka mrtvá. To víš, že brečel, to je jasné. Odstrčil Helmuta stranou a pořád opakoval: "Je to moje chyba, mami. Odpusť mi to, prosím tě. Odpusť mi to."

"Myslel tím, že mu má odpustit to ukradené pojistné, nebo se snad nějak pohádali?" zeptal se Willy.

"Na to se právě snažím najít odpověď. Když Nadine přišla k sobě, Helmut jí dal sedativum a uložil ji do postele. Scott zatím mluvil s Bobbym. Ale Bobby řekl jenom to, že nemohl spát, a tak vstal a šel si zaběhat. A pak ještě prohlásil, že už neřekne ani slovo, dokud si nevezme právního zástupce."

Willy tiše hvízdl. "Takhle se zrovna nechová ten, kdo je nevinný."

Alvira neochotně přikývla. "Řekla bych, Willy, že Bobby není zlý a určitě miluje svoji matku, ale na druhé straně jsem si jista, že je to ten typ, který nedomyslí následky svých činů. Hrozně nerada to říkám, ale dovedu si ho docela dobře představit, jak usoudí, že když se Cotter Hayward odklidí z cesty, jeho matka nikdy nebude muset přiznat, že se ztratily šperky."

Willy jí podal šálek kávy. "Vůbec nic jsi nejedla. Služebná tady nechala termosku a něco, co se vzdáleně podobá vdolku. Člověk potřebuje lupu, aby to vůbec viděl na talíři."

"Devět set kalorií denně, zlato. Díky tomu lidi vypadají tak dobře, když odtud odcházejí." Alvira zhltla vdolek celý najednou. "Ale víš, co bylo ještě zajímavé? Když jsme přišli k Elyse a řekli jí o jejím bývalém manželovi, dostala hysterický záchvat."

"Myslel jsem, že ho nemohla vystát."

"To já taky. A dost možná že nemohla. Ale věděla, že se Cotter Hayward tak bojí umírání, že nejspíš ani nenapsal poslední vůli. Neměl děti, takže to znamená - "

"...že Nadine možná bude velmi bohatá vdova," dokončil Willy. Teď si její syn bude klidně moct dovolit skvělého právníka."

Ve dvanáct hodin se Scott vrátil do lázní s povolením k prohlídce Nadininy chatky. To už reportéři obléhali lázně zvenku a policie musela před nimi vybudovat zátarasy.

Obstoupili šerifa Alshorna a dožadovali se tiskového prohlášení. Vystoupil z auta a stanul před kamerami a mikrofony. "Vyšetřování pokračuje," řekl. "Právě teď probíhá pitva. O dalším vývoji vás budeme průběžně informovat."

Otázky se na něho ze všech stran jenom sypaly: "Šerife, je pravda, že syn paní Haywardoné si vzal právního zástupce?" "Je pravda, že před několika dny došlo ke krádeži cenných šperků paní Haywardoné a vy jste o tom nebyl informován?" "Je pravda, že měl pan Hayward včera při večeři výstup se svou bývalou ženou?"

"Bez komentáře," odpověděl Scott úsečně na každou otázku, která se na něho hrnula. Nasedl zpátky do auta a vyštěkl na svého pomocníka. "Šlápněte na to." Policista u zátarasů na ně zamával, že můžou jet, a oni unikli na pozemek lázní. "Jsem strašně zvědavý, kolik zaměstnanců prodá historky přímo od pramene různým bulvárním plátkům," soptil, když ujížděli k Nadinině chatce.

Nadine už byla převlečená, a i když byla bledá jako stěna, vypadala naprosto klidně. "Chápu to," řekla bezvýrazným hlasem, když jí Scott ukazoval povolení k domovní prohlídce. "Nevím sice, co hledáte, a jsem si absolutně jistá, že tady nic inkriminujícího nenajdete, ale pusťte se do toho."

"Kde je váš syn?" zeptal se Scott.

"Poslala jsem ho do Římských lázní. Masáž a plavání mu jenom prospějí."

"Je srozuměn s tím, že nemá opouštět prostory lázní, že?"

"Mám za to, že jste se vyslovil dostatečně jasně. Teď mě, prosím, omluvte, budu v kanceláři baronky von Schreiber. Pomáhá mi s přípravami kremace mého manžela, až policie vydá jeho tělo."

Prohlídka chaty byla důkladná, ale výsledek byl nulový. Scott podrážděně zkoumal sejf ve zdi. "Je pěkně bytelný,"

poznamenal ke svému pomocníkovi. "Vypáčený není, takže to neudělal žádný profesionální kasař. Ten, kdo sebral ty šperky, znal číselnou kombinaci."

"Syn."

"Ve středu ráno byl ve své kanceláři v New Yorku. Šperky zmizely v úterý odpoledne. Prověřujeme ještě noční lety, ale samozřejmě mohl letět pod falešným jménem.

Teprve ve druhé ložnici, v níž spal Bobby, našel Scott něco, o čem si myslel, že by mohlo mít nějaký význam. Byl to Nadinin kapesní telefonní seznam, opřený o telefon a otevřený na stránce s písmenem H. Prvních pět telefonních čísel patřilo Cotteru Haywardovi a byla to čísla do jeho kanceláře, člunu, bytu v New Yorku, na ranč v Novém Mexiku a do bytu v Pebble Beach.

"Bobby byl dneska v noci tady," řekl Scott. "Cotter byl v bytě v Pebble Beach. Třeba mu náš kámoš Bobby zavolal a dohodl si s ním schůzku."

* * *

V lázních Cypress Point bylo zvykem, že se oběd servíroval neformálně na stolech kolem bazénu. Většina hostů byla oblečená jenom do plavek a županů. Avšak ti, kteří už měli za sebou dopolední program a chystali se odpoledne věnovat golfu na novém lázeňském devítijamkovém hřišti, byli na těch několik hodin strávených golfem náležitě oblečeni.

Alvira neměla v úmyslu věnovat se zkrášlovacím procedurám ani tělesnému cvičení a golfovou hůl nedržela nikdy v ruce. Přesto všechno se ale chvatně převlékla do tmavě modrých jednodílných plavek a růžového froté županu. Plavky i župan patřily ke standardnímu vybavení každé chaty. Přemlouvala Willyho, aby se taky oblékl do plavek a krátkého županu, jimiž lázně vybavily své mužské hosty.

"Nemůžeme teď zůstat stranou," naléhala na něho. "Potřebuju zjistit, co lidi o té vraždě říkají."

Uvědomovala si, že když si vezme na župan růžicovou brož, bude to nejspíš vypadat nevkusně a nepatřičně. Tohle by neudělaly ani ženy, které na večerní "koktejlové" recepci vypadaly jako vánoční stromeček. Nicméně si nakonec brož přece jenom na klopu připnula. Když přišli k bazénu, zapnula nahrávací zařízení. Nechtěla, aby jí uniklo jediné slovo z toho, co lidé budou říkat o vraždě.

Alvira překvapeně zaznamenala, že Elyse sedí u jednoho stolu s Barrou Snowovou a dalšími hosty. "Půjdeme tam," sykla na Willyho, když si všimla, že jsou u stolu ještě dvě místa volná.

Elyse vypadala naprosto klidně. Zavrhla lázeňský standard, plavky a župan, a měla na sobě pruhovanou bavlněnou halenku, bílou sukni a boty na golf. "Byl to hrozný šok," říkala zrovna ženě, která právě přišla za Elyse k jejich stolu. "Konec konců, byla jsem za Cottera vdaná patnáct roků a část našeho manželství jsme prožili šťastně. Díky němu jsem začala hrát golf a za to mu budu vždycky vděčná. Byl to skvělý učitel. Kvůli tomu jsme vlastně spolu vydrželi tak dlouho. I když jsme se už měli plné zuby, pořád jsme spolu rádi hráli golf."

"A opravdu chcete dneska odpoledne hrát? Můžeme místo vás vzít do dvojice někoho jiného."

Žena, která mluvila s Elyse, patřila k početné odrůdě štíhlých, opálených a elegantních krásek s téměř anglickým přízvukem. Zdá se mi povědomá jenom proto, že vypadá úplně stejně jako polovina žen tady, dospěla k závěru Alvira, když jí chvíli zkoumala.

Místo Elyse odpověděla Barra Snowová: "Jsem si jistá, že Elyse daleko víc prospěje, když s námi bude hrát. Už jsem řekla nosiči, aby jí z auta přinesl hole. Nesmí jenom tak nečinně sedět a truchlit."

"Já netruchlím," odporovala jí vehementně Elyse. "Jestli chceš, Barro, mocímermo někomu projevovat soustrast, schovej si to pro Nadine. Slyšela jsem, že byl u ní včera v noci Bobby, a vsadím se, že ho nečekala. Hrozně ráda bych věděla, v jakém průšvihu teď zase jede. Naposledy musela Nadine na Cotterovi vyškemrat prachy, aby synáčka vysekala z dluhů. Věrný obraz svého otce, jeden za osmnáct a druhý bez dvou za dvacet."

Alvira si vzpomněla, že Elyse byla vzdálenou sestřenicí Bobbyho zesnulého otce. Jak mohla vědět, že Nadine Bobbyho vysekala z dluhů? divila se. Řekl jí to snad Cotter? Přemýšlela o tom, jak se Elyse chovala hystericky, když se dozvěděla o Cotterově smrti. Bylo to jenom proto, že Nadine zdědí spoustu peněz, nebo snad svého bývalého manžela nenáviděla a zároveň ho stále ještě i milovala? Rozhodně je to zajímavé, usoudila Alvira.

Přispěchala k nim paní Jennigsová, která s nimi u večeře seděla u stolu. "Zrovna v televizi říkali, že prý před pár dny byly ukradeny Nadininy šperky. To je neuvěřitelné, že?"

"Šperky," zalapala po dechu Elyse. "Rodinné šperky! Panebože, věděl o tom Cotter? Ty šperky byly u Haywardů v rodině už tři generace. Nikdy je nedostala žádná manželka, mohla je jenom nosit. Jeho otec byl ženatý čtyřikrát a legrační na tom je. že všechny jeho čtyři ženy měly své portréty s týmiž šperky. Říkalo se jim Haywardův sbor. Myslela jsem, že Nadine bude nakonec ta, která si všechno nechá. Cotter už byl z celé rodiny poslední."

Je z té krádeže šperků celá vzrušená, pomyslela si Alvira. Anebo je to skvělá herečka.

Ke stolu přistoupil muž bodrého vzhledu v uniformě lázeňského nosiče, přes rameno měl přehozený golfový vak. "Nesu vaše hole, paní Haywardová," řekl a složil vak na zem. "Myslím ale, že radši očistím sand wedge. Chybí pouzdro a hůl je trochu lepkavá."

"To je nesmysl," vyštěkla Elyse. "Všechny hole se čistily, než se dávaly do vaku."

Lepkavá? Alviře se v hlavě rozblikalo výstražné znamení. Vyskočila a vyhrkla: "Ukažte, podívám se na to."

Vzala od ohromeného nosiče golfový vak a nahlédla dovnitř. Dávala si velký pozor, aby se žádné z holí nedotkla. Naklonila se a zkoumala onu hůl, která nebyla uložená v pouzdře. Zaoblená železná hrana hole byla pokryta tmavě hnědými skvrnami. Dokonce i pouhým okem Alvira jasně viděla kousky kůže a vlasů přilepené na kovu.

"Běžte někdo pro šerifa Alshorna," pronesla tiše. "Řekněte mu, že jsem pravděpodobně objevila vražednou zbraň."

O dvě hodiny později přišel za Alvirou a Willym do jejich chatky šerif Scott Alshorne.
"Dobrá práce, Alviro," přiznal Scott s trochou závisti. "Kdyby ten nosič hůl očistil, zničil by se cenný důkaz."
"DNA?" zeptala se Alvira.
Alshorne pokrčil rameny. "Možná. A taky víme, že to je vražedná zbraň a že pochází z golfového vaku bývalé manželky. A že vak byl v kufru jejího auta, které stálo nezamčené na parkovišti."
"To znamená, že kdokoliv hůl mohl vzít a zase ji tam vrátit," poznamenal Willy.
"Kdokoliv, kdo věděl, že tam je," doplnila Alvira. "Je to tak, Scotte?"
"Jo."
"Já jsem se té hole sice nedotkla, ale odhaduju, že jako zbraň musí být pořádně nebezpečná. Mám pravdu?"
Alvira svraštila čelo, což bylo znamení toho, že o něčem začala intenzivně přemýšlet.
"Ano, je to hrozivá zbraň," souhlasil Scott. "Sand wedge je nejtěžší ze všech holí."
"Tohle jsem nevěděla. Kdybych někoho chtěla praštit po hlavě golfovou holí, vzala bych nejspíš tu, která by mi přišla pod ruku." "Alviro," potřásl Scott hlavou, "možná si vás přece jenom budu muset najmout. Máte úplnou pravdu, já jsem došel ke stejnému závěru. Někdo, kdo bud golf hraje, nebo aspoň něco o něm ví, si tu hůl záměrně vybral pro svoje včerejší noční setkání s Cotterem Haywardem."
"A vy podezříváte hlavně Bobbyho Crandella, že?"
Pokrčil rameny. "Nebo jeho matku, ze všech těch důvodů, které znáte."
Alvira si představila Bobbyho, jeho vyděšený hezký obličej, jak se pokouší ospravedlnit a prohlašuje, že si doposud všechny svoje prohry vyrovnal sám. Dospěla ale k závěru, že se víc blíží pravdě to, že mu Nadine vždycky finančně vypomohla a že by k ní znova přiběhl a očekával, že to udělá zase.
Včera v noci Alvira viděla na vlastní oči, že si uvědomil, že tentokrát je jeho matka bezmocná, aby ho zachránila. A bylo nad slunce jasnější, že Nadine by udělala cokoliv, aby její syn nemusel jít do vězení. V tom smyslu se vlastně i vyjádřila...
"Pro oba dva to vypadá dost špatně," pronesla pomalu, "ale něco vám, Scotte, řeknu. Oni jsou nevinní. Cítím to v kostech."
Seděli v obývacím pokoji chaty. Skleněné zasouvací dveře byly otevřené, dovnitř proudil chladivý osvěžující vánek od Pacifiku a v poledním vedru přinášel velkou úlevu.
Venku v patiu se najednou ozval dupot běžících nohou a za okamžik Nadine otevřela posuvné dveře se sítem proti hmyzu. "Alviro, pomozte mi," vzlykala. "Bobby se chce jít na policii přiznat, že zabil Cottera. Zabraňte mu v tom, prosím." Pak uviděla šerifa. "Panebože!" zakvílela.
Scott vstal. "Paní Haywardová, raději půjdu vašeho syna najít a poslechnu si, co mi chce říct. A vám radím, abyste zpytovala vlastní svědomí a přemýšlela, proč se tak najednou rozhodl přiznat k vraždě."

V doprovodu Scotta Alshorna a dvou šerifových pomocníků byl Bobby Crandell odveden na policejní stanici okresu Monterey. Za několik minut po nich pak Alvira s Willym v lázeňské limuzíně doprovázeli Nadine na totéž místo.
Nadine už nevzlykala. Po dobu krátké jízdy seděla mlčky, a když dorazili na stanici, chtěla okamžitě mluvit s šerifem. "Musím mu říct něco velmi důležitého," prohlásila.
Alvira ihned vycítila, co Nadine zamýšlí udělat. "Nadine, dříve než cokoliv řeknete, vezměte si právníka."
"Právník mi nepomůže. Nikdo mi nemůže pomoct."
Odvedli je do čekárny a tam seděli, dokud pro ně za hodinu Scott neposlal. To už si Alvira dělala tak velké starosti, že téměř zapomněla zapnout nahrávací zařízení v růžicové broži.
"Kde je Bobby?" To byla první věc, která zajímala Nadine, když je konečně zavedli do Scottovy kanceláře.
"Čeká, až se přepíše jeho výpověď."
"Nemá o čem vypovídat, nic neví," křičela Nadine. "To já - "
Scott ji přerušil. "Paní Haywardová, dále už neříkejte ani slovo, dokud mě nevyslechnete. Slyšela jste o právech zadržené osoby?"
"Ano."
Alvira ucítila, jak ji Willy vzal za ruku, aby ji uklidnil, když Scott předčítal Nadine její práva. Pak jí podal natištěný text, aby si je přečetla sama, a zeptal se jí, jestli je jí všechno jasné.
"Ano, rozumím všemu, vím, že mám právo na obhájce."
"Správně." Scott se obrátil ke svému pomocníkovi. "Přiveďte stenografku. "Alviro, vy počkejte s Willym venku."
"To ne, prosím vás, nechte je tady," Nadine se celá třásla.
Alvira ji objala. "Dovolte mi zůstat tady s ní, Scotte."
Nadine vypovídala naprosto otevřeně. "Zavolala jsem Cotterovi do bytu v golfovém klubu. Řekla jsem mu, že s ním musím mluvit."
"V kolik to bylo hodin?"
"Bylo to ... nejsem si jistá. Ležela jsem už v posteli. A nemohla jsem spát."
.,O čem jste s ním chtěla mluvit?" zeptal se Scott.
"Chtěla jsem mu říct o té krádeži šperků a poprosit ho, aby to nehlásil. Alviro, vy jste tak chytrá. Myslela jsem si, že se vám možná podaří zjistit, kdo to udělal. Měla jsem přece pár kousků na sobě ten večer předtím. Spousta lidí je obdivovala a všichni jsou ještě pořád tady. Možná je všechno v sejfu v některé chatce."

"Souhlasil, že se s vámi setká?" položil otázku Scott. "Ano, na golfovém hřišti."
"Proč ne v bytě?" zeptala se Alvira. "Jste přece jeho žena."
"On ... on řekl, že by se rád prošel a že to bude tak asi na půl cesty pro nás oba. Vysvětlil mi přesně, jak se tam dostanu."
"Proč jste si s sebou vzala golfovou hůl?" zeptal se Scott.
Nadine se kousla do rtu. "Cotter mohl být agresivní. Bála jsem se, že když se rozzuří ... A právě to se stalo. Když jsem mu řekla o krádeži a o tom pojistném, hrozně se rozzlobil, Zvedl ruku a snažil se mě uhodit. Couvala jsem a zvedla jsem hůl a ..." Hlas jí vypověděl službu. Potom zašeptala: "Nepamatuju si, že jsem ho udeřila, ale pak tam ležel a já věděla, že je mrtvý."
"Golfovou hůl jste dala zpátky do auta Elyse Haywardové?"
"Ano. Potřebovala jsem prostě se jí zbavit."
"Proč zrovna do jejího auta?"
"Věděla jsem, že tam má hole. Viděla jsem ji s nimi. Cestou z lázní jsem si to zkrátila přes parkoviště."
Scott měl svraštěné nejen čelo, ale i celý obličej byl zvrásněný od toho, jak usilovně přemýšlel. "Vaše výpověď je o hodně pravděpodobnější než to, co vypověděl váš syn," řekl. "Je mi vás moc líto, paní Haywardová. Prospěla byste Bobbymu mnohem víc, kdybyste ho nechala nést trest za to, že si přivlastnil peníze na pojistku. Měl by šanci se s tím nějak vypořádat. Za stávající situace ale volil raději tu možnost, že se dobrovolně přizná k vraždě svého nevlastního otce, než abyste za vraždu byla zatčena vy. Teď už vám můžu říct, že jeho výpověď by u soudu neobstála."
Scott vstal. "Až se vaše výpověď přepíše a vy ji podepíšete, budete formálně obviněna. Teď jste zatčena pro důvodné podezření z vraždy prvního stupně."

* * *

Alvira s Willym jeli na policejní stanici s Nadine a teď se vraceli s Bobbym. Byl na něho žalostný pohled, jak seděl v autě shrbený, brada mu spočívala na rukou složených na prsou, oči měl napůl zavřené. V Alviře se vzdouvaly silné mateřské city. Chudáček, tak hrozně trpí, říkala si, a obviňuje sám sebe. Nakonec na něho promluvila: "Bobby, zůstanete v matčině chatce, že ano?"
"Ano, jestli mi to baronka von Schreiber dovolí. Matka tady měla být jenom do soboty."
"Jsem si jistá, že Min pro vás bude místo mít." Obrátila se k Willymu. "Myslím, že bys měl zbytek dne zůstat s Bobbym. Vezmi ho do tělocvičny nebo si jděte zaplavat do bazénu."
Potom zmlkla, nechtěla slibovat něco, co by pak třeba nemohla splnit. Ale když limuzína ujížděla po Sedmnácté Mill Drive, rozhodla se, že řekne, co má na srdci. "Bobby, vím, že jste Cottera Haywarda nezabil, a jsem si stejně tak jista, že ho nezabila ani vaše matka. Myslí si, že vás teď chrání, tak jako vy jste si předtím myslel, že chráníte ji. Teď chci slyšet pravdu. Co se stalo, když jsme od vás v noci s Willym odešli?"
Bobbyho obličej se trochu vyjasnil slabou nadějí. Prohrábl si rukou tmavě blonďaté vlasy, stejné jako jeho matka. "Máma a já jsme byli úplně grogy. Řekla, že ví, že Cotterovi začne vrtat hlavou to, že u večeře neměla na sobě žádné šperky, a že by bylo asi lepší říct mu o tom, co se stalo, než čekat až do soboty. Oba jsme si pak šli lehnout. Chvíli jsem ji slyšel brečet, ale nevěděl jsem, jestli bych měl za ní jít. Potom jsem usnul."
Nervózně pohlédl na přední sedadlo, ale pak si uvědomil, že Alvira stiskla knoflík, kterým se zvedá sklo, které je odděluje od řidiče a vytváří soukromí. Probudil jsem se kolem páté a šel se podívat na mámu. Nebyla tam. Našel jsem její adresář a zavolal Haywardovi do bytu v golfovém klubu, ale nikdo to nebral. Dostal jsem strach a rozhodl se tam jít podívat. Bál jsem se, že za ním šla a že se jí snad něco stalo. Běžel jsem ke klubu, ale když jsem tam dorazil, uviděl jsem policejní auta. Údržbář mi řekl, co se stalo. Potom jsem prostě zpanikařil. Proto jsem se taky šel přiznat k vraždě. Protože jestli to máma udělala, udělala to kvůli mně."
Alvira pohlédla na mladého muže, jeho obličej byl výrazem zoufalství. "Nevěřím tomu, že to udělala, Bobby," odvětila. "Řekla jsem šerifu Alshornovi, že určitě existuje spousta dalších lidí, kteří měli dobrý důvod zabít vašeho nevlastního otce. Můj úkol teď je zjistit, kdo z nich to udělal."

V chatce na Alviru čekala objemná manilová obálka. Byly to materiály, o které žádala Charleyho Evanse, šéfredaktora New York Globu. Stohy novinových a časopisových výstřižků a článků o Cotteru Haywardovi.
Když se Alvira do toho všeho ponořila, téměř zapomněla, že zmeškala oběd. Pak si ale vzpomněla na minivdoleček k snídani a uvědomila si, že její náhlá bolest hlavy není vyvolána jenom stresem. Telefonem zavolala pokojovou službu.
Za deset minut se objevila usměvavá servírka se sklenicí minerálky, konvičkou bylinkového čaje a mrkvovo-okurkovým salátem, což bylo polední menu toho dne. Alvira si toužebně představila dobrý, šťavnatý hamburger, a pak si vzpomněla na poznámku Barry Snowové, že její sestra získala při rozvodovém vyrovnání koncesi na provozování McDonalda. Skoro se usmívala, když pomyslela na to, že má tak hrozný hlad, že by dokázala na posezení spořádat úctyhodné množství hamburgerů.

Alvira zjistila, že ty přebohaté materiály o Cotteru J. Haywardovi jsou vlastně nesmírně zajímavým čtením. Narodil se v Darienu ve státě Connecticut. Byl vnukem vynálezce obvodového modulu pro dálkové telefonní hovory, který svůj vynález prodal AT&T za šedesát milionů dolarů.
"To byla tenkrát obrovská spousta peněz," zhodnotila Alvira a udělala si poznámku do bloku. Tehdy koupil Cotter

První své manželce šperky. Protože byl známý jako velký držgrešle, o té koupi se psalo na prvních stránkách novin. Šperky pak přešly na jeho syna, Cottera Druhého. Byl to plejboj, jehož čtyři ženy musely šperky nosit jedna po druhé. Ale na rozdíl od klenotů, které se zachovaly ve své plné kráse, jeho rodinné jmění se nákladným životem a rozvodovými finančními vyrovnáními výrazně ztenčilo.

Cotter Třetí, Nadinin zesnulý manžel a Elysin bývalý manžel, měl v sobě nešvary obou svých předků. Z jeho mládí tam byla řada fotek, na nichž byl v doprovodu filmových hvězd a dívek vstupujících do společnosti. S Elyse se oženil, když mu bylo pětatřicet, a stejně jako jeho děda byl nechvalně proslulý jako lakomec. Měl svoje vlastní vynálezy a proslýchalo se, že mají hodnotu přes sto milionů dolarů, ale jejich skutečná hodnota známa nebyla.

Musel to být skvělý golfista, usoudila Alvira. Spousta snímků ho zachycovala na golfovém hřišti, kde hrál s takovými lidmi, jako byl Jack Nicklaus a bývalý prezident Ford. Na starších snímcích byli on a Elyse, zavěšeni do sebe, oblečeni na golf, a někdy spolu přebírali ceny. Nejnovější fotografie, ty, které nebyly starší než tři roky, ho zachycovaly s Nadine na nejrůznějších společenských událostech, ale nebyla tam ani jediná fotka, na níž by Nadine byla oblečená na golf.

Obzvláště jedna fotografie Alviru zaujala. Byly tam Elyse s Barrou Snowovou, jak společně přebírají trofeje na dobročinném turnaji v klubu Ridgewood Country v New Jersey. Cotter Hayward jako předseda turnaje jim ceny předával.

To bylo teprve před šesti týdny, napadlo ji. Cotter stál mezi oběma ženami a jeho úsměv vypadal upřímný a šťastný. Elyse k němu vzhlížela a usmívala se. Láska i nenávist, pomyslela si Alvira. To Elyse ke svému bývalému manželovi opravdu cítila. Přečetla si text pod snímkem a pak se znovu podívala na fotografii. No tohle! reagovala překvapeně. Kdo by to řekl!

Zvedla sluchátko telefonu a zavolala Charleymu do Globu. Poděkovala mu za všechen ten materiál, co jí poslal, a požádala ho, aby jí co nejrychleji odfaxoval ještě další informace o jedné věci. "Vím, že v New Yorku je teď osm hodin, ale kdybys na to hned mohl někoho nasadit, požádám Min, aby mi nechala klíček od kanceláře a mohla bych si to přečíst už dneska večer. Hrozně mi na tom záleží, tisíceré díky".

Další věc, kterou udělala, bylo to, že si přehrála všechny nahrávky z jejich včerejší večeře, z Nadininy chatky a z oběda. Při poslouchání si dělala poznámky.

V šest hodin dorazil vyčerpaný Willy. "Plavali jsme a cvičili na těch posilovacích strojích. Bobby ví úplně všechno o tom, jak se používají. Pak jsme si oba dali sklenku pomerančového džusu a kecali jsme. Je to hrozně fajn kluk, zlato, a uvědomuje si, že svoji matku do téhle situace dostal on. Něco ti řeknu, jestli se podaří odhalit skutečného vraha a Nadine bude zase volná, už nikdy do sázkové kanceláře ani nevkročí." Pak si Willy všiml hromady výstřižků na stole, rozdělených do několika skupin. "Přišlas na něco?"

"Možná jo, ale zatím si nejsem ještě jistá. V každém případě bude večeře moc zajímavá".

Alvira si oddechla, že od jejich stolu přišli na večeři všichni. Obávala se, že by si Elyse mohla dát přinést večeři do chatky. Ale paní Haywardová První, stále ledově klidná, seděla u stolu elegantně oblečená do tmavě modrých přiléhavých pouzdrových šatů po kotníky.

Barra Snowová měla na sobě bílý hedvábný kalhotový kostým, který jí, stříbřité blondýnce, velice slušel. Ale tak skvělá jako ty její fotky v reklamách není, zhodnotila Alvira. Kolem očí a úst měla Barra patrné drobné vrásky.

Hovor se soustřeďoval na Nadinino zatčení. "Doufám, že si uvědomuje, že teď, když ji usvědčili z vraždy, nedostane z Cotterových peněz ani cent," prohlásila Elyse a nebylo pochyb, že se v jejím hlase ozývá pocit uspokojení.

"Jak říkáte, deváté přikázání není radno porušovat," popíchla ji Alvira. "Chci tím říct, že když o tom všem člověk přemýšlí, kdybyste vy s panem Haywardem vaše manželství před těmi čtyřmi roky nějak zase dali dohromady... Myslím, že vy jste se o to dost snažila, ne? Hádky a usmiřování a tak pořád dokola. že? Pak byste vdovou byla vy. Ale on si tentokrát vybral Nadine. Je mi vás taky líto. My všechny nerady ztrácíme své muže, ale bohatou vdovu to bolí o něco miň."

"Vaše řeči se mi vůbec nelíbí, paní Meehanová," reagovala Elyse ostře. "Už jsem byla upozorněna. že máte pověst amatérského slídila, a prosím vás, abyste mě ze svých úvah laskavě vynechala."

Alvira se pokusila vypadat sklíčeně. "Promiňte mi, moc se omlouvám. Nechtěla jsem se vás dotknout." Doufala, že vypadá dostatečně kajícně. "Jenom je mi tak hrozně líto Nadine. Ona přece vůbec golf nehraje. Je to taková hodná duše a její syn o ní říkal Willymu, že vůbec není sportovní typ. Podle mě je spíše založena umělecky. Chtěla jsem jenom říct, že to, že se vaše manželství s Cotterem rozpadlo, přineslo všem vlastně jenom smůlu. A největší smůla a paradox toho všeho je, že vzala vaši golfovou hůl, když za ním šla. Rozhodně věřím, že neměla v úmyslu na vás svalit podezření. Ale když vrahové někdy zpanikaří, pak prostě dělají chyby."

Elyse okázale ignorovala Alviru a její poznámky a pustila se do debaty s Jenningsovými, zatímco Barra znuděně flirtovala s bývalým kongresmanem. U moučníku Alvira zažila šok, když se dozvěděla, že Elyse v sobotu odjíždí.

"Ze všeho nejvíc si teď přeju, abych už byla od tohoto místa co nejdále," prohlásila Elyse. "Působí to tady na mě hrozně depresivně a nikdy jsem ještě tak mizerně nehrála golf. Věděla jsem, že dneska budu hrát příšerně."

Pak se ozvala Barra: "Taky odjíždím. Volali mi z agentury, že musím v New Yorku přefotit některé reklamní fotky pro Adriana. Druhý týden tady zruším."

Alviru to stálo hodně úsilí, aby pořád nepozorovala Elyse. Mikrofon v broži měla zapnutý a později si bude muset přehrát všechno, co se u večeře řeklo. Elyse prozradila něco, co nechtěla. Co to bylo?

Zábavným programem večera bylo promítání diapozitivů a přednáška o španělském umění 14. století. Když se lidé začali trousit do zadního salonku, kde byly přichystány židle, Alvira požádala Min o klíček k její kanceláři. "Čekám ještě

dneska několik faxů a chtěla bych si je hned přečíst."
Minin srdečný úsměv bylo jenom divadýlko pro náhodné pozorovatele. Když mluvila, ozývala se v jejím hlase úzkost. "Už mi šest hostů hlásilo, že odjedou o týden dřív. Jsou vzteky celí bez sebe, jak reportéři obléhají lázně zvenku. Alviro, proč nemohla Nadine Cottera zabít holí, která patřila jemu? Proč si ji musela brát z lázní? Šlo jí snad o to, aby to vypadalo, že tu vraždu spáchala Elyse?"
"Tohle mi taky vrtá hlavou," souhlasně přikývla Alvira.
"Taky to nechápu, proč by člověk dával zpátky do vaku golfovou hůl se skvrnami od krve, kdyby nechtěl, aby se na to přišlo?"

Příští den ráno pozvala Alvira Scotta, aby přišel do chatky Oáza klidu na kávu. "Tak co, jste spokojený?" zeptala se ho rovnou. "Myslím tím naprosto a bez výhrad jistý, že Nadine opravdu zabila svého manžela?"
Scott studoval obsah svého šálku. "Dobrá káva."
"Neodpověděl jste Alviře na otázku," napomenul ho Willy příkře.
Alvira se pro sebe usmála. Věděla, že Willy je na Scotta trochu naštvaný kvůli tomu, jak s ní včera mluvil.
"Nevím", řekl Scott pomalu. "Nadine se sama přiznala. Měla motiv, velmi silný motiv. Na telefonním účtu z její chatky jsou dva místní hovory. Jeden se uskutečnil v devět večer. To bylo ve středu. Druhý včera v deset a odpovídá to tomu, co vypověděla ona a Bobby. Nadine říká, že telefonovala Cotterovi ve středu večer a Bobby tvrdí, že se s ním pokoušel spojit ve čtvrtek ráno. Takže proč bych měl o její výpovědi pochybovat?"
"Šerife, už jste někdy rozšířil falešnou zprávu, abyste nalíčil past na vraha?" zeptala se Alvira. "Obhájci v Kalifornii to běžně dělají, není to nic neobvyklého, chrání tak své klienty. Tak proč bychom to nezkusili i my, když to může přinést něco dobrého."
Když Scott zavrtěl odmítavě hlavou, snažila se ho přesvědčit: "Scotte, všechno přece souvisí s těmi šperky. Copak to nevidíte? Šperky se pořád nenašly. Předpokládejme, že Nadine věděla, že ji Cotter chce pustit k vodě, a zinscenovala fingovanou loupež, aby jí po rozpadu manželství zůstaly aspoň šperky. Mohla kalkulovat s tím, že se jí je třeba podaří prodat. Potom, když zatelefonovala Bobbymu, aby mu řekla o krádežích, a když zjistila, že kvůli němu zanikla pojistka, mohla přece klidně krádež stornovat. Volala Bobbymu dříve, než o tom řekla Min. A můžu vám říct, že když jsem se s Nadine poprvé setkala, byla k smrti vyděšená."
"Dobrá, svoje šperky neukradla. Tomu věřím."
"Jste si jistý, že to odpoledne, kdy ke krádeži došlo, byl Bobby ještě v New Yorku?"
"Ano, jeho pohyb jsme prověřili".
"Potom ty klenoty ukradl někdo jiný a vsadím se s váma, o co chcete, že ta osoba je zároveň i vrah. Scotte, pojďte do toho se mnou, moc vás prosím."

* * *

Byl nádherný den. Ranní slunce krásně hřálo a jeho zářící paprsky dopadaly na bazén, který měl standardní olympijské rozměry, a na okolní stoly se slunečníky v barvách duhy. Na jednom stole stálo přenosné rádio, které bylo naladěné na místní zpravodajskou relaci. Zvuk byl nastaven hodně hlasitě. Hosté, kteří po ranním tělocviku, spojeném s masáží obličeje, zábaly z mořských chaluh a dalšími masážemi, v klidu relaxovali, najednou zbystřili pozornost.
Hlasatel v rádiu oznamoval, že podle nezaručených zpráv drží šerif pod pokličkou velmi důležitý důkaz. V zalesněném prostoru poblíž šestnácté jamky, kde byl Cotter Hayward zavražděn, se našlo několik zřetelných stop. Šerif se údajně domnívá, že šlápoty patří vrahovi, který se tam zřejmě ukrýval, když čekal na Haywarda. Tento objev je obzvláště významný hlavně proto, že stopy, jednoznačně ženské, jsou nepochybně větší než číslo pět a půl, což je velikost patřící ženě, která se k vraždě přiznala.
"A opravdovým šokem," pokračoval hlasatel, "je zjištění, že ukradené šperky byly ve skutečnosti padělky, které nechal Hayward zhotovit, když přepsal pojistku. Vždycky se totiž obával, že Bobby Crandell udělá přesně to, co udělal - peníze na pojistku prohraje v hazardu a nechá pojistku propadnout. Takže to vypadá tak, že ať už Haywardovy šperky ukradl kdokoliv, nechal se nalákat na kočičí zlato."
Odpoledne Alvira nemohla sedět u téhož stolu s Elyse Haywardovou. ale podařilo se jí získat místo u stolu vedlejšího. Zapnula si nahrávací zařízení a otočila si židli k Elyse. Hlasem, který se rozléhal široko daleko, řekla: "A to v rádiu ještě neřekli všechno. Víte, trochu jsem čenichala kolem a zaslechla jsem, že policie si je tak moc jistá, že vrahem je někdo z lázeňských hostů, že šerif si vyřizuje soudní povolení k prohlídce velikosti bot všech žen tady v lázních. Jestli najde obuv, která odpovídá těm stopám, soudce mu kvůli šperkům dovolí prohledat tu určitou chatku a veškerý majetek."
"To je přece nelegální," protestovala nějaká žena.
"Jsme v Kalifornii," připomněla jí Alvira. Zaklonila se dozadu co nejvíce a aniž se s židlí převrátila, na vlastní uši slyšela, jak Elyse velice tiše řekla: "To je Cotterovi podobné. To je celý on." Pak odsunula židli od stolu a omluvila se.
Alvira věděla, že za Elyse teď půjde policistka převlečená za lázeňskou služebnou. Ona měla jiný plán. Když nastal čas na odpolední procedury, sledovala tiše Barru Snowovou do její chatky. Vklouzla do patia, přitiskla se ze strany k zasouvacím dveřím a dívala se dovnitř.
Rychle stáhla hlavu zpět, když se Barra kolem sebe rozhlédla, pak se posunula o krok dopředu, jenom o tolik, aby viděla, jak Barra odsunula stranou portrét Min a Helmuta a navolila číselnou kombinaci svého sejfu. Za okamžik vytáhla igelitový sáček, ve kterém svítila třpytivá hromádka.
"Já jsem to tušila!" vydechla ohromeně Alvira. "Tušila jsem to!" Teď se jich Barra musí zbavit..."

Couvla trochu dozadu. Chatka, v níž bydlela Barra, podobně jako Nadinina, ležela nejdál od hlavní budovy, tak trochu na samotě, a za sebou měla zalesněné prostranství. Kde se asi Barra pokusí šperků zbavit? přemítala Alvira.

Byla jsem si tak jistá, že všechno má na svědomí Elyse, říkala si v duchu Alvira, ale když jsem požádala Charleyho Evanse, aby mi poslal soubor fotek z toho turnaje v klubu Ridgewood Country, začal se přede mnou rýsovat úplně jiný obrázek. Na několika snímcích se Cotter s Barrou na sebe dívali pohledem, který prozrazoval hodně. A pak na magnetofonovém pásku je naprosto jasně slyšet, jak včera Barra přemlouvala Elyse, aby šla hrát golf. To Barra poslala nosiče pro hole a od počátku věděla, co najde. Bylo jí jedno, jestli se do toho zaplete Elyse, nebo jestli zůstane hlavni podezřelou Nadine. Ať by to dopadlo tak či onak, o ní by si nikdo nemyslel, že je do vraždy zapletená.

Alvira jí začala vážněji podezírat, když Barra prohlásila, že se musí vrátit dodělat reklamní fotky. Alvira věděla, že to není pravda. V textu pod snímkem se o ní psalo jako o bývalé Adrianově modelce. To tenkrát upoutalo Alvřinu pozornost.

A navíc ještě ta poznámka, kterou Barra pronesla, že její sestra při rozvodu získala koncesi McDonalda... Cože to tenkrát přesně řekla? "To já jsem takové štěstí neměla." Vsadím se, že ona vlastně moc peněz nemá, řekla si Alvira pro sebe.

Otázkou ovšem zůstává, zda tu loupež provedla sama. A jak mohla znát kombinaci Nadinina sejfu?

Existovala jenom jedna osoba, která jí to mohla prozradit, uvědomila si Alvira. A to byl sám Cotter Hayward. Podílel se na krádeži svých vlastních šperků proto, aby dostal vyplaceno pojistné, které potřeboval na konečné vyrovnání s Elyse ve výši tří milionů?

Uvnitř chaty bylo ticho. Barra teď určitě musí celá šílet, když se snaží vymyslet, jak se zbavit šperků, o kterých si myslí, že jsou bezcenné tretky, přemýšlela Alvira. Najednou však byly její úvahy násilně přervány, když se jí do zad zarylo cosi malého a tvrdého a slyšela, jak Barra Snowová zamumlala: "Moc vědět se nevyplácí, paní Meehanová."

Scott Alshorne měl špatnou náladu. Vůbec nebyl velkým příznivcem toho. aby se během vyšetřování vraždy pouštěly do oběhu falešné zprávy. Proto mu nečinilo žádné problémy vypadat pěkně nasupeně, když opět vystoupil u bran lázní z auta a měl se setkat s novináři.

"Nebudu se vyjadřovat k údajným stopám v blízkosti místa činu," prohlásil ledově. "Nemíním se teď bavit o tom, zda ukradené šperky byly či nebyly padělky Haywardových drahokamů. Všemožně se budu snažit lokalizovat zdroj, odkud z mého úřadu pronikají důvěrné informace na veřejnost."

Aspoň tahle poslední věta je pravdivá, pomyslel si, když se prodíral kolem mikrofonů a kamer zpátky k autu. Lázně teď působily dojmem opuštěnosti. Scott věděl, že hned po obědě se zase na plné obrátky rozjede seriózní byznys s krásou. Min ho vždycky moc přemlouvala, aby strávil v lázních aspoň jeden celý den jako host, se všemi procedurami. Ze všeho nejvíc teď potřebuju zábal z mořských chaluh, pomyslel si podrážděně.

Šel rovnou do Mininy kanceláře, kde už na něho čekali Walt Pierce, jeden z jeho pomocníků, Min s Helmutem a Willy. "Kde je Alvira?" zeptal se.

"Měla by tady být každou minutu," odpověděl mu Willy vyhýbavě.

"To znamená, že sleduje nějakou stopu," komentoval to Scott a v duchu si blahopřál, že nařídil Liz Hillové, své pomocnici, aby Alviru sledovala.

Obrátil se k Piercovi: "Přišlo nějaké hlášení?"

"Volala Darva," odpověděl Pierce. "Sledovala Elyse Haywardovou do její chatky. Teď ji má pod dohledem."

"Zjistila něco, z čeho by se dalo usuzovat, že Elyse má šperky?" chtěl vědět Scott.

"Namířila si to rovnou k sejfu," informoval ho Pierce. "Měla tam schovanou láhev džinu."

"Džin!" vykřikla Min. "To je přece součástí osobní cti a poctivosti každého hosta, že nebude v sejfu schovávat alkohol. Služebné mají za úkol ohlásit cokoliv, co nasvědčuje tomu, že host má u sebe alkohol, ale samozřejmě nemají přístup do sejfů."

"Jak můžou naši hosté zhubnout, když nasávají?" povzdychl si Helmut. "Jak můžou pak chtít vypadat mladě a svěže?"

Jako ty, pomyslel si Willy s trochou závisti.

Darva sleduje Elyse Haywardovou dalekohledem. Referuje, že Elyse brečí, směje se a pije. Jinými slovy, že je pěkně zlinkovaná," pokračoval Pierce.

"Takže Alviřina teorie se nekoná," prohlásil Scott. "Prý jestli má Elyse Haywardová ty šperky, bude se jich snažit zbavit. Poslední věcí, kterou by ale dělala, je, že by se opíjela. Walte, co referovala Liz?"

"Paní Meehanová se skrývá v patiu chatky Barry Snowové. Liz nevidí dovnitř, má výhled jenom na přední stranu naproti patiu, ale zatím se tam nic neděje."

"Jak už je tam Liz dlouho?" zeptal se Scott.

"Asi čtvrthodinku."

Krátkovlnná vysílačka, kterou Pierce držel, zapípala. Bleskově ji přepnul na příjem a řekl: "Co se děje?" Pak se tón jeho hlasu změnil. Pohlédl na Min. "Liz Hillová chce vědět, jestli má chata Barry Snowové ještě druhý vhod."

"Ano," odpověděla Min. "Jsou tam ještě prosklené zasouvací dveře, které vedou z hlavní ložnice do zadního patia."

Scott vytrhl Piercovi vysílačku. "Co se děje?" Chvíli poslouchal, pak se zeptal: "Máte na sobě stejnokroj služebné?... Dobře... Běžte nahoru do chatky. Dovolte se, jestli můžete vstoupit dovnitř. Dejte nám hned vědět, co zjistíte."

Willy najednou ucítil nepříjemnou slabost u srdce, která se ohlašovala vždycky, když dostal o Alviru strach.

Za okamžik vysílačka zapípala znovu. Pomocnice šerifa, Liz Hillová, se nijak nesnažila mluvit tiše, takže její hlas slyšeli všichni: "Barra Snowová a paní Meehanová jsou pryč. Musely odejít zadními dveřmi. Odtamtud je to do lesa jenom pár

kroků. Snowová musela otevřít sejf ve zdi. Obraz, který ho zakrývá, je odsunutý na bok."

"Už k vám vyrážíme," řekl ji Scott. "Snažte se zachytit jejich stopu."

Willy ho popadl za ruku. "Kde ten les končí?"

"V golfovém klubu v Pebble Beach," odpověděla Min. "Jestli má Barra ty šperky, určitě se jich bude chtít zbavit někde v lese. To pak bude skoro nemožné ji najít. Les má víc jak osmdesát akrů a většinou je hodně hustý a navíc místy bažinatý." Pak, když si všimla výrazu na Willyho tváři, rychle dodala: "Ale Alvira ji přece může jenom sledovat. Jsem si jista, že je v pořádku."

Alvira klopýtala houštinami a křovím, kupředu poháněna revolverem, který cítila na zádech. Nohama se zaplétala do bujné vegetace a kolem obličeje jí bzučela mračna hmyzu. Já komáry snad nějak přitahuju, říkala si. Kdyby tak byl na světě aspoň jeden komár, určitě by mě našel.

"Pohněte sebou," přikázala Barra.

Čím bych tak mohla odvést její pozornost, přemýšlela Alvira a rozhlížela se kolem sebe po něčem, co by mohla použít jako hůl. Prostě cokoliv, čím by se mohla bránit.

Úmyslně zakopla a upadla na kolena. Hned toho využila, a než popadla dech, dožadovala se odpovědi: "Kam mě vedete?" a dívala se na Barru nahoru.

Bylo pro ni velice obtížné uvěřit, že tato žena s pohledem jak ze žuly a úzkými rty je tatáž zábavná kultivovaná dáma, s kterou v několika uplynulých dnech seděla u stolu. Jako by si Barra nasadila nějakou masku. Nebo možná, říkala se Alvira, ta její druhá tvář byla přetvářka.

"To vy jste zabila Cottera Haywarda, že?" zeptala se.

"A taky ukradla ty šperky?"

Snowová na Alviru namířila revolver. "Vstaňte!" přikázala. "Nebo vás mám odprásknout tady?"

Alvira poslechla a s námahou začala vstávat. Přitom ještě duchapřítomně zapnula nahrávací zařízení ve své broži. Našla v sobě tolik odvahy, aby pomalu spustila dolů malou kabelku, a vroucně se modlila, aby si toho Barra nevšimla. Když se zvedla a udělala krok, spadla kabelka nenápadně na zem.

"Tak se mi to líbí. A teď dál."

"Dobře. Udělám, co chcete." Alvira táhla nohy po zemi a doufala, že za sebou zanechá nějaké stopy. V lese bylo obrovské dusno, hustým porostem nepronikal žádný vítr. Hrozně těžce se jí dýchalo. Ale teď bylo mnohem důležitější, aby se jí podařilo dostat z Barry přiznání a nahrát to na magnetofon. "Řekněte mi," hekala, "zabila jste Cottera?"

"Vy jste přece, Alviro, sežrala všechnu moudrost na světě, takže jste to všechno přece musela už dávno rozluštit. Teď mlčte a hlavně JDĚTE!"

Alvira znovu ucítila revolver, tentokrát přitisknutý vzadu na krku. "Podle mne jste ukradla ty šperky a snažila se vyvolat dojem, že se tam někdo vloupal. Proto jste po pokoji rozházela ty věci. Určitě jste se musela hrozně moc divit, proč Nadine krádež neohlásila policii."

"Jdu, jak nejrychleji můžu," prudce oddychovala." Nemusíte mě popohánět tou věcí vzadu."

Pak pokračovala: "Otázkou zůstává, proč jste zabila Haywarda. Sešel se s vámi na tom golfovém hřišti, že? Podle mě jste mu šperky měla předat. Mám pravdu?"

"Jo, máte."

V hlase Barry Snowové zazněl vztek a zklamání.

Za chvíli se les náhle rozestoupil a před nimi se objevily bažiny. Alvira cítila, jak se jí nohy zabořují do bláta. Přímo před nimi byl rybník, celý zarostlý, s kalnou stojatou vodou a spoustou řas. Musíme teď být blízko golfového klubu v Pebble Beach, usuzovala Alvira. Co teď hodlá se mnou udělat?

"Vsadím se, že vám dal i číselnou kombinaci k Nadininu sejfu a měl v úmyslu žádat od pojišťovny náhradu a tu vyplatit Elyse," prohlásila Alvira.

"Trefa přímo do černého," odpověděla Barra. "Teď se můžete zastavit."

Alvira se otočila. "Proč jste ho tedy vlastně zabila? Udělala jste to proto, že o něm Elyse říkala, jaký je to hrozný lakomec a že by Nadine zůstala chudá jak kostelní myš, kdyby se s ním někdy rozvedla? Možná jste si myslela, že na tom budete líp takhle, ne?" Ukázala na sáček s klenoty, který Barra držela v ruce.

"Opět trefa do černého, Alviro." Tentokrát ale Barra Snowová namířila revolver Alviře na srdce. "A když jim řeknu, že jsem vás viděla, jak jste se prohnala kolem mé chatky a sledovala chlapa, který vypadal jako jeden nosič holí z klubu v Pebble Beach, začnou hledat vraha tam, a ne v lázních. A já se do lázní stačím vrátit ještě včas na kosmetiku obličeje a masáž.

"Než vás tady najdou - a jestli vůbec, protože rybník je hluboký a bahno vás okamžitě vtáhne pod hladinu jako tekutý písek - já už budu na hony daleko.

"Teď si vemte tuhle bižuterii do svých zpocených ručiček. Potřebuju se zbavit vás obou - vás i jich." Když Alvira poslechla, Barra ustoupila o krok dozadu a namířila revolver Alviře přímo na srdce.

Když Scott běžel do chatky Barry Snowové, přikázal cestou, aby se rádiové policejní vozy rozjely na obě strany lesa a aby jeho pomocníci začali hledat Barru a Alviru. "Mohly jít kamkoliv," vyštěkl. "Walte, rozdělíme se, než přijdou posily. Min, vy s baronem a Willym nikam nechoďte."

Willy šerifův příkaz ignoroval, vrhl se do houštin a úpěnlivě volal Alviru. Ta ženská je vrah, říkal si, a je zoufalá. Jestli ví o tom, že ji Alvira sleduje, bude lepší, když si uvědomí, že jsou tu taky další lidi a že jí už další vražda neprojde.

Willy zaregistroval, že se šerif s pomocníkem vydali jiným směrem, opačným, než mu radil jeho vlastní instinkt. Možná bych se měl otočit a jít k oceánu, přemýšlel Willy, a obával se, že jeho instinkt mohl selhat. Možná se Barra Snowová bude snažit Alviru dostat dolů na pláž.

Pak to najednou uviděl. Alvřinu malou kabelku. Byl si jistý, že ji upustila schválně. Také rozeznal, že je tam vyšlapaná tráva. Ano, opravdu jde správným směrem.

Hnal se dopředu a na mýtinu se dostal právě ve chvíli, aby viděl, co se děje, ale už neměl čas Barru zastavit.

Když Barra zmáčkla spoušť, Alvira prudce uhnula a pak ucítila ostrou bolest, která vycházela z okolí její růžicové brože. Když se pozpátku skácela do vody, říkala si, panebože, ona mě zastřelila.

Willy se vrhl v blátě dopředu a popadl Barru za ruku, právě v okamžiku, kdy namířila revolver na místo, kde se Alvira začala topit a mizet pod hladinou. Rána vyšla do vzduchu. a když jí vykroutil revolver z ruky, odhodil ho do vody. Pak Barru vší silou přitlačil dolů a vrhl se za Alvirou.

"Držím tě, zlato," vykřikl a držel Alviře hlavu nad vodou. "Držím tě pevně."

Alvira cítila, jak se jí bolest rozlévá po rameni. Moje brož, říkala si. Moje růžicová brož zachytila kulku. Zachránilo ji to, že uhnula stranou - a obrovské štěstí! Barra minula svůj cíl jenom díky tomu, že ona trochu uhnula a kulka jenom zavadila o brož. Cítila, jak z místa úderu vystřeluje bolest, ale znovu si omámeně uvědomila,

jsem v pořádku. Je to úplný zázrak, ale vím, že jsem v pořádku. A taky ještě pořád držím ty šperky.

Podařilo se jí udržet při vědomí, když na mýtinu právě včas vtrhl Scott, a s pocitem velkého uspokojení sledovala, jak zatkl Barru Snowovou, která se bránila zuby nehty a snažila se dostat z bažiny ven.

* * *

"Myslím, že při této výjimečné příležitosti si můžeme dovolit porušit základní pravidlo lázní Cypress Point," prohlásil Helmut, když vstupoval do chatky Oáza klidu v těsném závěsu se služebnou, která nesla na podnose šampaňské a skleničky.

Alvira měla ruku zavěšenou na šátku. Byla pohodlně usazena na gauči v obývacím pokoji a šťastně se usmívala na Min, Scotta, Nadine a Bobbyho. Willy, stále ještě pobledlý z obrovského šoku, že Alvira unikla smrti jen o vlásek, nad ní starostlivě bděl jako kvočna u svých kuřátek.

"Myslím, že potřebuješ odpočívat, zlato," řekl už po patnácté za posledních pět hodin.

"Cítím se dobře," odpověděla Alvira, "a do nejdelší smrti budu vděčná, že jsem trvala na tom, že si tu brož vezmu "pro každý případ". Bůh je mi svědkem, že jsem netušila, že "pro každý případ" bude také znamenat kulku z revolveru. Brož to pěkně odnesla, je celá zničená, ale magnetofon je naštěstí v pořádku. Tou nahrávkou máme Barru Snowovou v hrsti." Při té myšlence se spokojeně usmála.

Scott Alshorne potřásl hlavou. Už po kolikáté děkoval bohu, že Alvira Meehanová bydlí na druhém konci Států. Přitahuje problémy jako magnet, o tom není pochyb.

Ale tak trochu zdráhavě si přiznal, že Alvřin plán rozšířit falešné zprávy o stopách na místě činu a nepravých klenotech byl každopádně úspěšný. Kdyby s tím nesouhlasil, Nadine Haywardová by pořád ještě byla ve vězení a mocímermo - jenom aby ochránila svého syna - trvala na tom, že zavraždila manžela. A Barra Snowová by si zatím sbalila věci a odjela domů. Za sebou by nechala mrtvého muže a s sebou by si vezla ukradené šperky za čtyři miliony dolarů.

Scott si vzal nabízenou sklenku šampaňského, a když Helmut pronesl Alviře přípitek, velmi rád se připojil a ocenil její kuráž. Nicméně s ohledem na budoucnost se rozhodl, že je na čase, aby řekl, co má na srdci.

"Alviro, moje drahá, zase jste nás tady zachránila. Ale úpěnlivě vás prosím, abyste si uvědomila, že kdyby vás nesledovala moje pomocnice - "

"Kterou jste na mě nasadil vy," přerušila ho Alvira. "To bylo od vás, Scotte, velmi prozíravé."

"Děkuji, ale chtěl bych poukázat hlavně na to, že chyběl už jenom malý kousíček a vy jste dneska mohla přijít o život jenom kvůli tomu, že jste nás prostě při sledování Barry Snowové nepožádala o pomoc.

Alvira se pokusila vypadat zkroušeně, ale výsledek nebyl moc přesvědčivý. "Budu k vám upřímná," řekla. "Sázela jsem spíš na to, že vrahem je Elyse. Všechno to tak do sebe zapadalo. A řeknu vám, že mezi ní a Cotterem doopravdy byl vztah lásky a nenávisti."

"Když se na to tak zpětně dívám, souhlasím s vámi," pronesla tiše Nadine. "Nepochybně jednou z věcí, které ke mně Cottera přitahovaly, bylo to, že jsem vůbec nehrála golf. Řekla bych, že s Elyse neustále prožíval divoké hádky o tom, jak kdo z nich hraje golf. Ale po čtyřech letech manželství se mnou ho to asi nudilo a vztah tohoto typu mu chyběl."

"Až na to, že to tentokrát táhl s Barrou, ne s Elyse," vložil se do debaty Scott. "Když se Elyse Haywardová dozvěděla, co se dneska odpoledne stalo, přiznala, že si doopravdy myslela, že Cotter má zájem svůj vztah s ní obnovit. Ale pak vycítila, že je ve hře někdo jiný, ale že by to mohla být Barra, to ji prý nenapadlo."

Scott se otočil k Nadine. Skoro se usmíval, když viděl výraz blaženosti a míru na jejím obličeji a absolutní štěstí, které vyzařovalo z jejího syna Bobbyho. Ale pak se přinutil vypadat přísně. "Nadine, vy a Bobby jste lhali kvůli tomu druhému. Z Bobbyho pokusu nebylo těžké poznat, že se vás snaží krýt, ale byl bych moc rád, kdybyste si uvědomila, že kdyby soudce nebo porota uvěřili vaší historce, mohla jste skončit v plynové komoře. Naštěstí díky Alviře se tak nestalo a i já jsem měl o vaší verzi zásadní pochybnosti."

"Tehdy v noci jste si sice šla lehnout, ale pak jste z chatky opravdu odešla ven," řekla Alvira. "Proto vás Bobby šel hledat. A pro mne je stále záhadou, kam jste vlastně šla."

Nadine najednou vypadala rozpačitě. "Skutečně jsem Cotterovi telefonovala, ale když to zvedl, byla jsem tak rozrušená, že jsem prostě zavěsila. Pak jsem vyšla ven ke kruhovému bazénu a sedla si na jedno z těch plážových

křesel. Věděla jsem, že mě tam nikdo neuvidí ani neuslyší, a nechtěla jsem, aby mě Bobby slyšel plakat. Asi jsem byla tak vyčerpaná, že jsem únavou usnula."

"Tak proto se našla na jednom křesílku přikrývka," oddechla si Min. "Jsem moc ráda, že jsem se to dozvěděla. Když mi to tam přišli říct, nevěděla jsem, co si mám myslet."

"Mám na srdci ještě jednu věc," prohlásila Alvira a najednou vypadala přísně. "Nadine, jestli se nemýlím, vy teď budete velice bohatá. Řeknu to, co mě trápí, teď přímo před Bobbym. Vůbec nijak mu neprospějete, jestli za něho ještě někdy zaplatíte jeho dluhy z hazardu."

"S tím jenom souhlasím," reagoval na to Bobby. Podíval se na Nadine. "Mami, já si tě vůbec nezasloužím."

Min vstala. "Musím se vrátit do hlavní budovy. Dneska večer mám přednášku o důležitosti tiché meditace v komplexním procesu dosažení krásy.

Ještě se ozval Willy. "Min, při vší úctě k tobě - díky moc za tvou pohostinnost, ale v zájmu dosažení trochy klidu se ráno vracíme zpátky do New Yorku. Můžeš dát vědět dalšímu, který čeká v pořadníku na chatu Oáza klidu, že chatka je volná."

Únos
v
zavinovačce

Únos v zavinovačce

Bylo dvacátého prosince, a přestože později tento den Alvira nazvala nejhorším dnem svého života, když začal, nemohla se cítit šťastnější.

V sedm hodin ráno se telefonem dozvěděli radostnou novinu, že Joan Moorová - O'Brienová přivedla na svět své první dítě, holčičku. "Jmenuje se Marianne," oznamoval šťastně Gregg O'Brian, "váží dvě kila osmdesát a je fantastická."

Joan Moorová bývala sousedkou Alviry a Willyho v Queensu. Viděli ji, jak vyrůstá, celé roky žily rodiny velmi blízko sebe a léty se ještě sblížily. Alvira o ní prohlásila: "Je to to nejmilejší děvče na světě."

Alvira s Willym udržovali s Joan kontakty, i když se přestěhovali na Manhattan do Central Park South. Byli pyšní na to, že je pozvala na svou svatbu s Greggem O'Brienem, hezkým mladým inženýrem. Pravidelně mladý pár navštěvovali v jejich bytě v Tribece a přicházeli blahopřát ke Greggovu vzestupu na společenském žebříčku a Joaninu povýšení v bance. Taky s O'Brienovými prožívali jejich obrovské zklamání, když Joan třikrát potratila.

"Ale teď, konečně, chvála Bohu, mají svoje vytoužené děťátko," jásala Alvira, když Willymu na talíř servírovala lívance. "Víš, cítila jsem v kostech, že to tentokrát dopadne dobře. Už jsem dokonce pro to malé koupila dopředu pár maličkostí, i když opravdové nákupy mě čekají teprve teď dopoledne, než půjdeme do porodnice. Konec konců je teď z nás vlastně babička a děda."

Willy se na Alviru něžně usmál, s láskou se díval na ženu, s níž strávil nejlepší léta svého života. Její modré oči zářily štěstím, tváře měla zrůžovělé radostí. Zrovna včera si nechala udělat na vlasy přeliv, takže teď je měla zase jemně zrzavé a všechny šediny byly zakryty. V žinylkovém županu, který měkce splývал kolem plných tvarů jejího těla, působila dojmem tepla a pohody. Willy se usmál a pomyslel si, že je krásná.

"Měli jsme mít šest dětí," řekl, "a dvacet vnoučat."

"Bohužel, Willy, Bůh nám je nedopřál, ale teď si to můžeme náležitě vychutnat, když budeme hýčkat a rozmazlovat Joaninu a Greggovu holčičku. Je to vlastně i naše povinnost, protože Joan už rodiče nemá."

Ve tři hodiny odpoledne vstoupili do zaplněné haly Newyorské nemocnice na Západní Dvacáté třetí ulici.

"Už se nemůžu dočkat, až uvidím tu malou," rozplývala se Alvira a prodírala se kolem recepčních, které měly tolik práce, že si jich ani nevšimly.

"Já se už nemůžu dočkat, až vyložím všechny ty dárky," poznamenal Willy, když se usilovně snažil udržet nákupní tašky, kterými byl obtěžkán. "Stejně nechápu, proč dávají miniaturní kousky oblečení do tak velkých krabic."

"Protože nikdy neslyšeli o rčení, že co je malé, to je milé. Podívej, ta hala vypadá krásně vesele, že? Mám ráda vánoční výzdobu. Moc se mi líbí."

"Nikdy by mě nenapadlo, že nafukovací sob Rudolf s červeným nosem v životní velikosti je hezký," poznamenal Willy, když míjeli lepenkové saně se Santa Clausem a sobem.

"Gregg říkal, že Joan leží na pokoji 1121." Alvira se na okamžik odmlčela. "Tamhle jsou výtahy." Zvedla do výšky jednu z nákupních tašek, které nesla, a ukázala směrem do chodby.

"Neměli bychom dostat návštěvní propustku?" zeptal se Willy. "Joan řekla, že máme jít hned nahoru. Nikdo se o tebe moc nezajímá, když vypadáš, že víš, kam máš jít."

Zrovna jim ujel výtah a jako jediní čekali, až pojede další, když vtom se otevřely dveře sousedního výtahu. Alvira tak pospíchala dovnitř, že téměř vrazila do ženy, která z výtahu vycházela s miminkem v náručí. Těžká šála, kterou měla žena omotanou kolem hlavy, jí spadla dopředu a zakrývala obličej. Byla oblečena do lyžařské bundy a kalhot.

Silné mateřské city přiměly Alviru podívat se dolů a obdivovat to malinké stvořeníčko, které spočívalo ve žluté zavinovačce. Hledělo na ni modrýma očkama, široce otevřenýma, pak je zase zavřelo. Malinká pusinka na růžovobílém obličejíku zívla a holčička zamávala sevřenými pěstičkami.

"Bože, ta je nádherná," zavzdychala Alvira, když je žena ve spěchu míjela.

Willy držel otevřené dveře výtahu ramenem a pobízel ji: "Pojď už, zlato."

Výtah se pomalým tempem plazil nahoru, zastavoval v každém patře a přibíral návštěvníky. Alviře se mihlo hlavou, že ve většině nemocnic, když se propouští matka s miminkem domů, odvezou je v kolečkové židli až k východu. Co dělat,

časy se mění, usoudila.

Sotva došli k pokoji 1121, Alvira se rychle hrnula dovnitř. Nevšímala si Joan, která seděla v posteli, ani Gregga stojícího vedle ní a spěchala k malé postýlce u stěny. "Jak to, že tady není?" bědovala.

Gregg se zasmál: "Marianne si odnesli na sluchové vyšetření. Ručím za to, že to zvládne na jedničku. Když j sem dneska ráno trochu vrznul židlí, v Joanině náručí poskočila a začala křičet z plných plic."

"Takže využiju čas a zatím budu věnovat trochu pozornosti pyšným rodičům." Alvira se naklonila k Joan a horoucně ji objala.

"To velké štěstí vám tak moc přeju," řekla a slzy jí stékaly dolů po plných tvářích.

"Proč ženské musí vždycky brečet, když jsou šťastné?" zeptal se Gregg Willyho, který se v rohu pokoje snažil postavit všechny tašky s nákupem.

"Mají děravé slzní kanálky," zamručel Willy, když uchopil Greggovu ruku a mohutně jí zatřepal. "Já brečet nebudu, ale jsem taky hrozně šťastný, kvůli vám oběma."

"Počkejte, až ji uvidíte," pronesl Gregg hrdě. "Je nádherná jako její máma."

"Po tobě má čelíčko a bradu," odpověděla mu Joan. "A po tobě modré oči, porcelánovou pleť a - "

"Nerada vás ruším," ozval se ženský hlas. Všichni se otočili a ve dveřích uviděli usmívající se sestřičku. "Musím si na pár minut půjčit vaši malou," řekla.

"Už si ji odnesla druhá sestra, před malou chvilinkou," vysvětloval Gregg.

Když Alvira viděla výraz paniky na sestřině obličeji, okamžitě jí bylo jasné, že se stalo něco hrozného.

"Co se děje?" ptala se Joan. Seděla na posteli, nakloněna dopředu, obličej bledý jako stěna. "Kde je moje dítě? Kdo ji odnesl? Co se děje?"

Sestra se vyřítila z pokoje a za chvíli byl v nemocnici vyhlášen poplach. Z amplionu ohlašoval naléhavý hlas: "Kód jedna! Kód jedna!"

Alvira věděla, co takové hlášení znamená. Interní katastrofu. Ale také věděla, že je na to už příliš pozdě. Znovu viděla před sebou ženu, která vystupovala z výtahu, když sem oni přicházeli. Měla pravdu - novorozenci a jejich matky neopouštějí nemocnici bez doprovodu. Alvira vyběhla z pokoje, aby si promluvila s bezpečnostní službou, a Joan se zhroutila Greggovi do náruče.

O hodinu později, ve čtyři hodiny odpoledne, se v malém neuklizeném bytě na Západní Devatenácté ulici sedmdesátiosmiletá Wanda Brownová pohodlně usadila na ošuntělém gauči a s vlhkýma očima se usmála na svoji vnučku. "To je ale krásné překvapení," řekla, "návštěva pod vánoční stromeček. Jedeš za mnou až z Pittsburghu se svým miminkem! Vidím, že všechny ty svoje problémy už máš za sebou, Vonny."

"Jo, řekla bych, že jo, babi." Hlas Vonny zněl monotónně. Její oči, světle hnědé a netečné, zíraly někam před sebe do dálky.

"Je to moc krásné miminko. Je hodná?"

"Doufám, že jo." Vonny pohodila dítětem v náručí.

"Jak se jmenuje?"

"Vonny, jako já."

"To je moc hezké. Když jsi mi psala, že čekáš dítě, modlila jsem se, aby tentokrát bylo všechno v pořádku. Žádné děvče si nezaslouží ztratit dítě tak jako ty, a to ještě dvakrát."

"Ano, babi."

"Bylo pro tebe lepší, že ses odstěhovala z New Yorku, ale moc jsi mi chyběla, Vonny. Je vidět, že ti ten pobyt v nemocnici opravdu pomohl. Vyprávěj mi o svém novém manželovi. Přijede sem za tebou?"

"Ne, babi. Má moc práce. Budu tady jenom pár dnů, pak se vracím zase do Pittsburghu. Ale, prosím tě, nemluv už o nemocnici. Nechci o nemocnicích slyšet ani slovo. A na nic se mě neptej. Nesnáším otázky."

"Vonny, nikdy, nikdy jsem nikomu neprozradila ani slovo. Však mě přece dobře znáš. Bydlím tady už pět roků a ani jediný ze sousedů neví vůbec nic o tom, co se stalo. Jeptišky, které mě navštěvují, jsou báječné a já jim vždycky o tobě říkám, jaké jsi milé děvče. Zmínila jsem se, že čekáš na Vánoce děťátko, a ony se všechny za tebe modlily."

"To je hezké, babi, Vonny se krátce usmála. Dítě v jejím náručí začalo plakat. "Buď zticha!" utrhla se na něj a třásla jím. "Slyšíš mě? Buď zticha!"

"Dej mi ji, Vonny, prosila Wanda Brownová. Běž jí zatím ohřát mléko. Kde má něco na oblečení?"

"Někdo mi v autobuse ukradl kufr s jejíma věcma," odpověděla Vonny nevrle. "Cestou k tobě jsem koupila pár drobností v jednom bazaru, ale musím jít přikoupit nějaké další věci."

V jedenáct hodin večer seděli Alvira s Willym v pochmurné náladě vedle sebe v obývacím pokoji svého bytu s vyhlídkou na Central Park a sledovali místní zprávy CBS.

Hlavní událostí byl neslýchaný únos Marianne O'Brienové, která byla na světě teprve osm hodin, z Newyorské nemocnice.

Willy ucítil, jak Alvira ztuhla, když moderátor oznámil: "Je pravděpodobné, že únoskyně byla viděna těsně před tím, než opustila nemocnici, rodinnými přáteli Willym a Alvirou Meehanovými, kteří přišli navštívit pyšné a šťastné rodiče.

Podle popisu novorozence, který udává paní Meehanová, je pravděpodobné, že to bylo dítě O'Brienových. Bohužel ani ona, ani její manžel nemůžou poskytnout žádné důležité detaily týkající se únoskyně, která se přestrojila za zdravotní sestru.

O'Brienovi vypovídají, že byla asi tak třicetiletá, středně vysoká, měla světlé vlasy..."

"Jak to, že nic neříká o té žluté zavinovačce?" zeptal se Willy. "Toho sis přece hlavně všimla."

"Asi proto, že si policie vždycky něco nechává pro sebe, aby mohli poznat, kdo je skutečný svědek a kdo si jenom tak vymýšlí."

Alvira stiskla Willymu ruku, když slyšela, jak moderátor říká, že novopečená maminka Joan O'Brienová, zničená žalem, dostává silná sedativa a že nemocnice oznámila, že se bude konat tisková konference, na níž veřejně vystoupí otec s úpěnlivou prosbou k únoskyni.

Pak najednou redaktor v půli věty ustal a oznámil: "Přímo z Newyorské nemocnice se nám teď hlásí náš spolupracovník a přináší nejčerstvější informace o sledovaném případu."

Alvira se naklonila dopředu a opět stiskla Willyho ruku.

Za okamžik se na obrazovce objevil reportér, který hovořil z vestibulu nemocnice. "Z oficiálních zdrojů jsme získali informaci, že před chvílí se na toaletě v poschodí, odkud byla malá Marianne unesena, v odpadkovém koši našla uniforma nemocniční sestry a blond paruka. Toalety slouží zaměstnancům nemocnice a dveře mohou být otevřeny jenom zvláštním kódem." Reportér se odmlčel, aby dodal svému sdělení patřičný efekt, a podíval se záměrně přímo do kamery. "Policie se nyní obává, že únos mohla provést pracovnice nemocnice."

Nebo že se ta žena v nemocnici vyznala, pomyslela si Alvira. Možná, že tam kdysi pracovala nebo tam někdy ležela jako pacient. Nebo mohla jenom za někým přijít na návštěvu, obhlídla si to tam a pozorovala, co sestry dělají. Měla na sobě blonďatou paruku. Takže to znamená, že ani nevíme, jakou barvu vlasů ve skutečnosti má. Měla tu šálu kolem hlavy uvázanou tak těsně, že jsem si nevšimla.

Přehled nejnovějších zpráv o únosu zakončil lékař informací o výživě, jakou má dítě dostávat, a policejní komisař, který únoskyni slíbil shovívavost a pomoc, pokud dítě v pořádku vrátí. Apeloval na veřejnost, aby každý, kdo může podat jakékoliv informace, zatelefonoval na číslo, které svítí na televizní obrazovce.

Willy stiskl tlačítko na dálkovém ovladači a televizi vypnul. Pak objal Alviru, která seděla vedle něho a vrtěla hlavou. "Nemůžeš se z toho obviňovat, zlato. Uvědom si, že jestli ta ženská tak zoufale potřebovala dítě, bude se o Marianne starat, dokud ji policie nenajde."

"Ale Willy, já se přece musím obviňovat. Víš, jak svým šestým smyslem umím vycítit, když něco není v pořádku. Tentokrát jsem selhala, protože jsem byla z té malé štěstím bez sebe a nemohla jsem se už dočkat, až ji uvidím a obejmu Joan a Gregga. Vím, že mi tam něco nesedělo, když jsem tu ženskou uviděla." Znovu zavrtěla hlavou. "Nemůžu si vybavit, co to bylo." Pak se najednou zajíkla a rozjasnily se jí oči. "Už to mám! Vzpomněla jsem si. Willy, byla to zavinovačka, ta žlutá zavinovačka. Už jsem ji někde předtím viděla!"

Dlouho potom, co si šla Alvira s Willym lehnout, nespala a snažila si vzpomenout, kde viděla tu žlutou zavinovačku a proč na ni udělala takový dojem, že si ji zapamatovala. Tentokrát to ale vypadalo, že ji její fenomenální paměť zklamala.

Už od té doby, kdy Joan byla v osmém měsíci těhotenství a Alvira věděla, že i kdyby se dítě narodilo dřív, bylo by pravděpodobně v pořádku, začala pro ně nakupovat věci.

Hrozně ji to bavilo chodit po obchodech a rozhodovat se, jestli koupí tu či onu kombinézku, košilku, kabátek, čepičku nebo přikrývku. Nepřešla jsem kolem dětského obchodu, aniž jsem si důkladně prohlédla výlohu, uvažovala Alvira. Ale kde jsem viděla tu zavinovačku nebo nějakou podobnou?

Žádný z dárků, které s Willym přinesli do porodnice, nebyl otevřen. Jenom je nastrkali do skříně v Joanině pokoji. Musím je všechny projít a udělat si seznam všech obchodů, kde jsem byla, rozhodla se Alvira.

Teprve když si ujasnila, co všechno dále podnikne, se Alviře podařilo natolik se uklidnit, že doopravdy usnula. U snídaně seznámila Willyho se svým plánem. "Jde o to, že dneska už zavinovačky nejsou tak běžné jako dřív," vysvětlovala. "Lidé je už prostě moc nepoužívají a navíc, tahle zavinovačka byla žlutá a byla schválně nařasená tak, že vypadala nějak moc hluboká, a bílá saténová krajka celý ten dojem neobvyklosti ještě zdůrazňovala."

"Bílý satén je hodně drahý," poznamenal Willy. "Já jsem si sice té ženské moc dobře nevšiml, ale to její oblečení rozhodně vypadalo spíš jako z bazaru než z nějakého salonu na zakázku."

"To máš pravdu," souhlasila Alvira. "Měla na sobě takovou tuctovou tmavě modrou nylonovou bundu a tmavě modré kalhoty, kterých jsou na stojanech ve zlevněných koutcích celé haldy. Já jsem jí prostě vůbec nevěnovala pozornost. Hrozně moc jsem se snažila podívat na to miminko. Ale máš pravdu, zavinovačka se saténovou krajkou by byla hodně drahá."

Najednou jako by se jí úplně zastavilo srdce. "Willy, myslíš, že to miminko ukradla proto, že ho zamýšlí někomu prodat? Jestli to tak je, nedá se vůbec odhadnout, kde teď už můžou být." Odsunula židlí a vstala. "Nemůžu si dovolit ztratit ani minutu."

I když ve vestibulu nemocnice pořád ještě stály lepenkové sáně a nafukovací postavy Santa Clause a jeho soba, včerejší rozjásaná atmosféra, kterou tady Willy s Alvirou zažili, už byla pryč. Na chodbě u výtahů teď hlídala bezpečnostní služba a nepustili tam nikoho, kdo neměl návštěvní propustku.

Když Alvira udala jméno Joan O'Brienové, bylo jí rezolutně řečeno; že se k ní nesmějí pouštět žádné návštěvy. Nakonec se jí podařilo přesvědčit pracovnici v recepci, aby zavolala nahoru Greggovi, a od něho se dověděla, že Joan z porodního oddělení přesunuli jinam. "Ano, dárky zůstaly ve skříni v pokoji 1121," odpověděl, když mu Alvira vysvětlila, co potřebuje. "Přijdu tam za vámi."

Alvira byla šokována, když uviděla Gregga. Jako by přes noc zestárl o deset let. Oči měl celé zarudlé a obličej

zbrázděný hlubokými vráskami kolem úst i na čele. Byla si jista, že jakýkoliv projev soucitu by všechno jenom zhoršil, on přece věděl, jak se ona cítí.

"Pomoz mi rozbalit tyhle balíčky," přikázala rázně. "Já budu číst cedulky, abychom zjistili názvy obchodů, odkud ty věci jsou, a ty budeš zapisovat."

Celkem to bylo dvanáct obchodů a spektrum dárků bylo značně široké - od velkých nákupů u Sakse a Bloomingdale přes ručně háčkované svetříky ze speciálního obchodu na Madison Avenue až po drobnosti jako pyžamka a kombinézky z originálních obchůdků v Greenwich Village a Upper West Side.

Když seznam dokončili, Alvira spěšně dárky shromáždila a naskládala do těch největších krabic. Zrovna zavírala víko poslední krabice, když do pokoje vstoupil policista a hledal Gregga. "Máme pro vás velice nadějnou zprávu, pane O'Briene," řekl. "Na naše tísňové telefonní číslo volal nějaký muž. Tvrdí, že žena jeho bratrance přišla včera domů s miminkem, které vydává za své vlastní. Problém je ale v tom, že nebyla těhotná."

Na Greggově obličeji se objevil výraz neuvěřitelné naděje. "Kdo je to, odkud je?"

"Řekl, že je z Long Islandu a že nám znovu zavolá. Ale má to jeden háček. Myslí si, že by za tu informaci měl dostat odměnu dvacet tisíc dolarů."

"Já se o to postarám," prohlásila Alvira rezolutně, i když měla silné neblahé tušení, že se z té zprávy vyklube falešná stopa.

* * *

"Vonny, ta malá opravdu nutně potřebuje nějaké další oblečení," podotkla Wanda Brownová bázlivě. Dnes máme středu odpoledne. Vonny je tady už celý den a dítě převlékla jenom jednou. "Hodně sem táhne a ty máš jenom jednu náhradní kombinézku. Na čtrnáctidenní dítě je tvoje miminko obzvláště malé a nesmí prochladnout."

"Všechny moje děti byly malé," prohlásila Vonny, když zkoušela teplotu kojenecké láhve, kterou držela. "Pije hrozně pomalu," stěžovala si.

"Usíná. Musíš být trpělivá. Jestli chceš, já ji teď dokrmím a ty se zajdi podívat do obchodu. Odkud máš ty věci, které jsi pro ní kupovala, když se ztratil ten kufr?"

"V bazaru, co je v té samé ulici jako Přístavní správa. Ale pro mimina jim tam toho moc nezbylo, jenom zavinovačky a pár takových věcí." Vonny mávla rukou směrem ke kombinéze a košilce, které se sušily na radiátoru. "Zrovna jim měly přijít nějaké nové věci. Možná bych k nim mohla zajít znova."

Vstala a podala spící nemluvně babičce. Pak trochu zaváhala a podala jí i láhev. "Už to trochu zchladlo, ale s tím si nelam hlavu. Nechci, abys s ní chodila po bytě."

"Nebudu." Wanda Brownová vzala miminko a ze všech sil se snažila nedat na sobě znát, jak moc ji šokovalo, že je láhev s mlékem studená jako led. Vonny ji vůbec neohřála, pomyslela si. Pak trochu couvla dozadu, když se nad ni vnučka nahnula.

"A teď dobře poslouchej, babi. Než se vrátím, nepřeju si, aby sem chodil někdo cizí, očumoval ji a nosil. Rozumíš?"

"Vonny, ke mně vůbec nikdo nechodí, akorát se tady tak jednou týdně zastaví jeptišky. Určitě by se ti moc líbily. Sestra Cordelia a sestra Maeve Marie sem přicházejí nejčastěji. Vždycky se přijdou ujistit, že i takoví lidi jako já mají co jíst, že nemarodím a mám tu teplo a funguje voda a záchod. Zrovna minulý měsíc mi sem sestra Cordelia poslala svého bratra Willyho, je totiž instalatér a mně tekl v kuchyni dřez, celý byt byl zatuchlý a držela se tu plíseň. Je to moc sympatický muž. Sestra Maeve Marie tady byla v pondělí, ale teď až do Štědrého večera nikdo nepřijde. Přinesou mi v košíku štědrovečerní večeři. Je to vždycky moc dobré a určitě toho bude dost i pro tebe."

"To už budu i s malou pryč."

"No, samozřejmě. Chceš strávit Vánoce s manželem."

Vonny si oblékla modrou lyžařskou bundu. Tmavé rozcuchané vlasy jí sahaly až po ramena. U dveří se otočila ke své babičce. "Koupím jí moc hezké věci. Mám svoje děťátko moc ráda. Všechny svoje děti jsem měla moc ráda." Obličej se jí zkřivil bolestí. "Nebyla to moje vina."

"Samozřejmě že ne, drahoušku," odpověděla Wanda konejšivě. Wanda počkala několik minut, až Vonny byla pryč dostatečně dlouho, aby už vyšla z budovy, pak položila dítě na gauč a zabalila je do roztřepené vlněné přikrývky. Potom se natáhla pro svoji hůlku, vzala lahvičku s mlékem a belhala se do kuchyně. Miminko by nemělo pít tak studené mléko, říkala si rozmrzele. Do malého rendlíku nalila vodu, postavila ji na sporák, vložila dovnitř lahvičku a zapnula plyn. Zatímco čekala, než se mléko ohřeje, přemýšlela o tom, že Vonny se vydá s miminkem na dlouhou cestu do Pittsburghu ve studeném autobuse, a dělalo jí to velké starosti. Pak jí bleskla hlavou další myšlenka. Když tady byla posledně sestra Maeve Marie, říkala, že na Osmdesáté šesté ulici otevřely jeptišky obchod s obnošeným oblečením. Prý se tam dá nakoupit velice levně nebo i zadarmo, když člověk nemá peníze. Možná by mohla zatelefonovat sestrám a říct jim, že Vonny ztratila kufr s oblečením pro miminko. Třeba tam budou zrovna mít něco hezkého, co by se jí hodilo.

Když byla láhev dostatečně teplá, Wanda se belhala zpátky ke gauči. Zatímco krmila dítě a rukou mu jemně třela tvářičky, aby neusínalo, zvažovala všechna pro a proti, jestli má zavolat sestru Maeve Marii. Ne, rozhodla se nakonec, ještě počká. Možná bude mít Vonny štěstí a přinese domů pro miminko hezké oblečení. Navíc Vonny přece říkala, že nechce, aby se na její dítě dívali nějací cizí lidé. To asi platí i pro jeptišky.

Holčička z láhve vypila víc než stovku mléka. To není špatné, zhodnotila Wanda. Najednou zpozorněla a poslouchala. Slyšela snad z hrudníčku dítěte hvízdání? Panebože, doufám, že se nenachladila, strachovala se. Je tak malá a Vonny by to zlomilo srdce, kdyby se s ní něco stalo.

Televize už skoro ani nehrála, tak Wanda zapnula aspoň rádio, aby si poslechla polední zprávy. Hlavní událostí byl stále únos miminka O'Brienových. Muž, který telefonoval a tvrdil, že jeho bratranec má dítě, se ozval znovu a přislíbili

mu odměnu dvacet tisíc dolarů. Úřady teď čekaly, až opět zatelefonuje a domluví se na předání peněz a pak zavede policii do bytu svého bratrance.

Je to příšerné, pomyslela si Wanda, když v náručí houpala Vonnino spící miminko. Jak vůbec může někdo ukrást někomu jinému dítě?

Alvira strávila zbytek středy a celý čtvrtek tím, že procházela podle seznamu obchody, jeden po druhém, kde kupovala dětské oblečení.

"Máte nebo měli jste žlutou zavinovačku s bílou saténovou krajkou?"

Odpověď zněla vždycky "ne".

Několik prodavačů jí řeklo, že dneska už není o zavinovačky moc velký zájem. A o žluté už vůbec ne. A bílá saténová krajka by byla dost nepraktická. Nebude se muset taková zavinovačka dávat do čistírny?

Jsem si naprosto jistá, že byla ze žluté vlny a krajka z bílého saténu, říkala si Alvira. Musela asi být z nějakého speciálního obchodu. Možná jsem ji jen někde viděla za výlohou? Hned se podle toho zařídila, a když se v každém obchodě, kde tenkrát něco koupila, zeptala na zavinovačku, prošla kolem sousedních obchodů v naději, že za výlohou bude něco, co jí osvěží paměť.

Později odpoledne začalo sněžit, mírná sněhová metelice doprovázená ostrým vlhkým větrem. Panebože, pomyslela si cestou domů, ať už má to dítě kdokoliv, jenom ať ji drží v teple, suchu a dá jí najíst.

Vestibul jejich domu v Central Park South, tak slavnostně vyzdobený na Vánoce a chanúku, jí připadal svým sálavým teplem nepatřičný a výsměšný. Když přišla domů, uvařila si čaj a zatelefonovala do nemocnice. Spojili ji s Greggem.

"Jsem teď tady s Joan," řekl. "Už nechtěla, aby jí dávali další sedativa. Ví všechno o tom telefonátu a odměně. Chce s tebou mluvit."

Alvira myslela, že jí srdce pukne žalem, když poslouchala, jak Joan šeptem děkuje za tu finanční odměnu a slibuje, že jí splatí každý cent.

"O penězích vůbec nemluv," odpověděla Alvira a moc se snažila, aby její hlas nezněl vážně. "Jenom mi slib, že Marianne bude mít druhé jméno po mně, Alvira."

"Samozřejmě, slibuji," odvětila Joan.

Alvira spěšně dodala: "Jenom jsem tak žertovala, Joanie. To není vhodné jméno pro dítě, aspoň ne v této době."

Willy vešel, hned jak položila sluchátko. "Dobré zprávy?" zeptal se s nadějí.

"Nic si nepřeju víc, než aby tomu tak bylo. Ale Willy, kdybys věděl, že žena tvého bratrance ukradla někomu dítě, a dostal bys záruky, že odměnu, kterou za tu informaci chceš, ti vyplatí, proč bys jim jednoduše neřekl, kde dítě je?"

"Možná se ten chlápek bojí, že se bratrancova manželka zblázní, když jí dítě vezmou."

"Měl by si přece dělat větší starosti, že se něco může stát tomu dítěti. Odměnu dostane jenom tehdy, když Marianne bude v pořádku vrácena zpátky. Tohle on ví. Dej na moje slova, Willy, ten chlap si z nás dělá dobrý den. Snaží se jenom vyšpekulovat, jak shrábnout peníze a zmizet."

Willy viděl zoufalství, které se Alviře zračilo v tváři, a věděl, že si pořád klade za vinu to, co se stalo. "Zrovna jsem mluvil s Cordelií," řekl. "Volala mi hned, jak jsi odešla ven. Ona s jeptiškami se modlí čtyřiadvacet hodin denně a všechny její ovečky se modlí taky."

Alvira se slabě usmála. "Jak ji znám, úplně ji slyším, jak říká: "Podívej se, Bůh..."

"Přesně tak," souhlasil Willy. "Kromě toho, že teď ještě přitom pracuje. Ten její nápad otevřít si bazar s oblečením se opravdu vyplatil. Když jsem tam včera byl, spousta lidí přinášela hezké věci ve skutečně dobrém stavu."

"Cordelia by stejně nic hodně obnošeného nevzala," poznamenala Alvira. A má pravdu - jenom proto, že momentálně člověk nemá v životě štěstí, nemusí přece chodit jako trhan."

"A teď má Cordelia venku před obchodem plakát, že vykupují i hry a hračky pro děti. Dokonce přijala i nějaké další posily dobrovolníků, aby zabalily do vánočního balíčku všechno, co si lidi vyberou pro své děti. Říká, že děti by prostě měly mít nějaké balíčky, které by mohly na Boží hod ráno otevřít.

"Vůle ze železa a srdce ze zlata, to je naše Cordelia," řekla Alvira. Pak začala naříkat. "Willy, cítím se tak bezmocná, tak strašně bezmocná. Modlení je sice důležité, ale já bych chtěla dělat něco víc. Něco podniknout...vyvíjet nějakou činnost. Z toho čekání se snad zblázním."

Willy ji obejmul. "Tak začni pracovat. Zítra jdi za Cordelií do obchodu a můžeš jí pomoct. Bylo tam práce nad hlavu, když jsi tam minulý týden pomáhala. Do Vánoc teď zbývají dva dny, to tam bude pořádný frmol."

* * *

Dvacátého třetího prosince ráno v budově policejního velitelství na Prvním Policejním náměstí vrcholilo napjaté očekávání v případu, kterému policisté pracovně říkali Únos v zavinovačce.

Tou dobou už celý štáb měl vážné pochybnosti, zda muž, který jim telefonoval a tvrdil, že ví, kde se dítě O'Brienových nachází, mluvil pravdu.

Podařilo se jim ho na lince držet dostatečně dlouho, aby u dvou posledních hovorů zjistili, odkud telefonoval. Oba hovory pocházely z Bronxu, nikoli z Long Islandu a muž volal ze dvou telefonních budek, které byly několik ulic od sebe. Tajní policisté teď hlídkovali v blízkém okolí Fordham Road a Grand Concourse, měli pod kontrolou veřejné telefony a byli připraveni dopadnout tajemného volajícího.

Odborníci důkladně prostudovali bezpečnostní videozáznamy z Newyorské nemocnice z dvacátého prosince, zejména ty, které snímaly kamery ve vestibulu a v chodbě k výtahům. Jedna videokazeta, na níž byli matně vidět Alvira s

Willym, zachycovala nezřetelně a bohužel jenom částečně ženu, která nesla kojence. Zřetelně vystupovala do popředí pouze zavinovačka, jejíž široká saténová krajka jasně zářila. Stále se vedla vášnivá diskuse o tom, zda zveřejnit informace o žluté zavinovačce. Samozřejmě že každý policista v New Yorku měl její popis, ale proti zveřejnění argumentoval jeden detektiv takto: "Když se únoskyně dozví, že víme, jak ta zavinovačka vypadá, objevíme ji velmi brzy někde v popelnici. Když ale popis nezveřejníme, je tu aspoň určitá šance, že únoskyně může do ní dítě zabalit. když půjde ven, a někdo z nás ji třeba uvidí."

Informátor se měl znovu telefonicky ozvat v deset hodin dvacátého třetího. Joan a Gregg O'Brienovi seděli v těsném objetí a veškeré své naděje upínali k telefonu. Bylo přesně deset hodin a nic se nedělo. Jedenáct hodin. Dvanáct a telefon mlčel. Ve tři odpoledne se konečně dočkali tolik očekávaného telefonátu. Volající muž si to rozmyslel. "Viděl jsem tu fůru poldů, co mě nahánějí," vztekal se. "Už to děcko nikdy neuvidíte. Bratrancova stará si ji nechá."

Ten chlap lže. Všichni na velitelství se na tom shodli. Byla to bouda od samého začátku.

Nebo ne? Zpackali snad oni předání peněz?

Za několik minut už hromadné sdělovací prostředky vysílaly zoufalé prosby. Zavolejte zpátky. Navažte znovu spojení. Na nic se vás nebudou ptát. Pokud máte na svědomí zločin, budou k vám maximálně shovívaví. Rodiče malé Marianne jsou na pokraji nervového zhroucení. Slitujte se nad nimi.

Dětské oblečení, které Vonny přinesla z bazaru poblíž Přístavní správy, bylo příliš velké pro tak malého kojence. "Měli to tam jako po vykradení," běsnila. Bylo zrovna po poledním krmení a snažila se sepnout tílko na ramenou, aby holčičce nesjíždělo dolů. "Buď zticha!" křičela na dítě.

"Ukaž, Vonny, já to udělám," nabídla se babička nervózně. "Co kdyby sis skočila dolů do lahůdek koupit dobrou horkou kávu a bagetu. Na snídani jsi nic nejedla a vždycky jsi měla ráda opečenou bagetu."

"Asi tam půjdu."

Jakmile se za její vnučkou zavřely dveře, Wanda se belhala k telefonu a vytočila číslo bytu, který byl deset ulic odtud a kde bydlela sestra Cordelia a sestra Maeve Marie s dalšími čtyřmi jeptiškami. Žertem svůj byt nazývaly miniklášter.

Telefon zvedla jedna ze starších sester. Cordelia a Maeve Marie jsou teď v jejich prodejně použitého oblečení, řekla Wandě. Lidi tam donesli spoustu krásného oblečení a ony ho teď chtějí co nejrychleji roztřídit. Ano, ano, Maeve Marie říkala, že mají velký výběr kojeneckého oblečení. "Pošlete tam svoji vnučku, Ať si sama vybere, co potřebuje."

Ale když se Vonny vrátila s kávou a bagetou, Wanda hned viděla, že má ještě horší náladu než předtím. Neodvážila se jí o tom bazaru říct ani slovo. Věděla, že by si Vonny myslela, že o ní a dítěti s někým mluvila.

Třeba zítra to bude zase ta milá Vonny jako dřív, pomyslela si Wanda a pak si vzdychla. Od té doby, co přijela Vonny, spala na gauči, jehož rozbité pružiny působily velice špatně na její chronickou artritidu. Bolesti zesílily a pohybovala se ještě hůř než obvykle. Přesto velice ráda přenechala Vonny svou postel, i když si dělala velké starosti, že spí v posteli s miminkem. Co když ji třeba zalehne, jak se jí to stalo s prvním dítětem před šesti lety, strachovala se Wanda. Wanda nikdy nezapomene na tu hroznou noc v Newyorské nemocnici, když jí řekli, že dítě je mrtvé. Nebo co když se jí zase zatočí hlava a omdlí, když bude dítě koupat a to se utopí. To se jí stalo u druhého miminka v Pittsburghu. Je to hanebnost, že má třetí dítě tak hrozně brzo nato, co ji v Pittsburghu propustili z psychiatrické léčebny, říkala si Wanda. Podle mě prostě ještě není připravená starat se o miminko.

Alvira zjistila, že na jednu stranu jí to hodně pomáhá, když má plno práce, zaměstnává svoje ruce a je mezi lidmi. Ale na druhou stranu bylo pro ni nesmírně těžké třídit a skládat dětské zimní kombinézy a overaly, trička a svetříky, všechny s veselými obrázky Mickey Mouse, rošťáka Dinosaura, Popelky a Malé mořské víly. Znovu si při tom s obrovskou bolestí uvědomila zdrcující skutečnost, že Gregg a Joan nemusí už nikdy vidět, jak Marianne nosí takové oblečení.

"Půjdu dělat s věcmi pro dospělé," řekla Alvira Cordelii poté, co hodinu třídila kojenecké oblečení.

Pohled ocelově šedých očí sestry Cordelie změkl. "Alviro, proč trochu víc nedůvěřuješ našemu Pánovi a nemodlíš se místo toho věčného sebeobviňování?"

"Budu se snažit." Alviru vzadu v očích pálily slzy, když šla ke stolu s hromadou dámského oblečení. Cordelia má pravdu. Pane, smiluj se, říkala si, tentokrát jako detektiv nestojím za nic. Je to teď všechno na tobě.

Obvykle si Alvira ráda povídala s lidmi. Na každém našla něco zajímavého. Ale dneska zůstala u pracovních pultů a pilně dávala dohromady sukně a saka, které patřily k sobě, třídila oblečení podle velikosti a ukládala ho do příslušných regálů. I tak pro ni bylo povzbuzující, když viděla, jak přicházejí stále další a další zákazníci a jak hlasitě jásají nad atraktivním zbožím.

Když pokládala na stůl s velikostmi č.6 sukně a halenky pro dospívající děvčata, jedna žena se úplně rozplývala radostí: "Všechno tu vypadá tak módně, člověk by si myslel, že to jsou všechno nové věci! Moje dcera bude šťastná jako blecha, nikdy bych nevěřila, že jí budu moct koupit na Vánoce hezké šaty, ale tady máte tak rozumné ceny. Řekla bych, že tenhle komplet vypadá úplně jako z Páté Avenue!"

"Ano, to máte pravdu."

Alvira v obchodě zůstala až do osmi hodin, kdy se zavíralo. Willy měl pravdu - změna prostředí a spousta práce jí pomohly. Ale pořád se nemohla zbavit dojmu, že jí něco důležitého uniklo. A to "něco" jí vrtalo hlavou celou cestu domů.

Willy na ni čekal s večeří, ale Alvira neměla vůbec chuť k jídlu a stěží do sebe vpravila několik málo soust plněných vepřových kotlet, které byly jeho specialitou.

"Zlato, ty snad ještě onemocníš," rozčiloval se. .Možná to nebyl moc dobrý nápad, že jsem tě poslal do toho obchodu."

"Ne, ne, moc mi to pomohlo, opravdu. A Willy, měl bys tam slyšet ty lidi, co říkali, když si vybírali oblečení. Jedna ženská kupovala šaty pro svoji dceru a jásala, že vypadají přímo jako z Páté Avenue, jako úplně nové."

Najednou Alvira odložila vidličku. "Panebože," řekla. "To je ono!"

"Co tím myslíš, zlato?"

"Willy. minulý týden jsem Cordelii taky pomáhala v obchodě. A tam jsem viděla tu zavinovačku. Jsem si tím stoprocentně jistá. Tenkrát jsem dělala s pánskýma věcma, ale jedna dobrovolnice rovnala kojenecké zboží. A tu zavinovačku zvedla a složila ji. "Alvira vyskočila, její dřívější apatie úplně zmizela. "Willy, únoskyně musela být u Cordelie v obchodě. Musím hned zavolat policii."

Na Štědrý den ráno visely na obloze těžké, zlověstné mraky. Předpovědi počasí varovaly, že do večera může napadnout až patnáct centimetrů sněhu. Bylo už jisté, že Vánoce budou bílé.

Alvira měla za sebou dlouhou noc, plnou úzkosti a starostí. Policisté, kteří pracovali na případu Únosu v zavinovačce, se s ní domluvili, že se sejdou v Cordeliině obchodě v osm hodin ráno, kdy se otvírá. Ale večer Alvira telefonovala i Cordelii a dověděla se deprimující zprávy. Minulý týden poslali část darovaných věcí, mezi kterými bylo i kojenecké oblečení, do několika dalších obchodů sponzorovaných klášterem. Dva byly v Bronxu. Další poblíž Přístavní správy v centru Manhattanu. Dokud neseženou všechny dobrovolníky, kteří jim tenkrát pomáhali, a ti si nevzpomenou, co se kam posílalo, Alvira nemůže s jistotou říct, jestli se zavinovačka prodala v obchodě na Osmdesáté šesté ulici nebo v některém z těch dalších.

"Pokusím se ráno do obchodu svolat co možná nejvíce dobrovolníků," slíbila Cordelia. "Doufejme, že někdo z nich si vzpomene, kam přišla ta zavinovačka. A neustávej v modlení, Alviro. Sama vidíš, jak moc ti to pomohlo."

Alvira celou tu komplikovanou situaci rozebírala s Willym v noci místo spánku. "Jestliže zjistíme, že zavinovačka šla do Bronxu, je velmi pravděpodobné, že ten muž v telefonu mluvil pravdu a doopravdy věděl, kde Marianne je. Na druhou stranu, jestliže skončila v obchodě poblíž Přístavní správy, mohla ta ženská hned po únosu nasednout na autobus a teď už být bůhvíkde."

V šest hodin ráno věděla Alvira s jistotou, že prožila tu nejdelší noc ve svém životě.

"Dneska jedu zpátky," oznámila Vonny, když se v osm hodin ráno vrátila z lahůdek a v krabici nesla dvě kávy a dvě bagety.

Má dobrou náladu. To Wanda poznala. Už jenom proto, že přinesla kávu a bagetu i pro babičku, Vonny umí být tak milá, pomyslela si Wanda. V noci jednou na tu malou křičela, ale pak vyšla z ložnice a ohřála jí lahvičku s mlékem. Vypadá to, že se uklidňuje a pomalu si na dítě zvyká.

Wanda se rozhodla protestovat i za cenu, že tím Vonny rozčílí. "Ale předpovědi počasí jsou špatné a na Štědrý den cestuje strašně moc lidí."

Vonny se krátce usmála: "To vím a vyhovuje mi to. Ráda cestuju, když je kolem fůra lidí."

Wanda zariskovala podruhé: "Vonny, nic jsem ti předtím neřekla, ale bylas tak zklamaná, že v tom obchodě v centru neměli moc věcí pro miminka. Kousek od nás je ale taky jeden obchod s levným oblečením, vedou to tam právě ty jeptišky, které za mnou chodí." Rozhodla se, že malá lež nikomu neublíží. "Když tady u mě sestra nedávno byla, říkala, že mají nádherné oblečení pro děti i miminka. Co kdybys tam zašla a něco koupila, než odjedeš? Holčička je trochu nachlazená a ty musíš mít jistotu, že ti cestou neprochladne."

"Možná tam skočím. Kdy ti ty jeptišky mají přinést vánoční košík?"

"Až tak po třetí odpoledne."

"Půjdu na ten autobus, co jede ve dvě."

Nechce se setkat se sestrou, pomyslela si Wanda. Vonny byla vždycky samotářka.

Do devíti hodin detektivové vyslechli všechny dobrovolníky, které se sestře Cordelii podařilo shromáždit v prodejně. Nejdůležitější bylo, že jedna z nich si s jistotou vzpomněla, že krabice se žlutou zavinovačkou se posílala do obchodu poblíž Přístavní správy.

"To je ta nejhorší varianta," přiznal jeden detektiv Alviře. "Kdyby se to prodalo tady, mohli bychom aspoň doufat, že únoskyně je odněkud z okolí. Kdyby se to poslalo do Bronxu, pořád by byla naděje, že ten volající muž mluvil pravdu a že to nebyl pouhý sprostý vyděrač, kterému šlo jenom o to, aby shrábl tučnou odměnu. Budeme se teď pokoušet zjistit, kdo tu zavinovačku prodal, ale i když získáme lepší popis té ženy, podle mého odhadu už je stejně i s dítětem pryč z New Yorku."

"Souhlasím s vámi," pronesla Alvira tiše. "Ale i tak budu stále doufat. A modlit se. Mluvil dneska někdo s Greggem?"

"Inspektor tam byl. Mluvilo se o tom, že paní O'Brienová půjde dneska domů, ale doktor se proti tomu rázně postavil. Je na tom psychicky tak špatně, že se doktor obával, že by se mohlo něco stát, kdyby nebyla pod kontrolou aspoň do pozítřka. Letošní Vánoce budou pro Joan O'Brienovou hrozně bolestné."

"Gregg bude s ní."

"Ten chudák je strašně vyčerpaný, doktor říkal, že by mohl usnout vestoje." Detektiv přikývl, když dostal znamení od poručíka. "Jedeme teď do centra, hned jak se něco nového dovíme, dáme vám vědět, paní Meehanová. A děkujeme."

Taky půjdu, rozhodla se Alvira, ale pak si uvědomila, že na ni mluví Cordelia.

"Alviro, hrozně nerada o to žádám zrovna tebe, ale nemohla bys, prosím tě, zůstat v obchodě do poledne? Opravdu moc potřebuji, abys mi pomohla."

"Samozřejmě, Cordelie. Co mám dělat?"

"Roztřídit dětské věci. Zase je v tom hrozný zmatek. Od večera je spousta velikostí pomíchaných. Někteří lidi jsou prostě tak bezohlední."

Cordelia zaváhala a pak řekla: "Alviro, když jsi včera večer volala a mluvili jsme o tom uneseném miminku a tak, sestra Bernadette mi řekla něco, co mi pořád leží v hlavě. Někdo prý volal a ptal se, jestli máme v obchodě i kojenecké oblečení. Ta žena v telefonu říkala, že její vnučka je u ní se svým miminkem na návštěvě a že jí ukradli kufr s dětskými věcmi."

"Představila se ta žena?" zeptala se Alvira.

"Ne. Sestře Bernadette byl ten hlas povědomý, ale nemůže si vzpomenout, komu patří." Pak Cordelia pokrčila rameny. "Tonoucí se chytá každého stébla, ne?"

Další hodinu se Alviře podařilo nějakým způsobem udržet na tváři úsměv, když třídila, dávala dohromady a ukládala do regálů kojenecké oblečky. Nejtěžší okamžik přišel. když vespodu zbývající hromady našla malinký žlutý vlněný kabátek, který měl na kapuci úzký volánek z bílého saténu. Připomínal jí zavinovačku

Pak se jí údivem rozšířily oči. Je to možné? uvažovala překvapeně. Nemůže tenhle kabátek patřit ve skutečnosti k zavinovačce? Může. Vlastně musí, je si tím jistá! Je ze stejně kvalitní vlny, má tutéž saténovou krajku. Musel se nějak oddělit od zavinovačky a nešel se zásilkou do obchodu poblíž Přístavní správy. Předá ho policii. Tak budou aspoň vědět, jakou barvu přesně měla zavinovačka a z jakého byla materiálu.

"Můžu se na ten kabátek podívat?"

Alvira se otočila. Před ní stála asi třicetiletá žena. Měla na sobě těžko popsatelnou zimní bundu a džíny. Uprostřed jejích tmavých vlasů byl široký světlý pruh.

Alvira pocítila silnou žaludeční nevolnost. Ta žena má úplně stejnou postavu a odpovídá i věkem. Není divu, že si tehdy vzala blond paruku a šálu. Každý by si jejích bizarních vlasů všiml. Upoutávala by na sebe pozornost a lidi by si ji zapamatovali.

Žena se na ni zvědavě podívala. "Nějaký problém?"

Alvira jí mlčky podala kabátek. Nechtěla nic říkat. Nechtěla, aby jí žena věnovala pozornost, mohla by ji poznat. Ale pak najednou, když se pro kabátek natáhla, žena ho hodila na pult a spěchala ke dveřím.

Panebože, je to ona, blesklo Alviře hlavou. A poznala mě. Ani si ve chvatu nevzala kabát a už se řítila ke dveřím. Ale v tom spěchu zakopla o hračku, kterou za sebou táhlo malé dítě, a spadla. "Počkejte!" křičela.

Natáhly se. k ní něčí ruce, aby jí pomohly na nohy. Matka dítěte se snažila omlouvat. Alvira ji však odstrčila stranou a vyřítila se na ulici. Než doběhla na chodník, žena už byla v půli ulice. "Počkejte!" znovu zakřičela.

Žena se ohlédla přes rameno a dala se do běhu.

Kolemjdoucí se na Alviru zvědavě dívali, jak si razí cestu zaplněnými ulicemi. Nevšímala si ledového větru ani sněhu, který začínal padat. běžela, neztrácela ženu z dohledu a doufala, že narazí na policistu.

Na Osmdesáté první ulici žena náhle zahnula doleva. Alvira ji dohnala, když se zastavila u auta, které parkovalo před Muzeem přírodopisu.

Řidič z auta vyskočil ven. "Co se děje, Dorine?"

"Eddie, ta ženská je asi cvok. Pronásleduje mě."

Muž rychle obešel auto a zhurta udeřil na Alviru, která lapala po dechu: "O co vám jde?"

Alvira pohlédla na zadní sedadlo auta. V dětských autosedačkách tam byly připoutány dvě malé děti, batole a kojenec, který měl husté, tmavé vlasy. "Sledovala jsem vás," udýchaně vysvětlovala Alvira mladé ženě, "ale teď vidím, že jsem se spletla. Omlouvám se. Když jste si tam vzala do ruky ten malý kabátek, myslela jsem si o vás, že jste někdo jiný. Když jste pak ten kabátek odhodila, byla jsem přesvědčená, že jste mě poznala.

"Vrátila jsem ho, protože jsem viděla, že je pro moje děcko malý;`` odvětila žena a kývla hlavou směrem k sedačce v autě. "Pokud jde o vás, nikdy jsem vás předtím neviděla, ale podle toho, jak jste se na mě podívala, jsem nabyla dojmu, že jste asi blázen." Pak se pousmála. "Víte co, nechme to už být. Je přece Štědrý večer. Všichni jsou tak trochu vynervovaní, že?"

Alvira se pomalu vrátila toutéž cestou zpátky do obchodu a odrážela palbu otázek ostatních dobrovolníků, kteří se na ni hned vrhli. "Byl to bohužel omyl. Myslela jsem si, že tu ženu znám." Pak zamířila ke stolu, kde nechala ten žlutý kabátek. Byl pryč.

To snad ne! nevěřila svým očím. Poblíž pracovala Tara, mladinká pomocnice. "Taro, nevšimla jste si, jestli někdo bral žlutý vlněný kabátek s kapucí olemovanou krajkou?" zeptala se jí Alvira.

"Ano, nějaká paní, před několika minutami. Pomáhala jsem jí vybírat nějaké další věci, prádélko, přikrývky, prostěradla, a pak uviděla ten kabátek a měla velkou radost. Říkala, že před pár dny koupila v jiném bazaru zbytek kompletu. Nejspíš tím myslela kamašky nebo něco takového. To bylo ale štěstí, že?"

Alviře se úplně podlamovala kolena. "Jak ta žena vypadala?"

Tara pokrčila rameny. "Ani nevím. Hnědé vlasy. Vysoká asi jako vy. Hodně přes dvacet, spíš už ke třicítce. Měla na sobě tmavě šedou, ne, tmavě modrou lyžařskou bundu. Podle mě by sama potřebovala nějaké nové oblečení."

Ale Alvira ji už dále neposlouchala. V první chvíli ji napadlo, že zavolá pomoc, ale nakonec se rozhodla, že nesmí ztratit ani jedinou vteřinu. Popadla mladíka, který stál hned vedle ní. "Pojď se mnou." "To nejde, já musím - "

"Řekla jsem, pojď!"

Když se vyřítila ven ze dveří, Cordelia se vynořila ze zadní místnosti. "Alviro!" zakřičela. "Co se děje?"

Alvira bleskově odpověděla. "Pošli pro policii. Před pár minutami tady byla únoskyně."

Columbova Avenue byla plná lidí, kteří se vydali na poslední vánoční nákupy. Alvira se kolem sebe zoufale rozhlédla a zastavila se. "Říkala jste, že kupovala i jiné věci? V čem je nesla?"

"Měla od nás dvě velké bílé tašky."

"Jestli má těžké tašky, tak s nima nemůže jít moc rychle," řekla si Alvira spíš pro sebe než dívce.

Taře se najednou v hlavě rozsvítilo a už pochopila, proč se Alvira takhle chová. "Paní Meehanová, myslíte si, že kabátek patřil k té žluté zavinovačce, na kterou se nás policie ptala?" Tašky byly tak těžké, že jsem se té ženy zeptala. jak daleko je ponese, a ona řekla, že moc daleko ne, jenom nahoru do Devadesáté a odtamtud už jen pár ulic."

Alvira měla chuť Taru obejmout. Místo toho ale vyštěkla: "Teď dobře poslouchejte. Půjdete zpátky do obchodu a všechno řeknete sestře Cordelii. Řeknete jí, ať policie uzavře celou oblast od našeho obchodu až po Devadesátou ulici. Vyřiďte jí, že uzavíráme Únos v zavinovačce!"

Dobrá nálada, z které se ráno Wanda Brownová u své vnučky tak radovala, neměla bohužel dlouhého trvání. Dítě začalo křičet hned po krmení v deset hodin a nedalo se utišit. Wanda se neodvážila znovu mluvit o tom, že dítě nutně potřebuje další oblečení.

Vonny nadávala a klela. Nakonec před dětským vřískáním radši utekla ven a vydala se do bazaru pro oblečení. Teď, když vlekla zasněženými ulicemi těžké nákupní tašky zpátky do bytu své babičky, jí připadalo těch sedm ulic od Osmdesáté šesté do Devadesáté a West Endu jako nekonečná dálka.

Jak se tak namáhavě štrachala k cíli, měla nervy napjaté až k prasknutí. "Zasranej spratek," řekla nahlas. "Otravná jak štěnice, stejně jako ti ostatní."

Když se vrátila, dítě ještě pořád křičelo. Wanda vypadala vyčerpaně a unaveně, držela ji v náručí a jemně jí pohupovala.

"Co s ní ksakru je?" vyštěkla Vonny.

"Myslím, že se necítí dobře, Vonny", odpověděla Wanda omluvně. "Řekla bych, že je trochu rozpálená. Myslím, že bys s ní dneska neměla odjíždět. Není to moc rozumné."

Aniž věnovala nějakou pozornost Wandiným poznámkám, přešla Vonny ke své babičce a pohlédla dolů na dítě. "Buď zticha!" křičela.

Wanda cítila, jak jí úplně vysychá v krku. Vonny měla zase ten svůj zlověstný výraz - obočí stažené zlostí, zatvrzelý, prázdný pohled v očích. Wanda to už znala z dřívějška a věděla, jak dokáže být nebezpečný. Přesto jí musela říct: "Vonny, drahoušku, hned jak jsi odešla, volala sestra Maeve Marie. Bude tady za pár minut s vánočním košíkem. Začali s roznášením dříve, protože počasí se zhoršuje."

Vonny se zamračila tak, že se jí obočí slilo do jediné černé křivky, která hrozivě protínala její čelo. "Říkalas jí, Ať přijde dřív?"

"Ne, drahoušku." Wanda poklepala dítěti na zádíčka. "Poslouchej, Vonny... na prsíčkách jí to úplně hvízdá."

"Než dojedeme do Pittsburghu, bude v pořádku." Vonny odtáhla nákupní tašky vedle do pokoje a hned se vrátila. "Nechci s tou jeptiškou mluvit ani jí ukazovat malou. Dej mi ji. Počkáme v ložnici, než odejde."

Alvira pospíchala směrem z centra do obytných částí města a očima neustále pátrala kolem, když přecházela křižovatky. Cestou zastavovala kolemjdoucí a ptala se, jestli neviděli ženu v tmavě modré lyžařské bundě a se dvěma bílými nákupními taškami.

Na rohu Osmdesáté šesté a Brodwayské Avenue konečně měla štěstí. Prodavač novin jí řekl, že žena odpovídající jejímu popisu se tudy ztěžka vlekla. "Šla směrem do West Endu," řekl.

Na rohu Osmdesáté osmé a West End Avenue jí jeden stařík, který táhl nákupní vozík, potvrdil, že žena s bílými taškami kolem něho prošla. Řekl, že si ji pamatuje proto, že tašky na chvíli položila na chodník. "Něco si pro sebe mumlala a nadávala," dodal nesouhlasně. "A to jsou svátky!"

První policejní vozy dorazily, když byla Alvira na Osmdesáté deváté ulici. Tara je nepochybně musela dobře informovat v tom, co se stala. "Pročešeme celou tuto oblast," řekl jí seržant rázně. "Jestli to bude nutné, uděláme v každém domě prohlídku. Měla byste jít domů, paní Meehanová."

"Nemůžu," odpověděla Alvira.

Seržant se na ni soucitně podíval. "Ještě si uženete zápal plic. Pojďte si aspoň sednout do auta, abyste byla v teple. A popojedem dál."

Právě v tom okamžiku se před domem objevila sestra Maeve Marie a nesla těžký koš. Její krátká rouška vlála ve větru. Podobně jako sestra Cornelia i ona si vybrala za svůj oděv dlouhý hábit, který jí sahal až po kotníky, Když viděla Alviru, jak mluví s policistou, ve tváři se jí objevily obavy. Pohybovala se co možná nejrychleji a pospíchala k nim. Jako bývalá policistka se dobře znala se seržantem.

"Ahoj, Tome," pozdravila a hned se zeptala. "Alviro, co se děje?"

Když se to dozvěděla, vykřikla: "Únoskyně je někde tady? Bůh s námi." Hned ale začala uvažovat jako policistka. "Tome, už jste celou oblast uzavřeli?"

"To právě teď děláme, Maeve. Pak půjdeme od jedněch dveří ke druhým, v každém domě, a budeme se ptát. Ale, prosím tě, domluv paní Meehanové, aby počkala v autě. Vypadá, jako by se měla každou chvíli složit."

"Alvira se nesloží," odpověděla Maeve energicky. Zrovna k domu přijížděly se zapnutými sirénami další policejní vozy. "Alviro, pojďte mi pomoct roznášet ty koše. Když na to budeme dvě, můžeme se pohybovat rychleji. Někteří lidi se určitě svěří spíš nám než policií. Dodávku mám zaparkovanou na rohu. Podívala se na seržanta. "Je tam zákaz parkování."

Takhle bude aspoň něco dělat. Vyvíjet nějakou činnost. A navíc Alvira věděla, že Maeve má pravdu. Staří a nemocní lidé se kvůli možným oplétačkám často báli spolupracovat s policií. A mlčeli, i když věděli něco velmi důležitého. "Dejme se do toho," řekla.

"V téhle ulici mám roznést čtyři koše," informovala ji Maeve. První koš patřil staršímu páru, který nebyl venku od svátku Díkůvzdání na konci listopadu. Nákupy jim obstarávala sousedka. Alvira zazvonila na její zvonek.

Žena přišla otevřít a odpovídala na Alviřiny otázky přímo a otevřeně. "Ne", zavrtěla hlavou, "pořád jsem venku mezi lidma, vím o všem, co se kde šustne, ale že by tady v domě bylo nějaké miminko, to jsem neslyšela." Taky neviděla nikoho, kdo by tady v sousedství nesl dítě ve žluté zavinovačce.

Druhá vánoční nadílka, o tři domy dále, patřila devadesátileté stařence a její sedmdesátileté dceři. Když jim Maeve představila Alviru, už o ní všechno věděly. Willy byl u nich vyměňovat záchod. "Je to báječný člověk," chválily ho. Bohužel ale nevěděly nic o miminku.

Ve třetím domě měla žena se třemi malými dětmi pod stromečkem zabalené dárky. "Všechny z vašeho obchodu," svěřila jim šeptem. "Děcka už jsou zvědavostí celá bez sebe. Už se nemůžou dočkat, až je rozbalí."

Ani ona ale nevěděla vůbec nic o ženě s tmavými vlasy, která má malé dítě.

"A to je tady všechno," řekla Maeve Alviře, když každá z jedné strany nesly poslední vánoční koš. "Wanda Brownová je strašně milá stařenka. Dost špatně chodí, má silnou artitidu a nemá žádné příbuzné kromě vnučky, která žije někde v Pennsylvánii. Moc o ní nemluví, ale je jisté, že ta ubohá dívka měla v životě obrovskou smůlu. Dvě děti jí zemřely jako kojenci."

Stáli před vchodem do domu na rohu West Endu a Devadesáté ulice. Dole v ulici viděli policistu, jak chodí od domu k domu. Alvira s Maeve na sebe pohlédly a Alvira se zeptala: "Maeve, myslíte si taky to co já?"

"Ta žena, která mluvila telefonem se sestrou Bernadettou a ptala se, jestli se v našem obchodě prodávají kojenecké věci, protože k ní přijela vnučka s miminkem. Panebože, Alviro, skočím pro Toma."

Z nevysvětlitelného náhlého popudu ji Alvira zastavila. "Ne! Pojďme do toho bytu hned teď!"

Vonny stála u okna a sledovala dole na ulici aktivitu policie. Dítě leželo na posteli a jeho pláč přešel do tichého, unaveného kňourání. Pak uviděla jeptišku, jak ještě s jednou ženou míří ke vchodu, který byl o deset poschodí níže. Každá z nich nesla za jedno ucho veliký koš.

Vonny šla do obývacího pokoje. "Nesou ti asi vánoční koš, babi." prohlásila rázně. "Pamatuj si, ani slovo o mně a o malé."

Wanda se bázlivě usmála: "Udělám všechno, jak si přeješ, drahoušku."

Vonny se vrátila do ložnice. Dítě mezitím usnulo. Máš štěstí, ty harante, pomyslela si.

"Je to třípokojový byt," šeptala Maeve, když zvonila na zvonek a volala: "To jsem já, Wando, sestra Maeve Marie."

Alvira přikývla. Každý nerv v těle se jí chvěl.

Prosím, Pane, pomoz nám. Prosím.

Bytem se hlasitě rozléhal drnčivý zvuk zvonku. V ložnici sebou dítě vyděšeně trhlo a znovu začalo plakat. Vonny, zlostí celá bez sebe, popadla ponožku, nahnula se nad postel a vzala do rukou dítě.

Wanda Brownová se ztěžka a pomalu belhala ke dveřím. S nervózním úsměvem se přivítala se sestrou Maeve. "Jste tak moc hodná," vzdychla.

"Paní Meehanová mi pomáhá roznášet koše," vysvětlila jí Maeve.

Alvira se protlačila kolem stařenky s košem jídla v náručí dovnitř bytu. Očima rychle přelétla malou předsíň a neuklizený obývací pokoj, zařízený bez ladu a skladu. Ale nikdo tam nebyl. Viděla taky do kuchyně. Na sporáku stály hrnce, naskládané jeden na druhém. Na stole bylo na hromadě nádobí. Ale neuviděla nic, co by svědčilo o přítomnosti dítěte.

Dveře do ložnice byly pootevřené a malou škvírou uviděla neustlanou postel a obě strany úzkého pokoje. Musel být prázdný. Bedlivě prozkoumávala obývák. Ani tady nebylo vůbec nic, z čeho by se dalo usuzovat, že v bytě je malé dítě.

"Wando," ptala se Maeve, "to vy jste v telefonu říkala, že vaše vnučka potřebuje oblečení pro své miminko? Sestra Bernadette měla dojem, že poznala váš hlas."

Wanda zbledla. Vonny se zase tak, jak to kdysi mívala ve zvyku, schovává za pootevřenými dveřmi a poslouchá. Bude vyvádět jako fúrie. A když se Vonny dostane do ráže...

"Nikam jsem nevolala," odpověděla Wanda třesoucím se hlasem. "Proč bych to dělala? Neviděla jsem Vonny už skoro pět let. Žije v Pittsburghu."

Alvira věděla, že to obrovské zklamání, které se zračilo v Maeviných očích, bylo odrazem jejich vlastních pocitů.

"Tak veselé Vánoce, Wando," řekla Maeve. "Koš vám necháme na stole v kuchyni. Krocan je ještě teplý, ale až budete po večeři, zbytek určitě nezapomeňte dát do ledničky."

Alvira intenzivně a naléhavě cítila, že musí něco rychle udělat. Její neblahá předtucha, že Marianne je v nebezpečí, byla silnější než kdykoliv předtím. Chtěla se už dostat z toho bytu pryč, utíkat ji hledat. Pospíchala s košem v náručí

přes obývák do kuchyně. Když zahnula, rukávem svetru zavadila o ledničku a dveře se dokořán otevřely. Chtěla je zavřít, když její pohled padl na kojeneckou lahvičku, z poloviny naplněnou, která stála na horní polici.

"Tak přece jste volala vy!" křičela Alvira na Wandu, když běžela zpátky do obývacího pokoje. "Vaše vnučka je tady. Kde je? Co udělala s Marianne?"

Wanda se vyděšeně podívala do ložnice a to Alviře stačilo, aby se dozvěděla, co potřebovala. S Maeve v patách se řítila ke dveřím ložnice.

Vonny vystoupila ze svého úkrytu za dveřmi. Na natažených rukou před sebou držela dítě. Ústa miminka byla zacpána starou ponožkou a oči mu lezly z důlků. "Když ji tak chcete," zaječela Vonny. "vemte si ji!"

Alvira ve zlomku sekundy napřáhla ruce a jen tak tak stačila v letu zachytit dětské tělíčko a přitisknout si ho na prsa. V dalším okamžiku Maeve bleskově vytáhla Marianne z úst roubík a bytem se vzápětí rozlehl požehnaný křik rozzlobeného kojence.

Ambulance se řítila po Deváté Avenue a se zapnutou sirénou ujížděla jako o závod do Newyorské nemocnice. Praktikující medik, který měl Marianne pod dohledem, se nad ní nakláněl. Holčička ležela na nosítkách, byla zajištěna bezpečnostními popruhy a vykulenýma očkama na něho hleděla.

"Je to statečná princeznička," řekl šťastně, "Řekl bych, že až na lehké nachlazení je její stav až neuvěřitelně dobrý, když vezmeme v úvahu, co za dobrodružství prožila."

Alvira seděla vedle nosítek a dítě bedlivě sledovala. Sestra Maeve Marie seděla vedle ní a šťastně se usmívala.

Alvira stále nemohla uvěřit, že už. je to všechno za nimi a že je Marianne v bezpečí. Její ruce se ještě pořád chvěly od nárazu dětského tělíčka, stále cítila pod konečky prstů to malinké srdíčko, které tak splašeně tepalo.

Všechno, co se stalo potom, jí připadalo i teď neskutečné, jako ve snu. Vybavovala se jí spousta záběrů toho, co se stalo - Vonny, jak běží ke své babičce a pláče, že nechtěla tomu dítěti ublížit, že nikdy nechtěla ublížit ani žádnému svému dítěti - Maeve, jak se vyklání z okna a volá zvenku policii - policisté, kteří vpadli do bytu viděla dav lidí, televizní kamery a reportéry, kteří se během těch několika málo minut, než přijela ambulance, objevili na ulici a úplně ji zaplnili. Byla to pestrá směsice dojmů, něco jako bláznivý, nádherný a šťastný sen, z kterého se člověku točí hlava.

Ambulance vjela na příjezdovou cestu k nemocnici, a hned jak zastavila, čekající zdravotníci bleskově otvírali její dveře. Když se čísi ruce natáhly k dítěti a chtěly ho vzít, Maeve vstala a rázně prohlásila: "Existuje jenom jediný člověk, který by měl dítě předat zpátky matce. A to je Alvira Meehanová."

Neuběhla ještě ani minuta, když za zvuku cvakajících fotoaparátů a jásotu přihlížejících diváků vstoupila do vestibulu Newyorské nemocnice Alvira a v náručí držela Marianne, teď už v bezpečí, zabalenou ve žluté zavinovačce. Za malý okamžik položila ten vzácný balíček do láskyplné mateřské náruče přešťastné Joan O'Brienové.

"Zlato, vzpamatovala ses z toho všeho fantasticky rychle," poznamenal Willy, když kráčeli s Alvirou, zavěšeni do sebe, po Páté Avenue z katedrály Svatého Patricka. Vraceli se domů z ranní Vánoční mše, která pro ně byla letos obzvláště radostná.

"Sama tomu nemůžu uvěřit," odpověděla Alvira a vrtěla hlavou. "Ach. Willy, jsou to pro mě ty nejkrásnější Vánoce. Na mši jsem se modlila za to děvče, Vonny. Je nemocná, potřebuje pomoc a zaslouží si ji. Ale řeknu ti, Willy, jako bych ztratila hlas, když jsem pomyslela, že bych se měla přimluvit i za toho syčáka, který má na svědomí všechny ty falešné telefonáty. Ale pak jsem změnila názor. Policie ho už vypátrala, takže ho trest za to, co udělal, nemine. A tak jsem se překonala a požádala o odpuštění i pro něho."

Rozhlédla se kolem sebe. "New York je tak strašně krásný - čerstvě napadaný sníh a vyzdobené výlohy obchodů. Zítra dopoledne vyrazím zase na nákupy pro Marianne. Potom, samozřejmě, napíšu pro Globe zprávu o Únosu v zavinovačce. Ale dneska..." Alvira se usmála. "Dneska si chci pořádně vychutnat ten zázrak."

"To, že je Marianne v pořádku?"

"Že je v pořádku jenom díky tomu, jak se to všechno stalo. Poznala jsem, že v tom bytě je, jenom proto, že jsem rukávem náhodou zavadila o rukojeť na dveřích ledničky a ta rukojeť byla náhodou uvolněná. To je zázrak, Willy. Kdyby ta rukojeť nebyla volná, kdyby ty dveře nešly tak lehce otevřít, kdybych neuviděla tu dětskou lahvičku..."

Willy se rozesmál. "Zlato, tohle nezapomeň dneska u večeře říct Cordelii. Když jsem minulý měsíc spravoval u Wandy Brownové v kuchyni dřez, všiml jsem si, že ta rukojeť na ledničce je volná, a slíbil jsem, že se tam vrátím a spravím to. A zrovna minulý týden mě kvůli tomu Cordelia otravovala, kdy prý to přijdu spravit. Ale tys mě tak zaměstnávala nakupováním a nošením balíčků, že jsem se tam prostě nemohl dostat." Odmlčel se a dodal: "Vím, co si myslíš, že je to zázrak."